

Univerzita Palackého v Olomouci
Filozofická fakulta
Katedra mediálních a kulturních studií a žurnalistiky

Vstup časopisu Reportér na český mediální trh
Bakalářská práce

Michal Bajnok

Vedoucí práce: Mgr. et Mgr. Karel Páral

Olomouc 2020

Prohlašuji, že jsem bakalářskou diplomovou práci vypracoval samostatně za použití uvedených zdrojů a literatury. Práce obsahuje 91 933 znaků.

V Olomouci dne .....

.....

Michal Bajnok

Rád bych na tomto místě poděkoval vedoucímu své práce, Mgr. et Mgr. Karlu Páralovi za jeho čas, pomoc, poskytnutou literaturu a užitečné rady při realizaci této diplomové práce. Dále pak Robertu Čásenskému, Michalu Musilovi, Tomáši Poláčkovi a Lucii Šmoldasové z magazínu Reportér za jejich čas, spolupráci a veškeré poskytnuté informace, bez kterých by tuto práci nebylo možno zrealizovat. Nakonec také rodině a přátelům za podporu při tvorbě práce a studiu na Univerzitě Palackého.

Abstrakt

Tato bakalářská práce se zabývá vznikem magazínu Reportér, který založil bývalý šéfredaktor Mladé fronty DNES Robert Čásenský. Hlavním cílem je popsat průběh a okolnosti vzniku tohoto časopisu, jeho obsahu a sestavení redakčního týmu. Dílčími cíli práce je objasnění jevu oligarchizace české mediální krajiny, která působila jako katalyzátor pro vznik Reportéra, a redakční rutiny a mechanismy zahrnující porady, tvorby textů, spolupráce s externími autory, procesy redigování a následné uzávěrky. Tato práce vznikla především díky polostrukturovaným rozhovorům s vybranými členy redakce časopisu Reportér Robertem Čásenským, Michalem Musilem a Tomášem Poláčkem.

Klíčová slova

Reportér, oligarchizace, Andrej Babiš, Mafra, Mladá fronta DNES, časopis, magazín, Robert Čásenský, Michal Musil, Tomáš Poláček

Abstract

This bachelor's thesis deals with the creation of the magazine Reporter, which was founded by the former editor-in-chief of Mladá fronta DNES Robert Čásenský. The main goal is to describe the course and circumstances of the origin of this magazine, its content and the composition of the editorial team. The partial goals of the work are to clarify the phenomenon of oligarchization of the Czech media, which acted as a catalyst for the creation of the Reporter, and editorial routines and mechanisms including meetings, text creation, cooperation with external authors, editing processes and subsequent deadlines. This work was created mainly thanks to semi-structured interviews with selected members of the Reporter magazine, Robert Čásenský, Michal Musil and Tomáš Poláček.

Keywords

Reportér, oligarchization, Andrej Babiš, Mafra, Mladá fronta DNES, magazine, Robert Čásenský, Michal Musil, Tomáš Poláček

Obsah

1. Úvod.....	8
2. Metodologie	10
2.1 Stanovení výzkumných otázek a cílů	10
2. 1. 1 Cíle.....	10
2. 1. 2 Výzkumné otázky	10
2. 2 Metoda.....	11
2. 3 Respondenti	12
2. 3. 1 Robert Čásenský	12
2. 3. 2 Michal Musil.....	12
2. 3. 2 Tomáš Poláček.....	13
3. Změny na mediálním trhu spojené s oligarchizací	14
3. 1 Změny vlastnictví v české mediální krajině	14
3. 1. 1 Zdeněk Bakala a Economia	15
3. 1. 2 Daniel Křetínský, Patrik Tkáč a Ringier	16
3. 1. 3 PENTA a Vltava-Labe-Press.....	17
3. 2 Příchod Andreje Babiše na politickou a mediální scénu.....	19
3. 2. 1 Andrej Babiš a Mafra	19
3. 2. 2 Spekulace o ovlivnění obsahu	21
3. 2. 3 Vydavatelský kodex	21
3. 3 Odchod novinářů z Mafry	23
4. Období před vznikem časopisu Reportér.....	25
4. 1 Představa vlastního časopisu.....	25
4. 2 Vznik nadačního fondu	25
4. 3 Návštěva na balkoně.....	27
5. Realizace časopisu Reportér	28
5. 1 Z Mladé fronty DNES na Žižkov	28
5. 2 Sběr financí	30
5. 3 Sestavování redakce a neshody ohledně obsahu	33
5. 4 Rubriky.....	35
5. 5 Cílová skupina, propagace a sociální síť.....	37

5. 6 První uzávěrka.....	39
5. 7 Změny fotografií na obálce	40
6. Redakční mechanismy a rutiny	44
6.1 Porady.....	44
6.2 Příprava textů	45
6. 3 Spolupráce s externisty.....	46
6. 4 Deadliny	47
6. 5 Redigování textů	47
6. 6 Uzávěrka.....	49
7. Ocenění	50
8. Závěr	52
9. Zdroje.....	54
10. Přílohy.....	61

1. Úvod

V pondělí 15. září 2008 ohlásila americká investiční banka Lehman Brothers Holdings Inc. bankrot a žádala o ochranu před věřiteli. Tato událost rozpoutala největší celosvětovou hospodářskou krizi od třicátých let minulého století. Jedním ze segmentů, který byl krizí kriticky zasažen, byl i reklamní a mediální průmysl. Regionem, v němž byl tento průmysl zasažen, byla i střední a východní Evropa. Zde vlastnila většinu médií zahraniční vydavatelství. S příchodem krize však poklesla poptávka po inzerci a zahraniční vlastníci začali z regionů úplně odcházet nebo části těchto médií prodávat, většinou do rukou soukromých vlastníků. Výjimkou v tomto fenoménu změny vlastnických struktur mediálních domů nebyla ani Česká republika. Zde došlo v průběhu několika let k téměř úplnému odlivu zahraničních vlastníků médií a převedení do rukou soukromých podnikatelů.

Jedním z nich byl také Andrej Babiš, který se rozhodl vstoupit na českou politickou scénu. Poté, co se Babiš stal majitelem jednoho z největších mediálních domů v České republice, MAFRA a. s., se desítky zaměstnanců tohoto domu rozhodly podat výpověď. Důvod byl jednoduchý. K převzetí Mafry do soukromých rukou podnikatele došlo jen několik měsíců před volbami do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, u kterých předvolební průzkumy předpovídaly značný úspěch právě Andreji Babišovi a jeho hnutí ANO. S tímto se nebyla schopna ztotožnit část zaměstnanců redakcí Mafry, a proto se rozhodli své pozice opustit. Mezi ně patřil i šéfredaktor Mladé fronty DNES Robert Čásenský, který se za pomoci svých kolegů z redakce rozhodl založit měsíčník Reportér.

Tato práce se zabývá vstupem časopisu Reportér na českou mediální scénu vlivem změny vlastnických struktur médií u nás. Jejím cílem je popis okolností vzniku magazínu, jako byla "oligarchizace" mediální scény, průběh shromažďování materiálních prostředků pro realizaci časopisu, výběr členů redakce a obsahu, a redakční mechanismy a rutiny. Práce má za úkol odpovědět na hlavní výzkumnou otázku — jak vznikl časopis Reportér. Na tuto hlavní otázku navazují dvě dílčí, a to jakou roli sehrála oligarchizace mediální krajiny ve vstupu Reportéra na mediální trh a jaké jsou redakční rutiny a mechanismy tohoto časopisu.

První kapitola představuje úvod přibližující celou problematiku, které se práce věnuje. Je realizována za použití metodologie, která je uvedena v kapitole druhé. Ta popisuje především kvalitativní výzkum, který byl pro práci použit, a také charakteristiku respondentů, jejichž výpovědi byly pro tuto práci klíčové. Nutné je zmínit i to, že k práci bylo použito malé množství odborné literatury. Důvod je ten, že jak problematika změny vlastnických struktur médií, tak vznik magazínu Reportér jsou stále ještě událostmi z nedávných let, ke kterým doposud nebyla vytvořena odborná literatura, nýbrž spíše popularizační, a to z řad českých žurnalistů. Proto jsou pro práci klíčové informace z elektronických zdrojů, ale především odpovědi respondentů v rozhovorech uvedených v příloze práce.

Třetí kapitola se věnuje problematice tzv. oligarchizace. Rozebrán je samotný výraz oligarchizace, problematika tohoto jevu ve střední a východní Evropě a v České republice. Jako příklad jsou doloženy tři případy převedení mediálních domů do soukromého sektoru, na které navazuje příchod Andreje Babiše na českou mediální a politickou scénu. Je zde popsán průběh převedení Mafry do soukromého vlastnictví a spekulace o možném ovlivňování obsahu Babišem za účelem dosažení svých podnikatelských a politických cílů. Kapitola uzavírá odchod novinářů z Mafry.

Ve čtvrté kapitole jsou popsány zárodky magazínu Reportér, sahající do doby, kdy Andrej Babiš teprve zakládal své hnutí, tedy 2011. Popsán je především nápad Roberta Čásenského a představy, ze kterých vycházela prvotní podoba jeho časopisu. Následně první oficiální krok založení magazínu, tedy vznik Nadačního fondu Reportéra, který měl pro celý projekt čerpat první finanční prostředky.

Pátá kapitola se zabývá odchodem Čásenského a Musila z Mafry do soukromé kanceláře, odkud začali shromažďovat finance pro založení časopisu, vytvořili grafickou maketu pro brandovaná čísla, kterými si zajistili pevnou základnu čtenářů. Navazuje podkapitola o skládání týmu redakce, neshodách ohledně obsahu časopisu, výběru cílové skupiny čtenářů, na kterou měl Reportér směřovat, propagaci časopisu a aktivitách respondentů na sociálních sítích. Následně způsob fotografování osob na obálku a důvody změny stylu focení. Kapitola je zakončena závěrkou prvního čísla.

Poslední kapitola se věnuje redakčním mechanismům a rutinám, jako jsou porady, přípravy textů, spolupráce s externisty, deadliny, postupy redigování a lámání textů a závěrky. Předposlední kapitola se věnuje oceněním, která magazín získal, a závěr, shrnující poznatky o vzniku časopisu a odpovědi na výzkumné otázky, které jsou stanoveny na začátku.

2. Metodologie

2.1 Stanovení výzkumných otázek a cílů

2.1.1 Cíle

Hlavním cílem této práce je seznámit čtenáře se vznikem časopisu Reportér, který vyšel poprvé v září roku 2014. Konkrétně objasnění původní myšlenky o podobě magazínu, popis okolností, které vedly k založení nadačního fondu Reportéra, sběr financí a inzerentů, sestavování redakce a obsahové změny z původních plánů do současné podoby.

Následují dva dílčí cíle, z nichž jeden je popis jevu takzvané oligarchizace mediálního trhu a nejvýznamnějších změn vlastníků vydavatelských domů u nás, mezi které patří také Mafra. Tu před volbami do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky v roce 2013 koupil od zahraničních vlastníků podnikatel Andrej Babiš, který se po následných říjnových volbách stal ministrem financí a místopředsdou vlády. Posléze se tato událost ukázala jako katalyzátor pro vznik Reportéra.

Druhým dílčím cílem je podrobný popis fungování redakce, jejich rutin a mechanismů, které zahrnují porady, tvorbu a sběr textů a jejich redigování. K realizaci práce také poslouží materiály v podobě patnácti vybraných výtisků magazínu, původní grafická maketa Reportéra a především výpovědi respondentů, kterými jsou šéfredaktor Reportéra Robert Čásenský, editor Michal Musil a jeden z redaktorů Tomáš Poláček. Ty autor práce získal prostřednictvím rozhovorů s vymezenými okruhy témat včetně některých otázek, které mohl přizpůsobovat svým potřebám podle průběhu rozhovoru.¹

2.1.2 Výzkumné otázky

Práce se snaží odpovědět na jednu hlavní a dvě dílčí otázky:

- Jak probíhal vznik časopisu Reportér?
  - Jakou roli sehrála oligarchizace mediální krajiny ve vzniku Reportéra?
  - Jaké jsou redakční mechanismy a rutiny?

---

¹ TRAMPOTA, Tomáš. VOJTĚCHOVSKÁ, Martina. *Metody výzkumu médií*. Praha: Portál, 2010. ISBN 978-80-7367-683-4, s. 63.

2. 2 Metoda

Práce vznikla především díky polostrukturovaným rozhovorům s vybranými respondenty. Rozhovory lze označit také jako semistrukturované nebo řízené.² Seznamy otázek byly sestaveny tak, aby část z nich mohla být položena současně všem třem respondentům bez ohledu na jejich profesní postavení v redakci či jejich kompetence. Tyto otázky lze označit jako primární. Zbytek otázek byl vytvořen tak, aby odpovídal pracovnímu portfoliu respondentů, pracujících na třech různých pozicích hierarchicky uspořádané redakční struktury. Na základě odpovědí na primární otázky jsem použil ad hoc otázky tzv. sekundární neboli sondážní, které jednotlivé odpovědi rozvíjí a podněcují respondenta k rozvinutějším odpovědím.³ Při tvorbě primárních otázek jsem také vycházel z historických událostí zaznamenaných v textech online zpravodajských webů, rozhovorů, které respondenti poskytli jiným médiím, z veřejně přístupných úředních dokumentů a jednotlivých vydání magazínu Reportér.

Rozhovory, které jsem uskutečnil s respondenty, proběhly ve dvou dnech⁴. Sarah J. Tracy uvádí, že by výzkumník měl být flexibilní a časově se přizpůsobit požadavkům respondenta, který se pro výzkumníka na oplátku vzdá svého času a informací. Zároveň tím také zanechá dobrý dojem, díky čemuž je respondent více ochoten vyhovět rozhovoru.⁵ Všechny čtyři rozhovory proběhly v prostorách redakce magazínu Reportér, konkrétně v místnosti určené pro redakční porady, kterou si respondenti sami vybrali. Tím byly splněny zásady pro úspěšný rozhovor, které uvádí Renáta Sedláková, tedy uskutečnění v klidném prostředí, zamezení hluku a přítomnosti jiných osob během rozhovorů.⁶

Odpovědi jednotlivých respondentů jsem zařadil do logických celků, rozdělených do časových etap tématu práce. Tedy změna vlastnické struktury mediálního domu Mafra, odchod z tohoto domu, realizace vzniku magazínu Reportér a následné fungování redakce.

---

²SEDLÁKOVÁ, Renata. *Výzkumy médií: nejužívanější metody a techniky*. Praha: Grada, 2014. ISBN 978-80-247-3268-9, s. 214.

³Tamtéž

⁴ Rozhovory s Robertem Čásenským a Michalem Musilem proběhly 17. prosince 2019. Rozhovor s Tomášem Poláčkem a krátký skupinový rozhovor s Poláčkem a grafikem Petrem Hořejším pak 12. února 2020.

⁵TRACY, Sarah J. *Qualitative research methods: collecting evidence, crafting analysis, communicating impact*. Chichester: Wiley-Blackwell, 2013. ISBN 978-1-4051-9202-6, s. 159.

⁶SEDLÁKOVÁ, Renata. *Výzkumy médií: nejužívanější metody a techniky*. Praha: Grada, 2014. ISBN 978-80-247-3268-9, s. 217.

2. 3 Respondenti

2. 3. 1 Robert Čásenský

Narodil se 8. března 1974 a vystudoval obor Sociologie na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. V roce 1993 nastoupil jako redaktor do Českého deníku, o rok později do Denního Telegrafu. Po skandálu s odchodem šéfredaktora Denního Telegrafu kvůli nespokojenosti ODS s orientací tisku pracoval s Pavlem Šafrem ve společné PR agentuře, následně v roce 1998 přišel do Lidových novin. Zde na pozici zástupce šéfredaktora strávil dva roky. V roce 2001 přešel na stejnou funkci do Mladé fronty DNES, kde se po odchodu svého kolegy Pavla Šafra stal v roce 2006 šéfredaktorem. Během pracovních neshod s tehdejším ředitelem společnosti RBVG Karlem Hansem Arnoldem se rozhodl začít realizovat své přání mít vlastní časopis, konkrétně založením Nadačního fondu Reportéra.

Po událostech v roce 2013, kdy vydavatelství Mafra koupil před volbami do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky podnikatel Andrej Babiš, vydavatelství opustil. Spolu s kolegou z MF DNES Michalem Musilem začali v kanceláři pražského Žižkova budovat časopis Reporér, jehož redakci tvoří převážně lidé z MF DNES. Zde zastává funkci šéfredaktora dodnes.

2. 3. 2 Michal Musil

Narodil se 26. června 1972. Vystudoval historii na Univerzitě Karlově v Praze, ještě během studií nastoupil v roce 1992 do Českého deníku. V letech 1997 až 2003 pracoval v Lidových novinách, následně tři roky v časopise Týden na pozici editora a následně zástupce šéfredaktora. V roce 2006 přešel do MF DNES, opět do funkce zástupce šéfredaktora, kterou vykonával do roku 2011. Posléze zastával pozici vedoucího newsroomu až do příchodu Andreje Babiše na mediální a politickou scénu. V roce 2014 po zrušení přílohy MF DNES Kavárna, kde působil jako editor, spolu s Robertem Čásenským vytvářel časopis Reportér, kde v současné době zastává funkci editora.

2. 3. 2 Tomáš Poláček

Narodil se 21. prosince 1977. Žurnalistika ho přitahovala již od raných let, kdy v páté třídě základní školy vydával se spolužákem Michalem Turečkou časopis Calypso. Vystudoval žurnalistiku na Univerzitě Karlově v Praze a v roce 2000 nastoupil do redakce MF DNES. Coby redaktor specializující se na kulturu bylo náplní jeho práce původně pokrývání pražské hudební scény, hned ze začátku však dostával za úkol psát i reportáže. Prvním velkým úkolem bylo mediální pokrývání demonstrací proti Mezinárodnímu měnovému fondu, které se konalo v září roku 2000. Dva roky se zabýval kulturou po pražských klubech, po povodních v roce 2002 pomáhal při evakuacích v centru Prahy. Na konci srpna téhož roku mu tehdejší šéfredaktor MF DNES Pavel Šafr nabídnul pozici redaktora čtvrtletního magazínu MF DNES. Tam Poláček strávil 12 let. Během této doby se vyprofiloval do pozice specialisty na reportáže a rozhovory. Nejzajímavější reportáží v magazínu bylo stopování na olympijské hry v Pekingu v roce 2008. Vydal celkem tři knihy — dvě o stopování po Africe a do Ohňové země a jednu o pobytu ve Spojených státech s jazzovým trumpetistou Lacem Déczim.

3. Změny na mediálním trhu spojené s oligarchizací

3.1 Změny vlastnictví v české mediální krajině

Slovo oligarchie je odvozeno ze spojení dvou řeckých slov. Oligos, tedy „několik“ a archō, tedy „vládnou“⁷. Robert Michels formuluje tzv. *železný zákon oligarchie*, podle kterého představuje každá stranická organizace formu oligarchie, navenek se prezentující demokratickými cíly, ze kterých původně organizace vzešla.⁸ V české, střeoevropské a východoevropské mediální krajině převládala donedávna přítomnost zahraničních nadnárodních společností ovládajících velkou část domácích zpravodajských služeb.⁹ V roce 2008 však přišla světová hospodářská krize, která měla v regionu střední a východní Evropy značný vliv na zavedené mediální domy a vydavatelství jako například WAZ (Westdeutsche Allgemeine Zeitung), Ringier nebo Bonnier.

Do České republiky dorazila tato vlna s mírným zpožděním, o to však s větší intenzitou. Následoval odliv zahraničních vlastníků, který byl zapříčiněn především hlubokým poklesem příjmů z inzerce. *„Samotná Mladá fronta do roku 2008 měla inzertní příjmy přes miliardu korun, jenom ty noviny. A když jsem v roce 2013 končil tak to bylo asi 450 milionů a myslím si, že dnes jsou na tom ještě mnohem hůř. Takže tam vyhučely stovky milionů korun ročně vinou jednak krize, jednak nástupu internetu a přesměrování zájmů těch reklamních klientů jiným směrem. Mimo jiné také třeba koncem celých segmentů.“*¹⁰

Součástí procesu oligarchizace české mediální krajiny je podle Jaromíra Volka a Mariny Urbánikové také rezignace na kolektivní obranu svých profesních zájmů, nízká autorita Syndikátu novinářů coby stavovské organizace a rozdělení zpravodajských médií na ta se silným ekonomickým a politickým kapitálem, a na druhá se silným kulturním kapitálem a profesním étosem.¹¹

---

⁷REJZEK, Jiří. *Český etymologický slovník*. 2. vyd. Voznice: Leda, 2012. ISBN 978-80-7335-296-7, s. 427.

⁸KELLER, Jan. *Dějiny klasické sociologie*. 2. vyd. Praha: Sociologické nakladatelství (SLON), 2007. ISBN 978-80-86429-52-6, s. 192.

⁹ŠTĚTKA, Václav. *Between Instrumentalization and Para-Journalism: Current challenges to democratic roles of the media in the Czech Republic* [online]. In: Publications.ceu.edu. [cit. 4. 2. 2020]. Dostupné z: <https://publications.ceu.edu/sites/default/files/publications/fod-stetka.pdf>

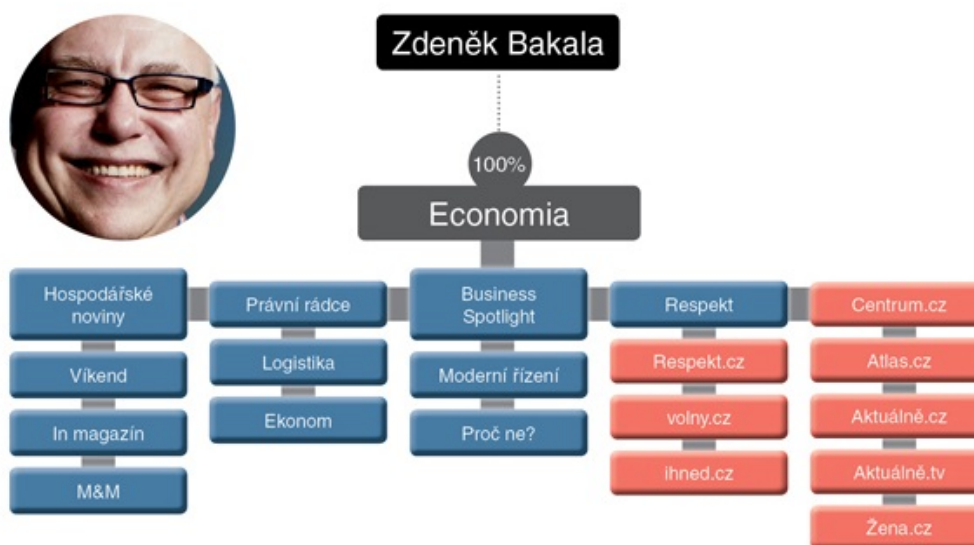
¹⁰Časenský. Osobní rozhovor, 17. 12. 2019

¹¹VOLEK, Jaromír. URBANÍKOVÁ, Marina. *Čeští novináři v komparativní perspektivě: hybridní virtuální a mizející žurnalisté v post-transformační fázi*. 1. vyd. Praha: Academia, 2017. ISBN 978-80-200-2699-6, s. 71.

3. 1. 1 Zdeněk Bakala a Economia

Jedním z prvních lidí, kteří si jako soukromí vlastníci zapsali do svého portfolia mediální dům, byl miliardář Zdeněk Bakala. Od roku 2006 byl již spolujednatel týdeníku Respekt, který od roku 1996 vlastnil Karel Schwarzenberg. V roce 2008 se Bakala rozhodl koupit vydavatelství Economia. Příčinou prodeje vydavatelství byla potřeba získání kapitálu bývalým majitelem, Stefanem von Holtzbrinckem, který se coby majitel německého vydavatelství Verlagsgruppe Handelsblatt rozhodl v Německu investovat do online médií. Za vydavatelství Economia zaplatil Zdeněk Bakala podle Handelsblattu více než 100 milionů eur, tedy přes 2,4 miliardy korun.¹²

Bakala pak v roce 2013 rozšířil vydavatelství Economia o tehdy největší portál na českém internetovém trhu, společnost Centrum Holdings. Ta provozovala server Aktuálně.cz a portály Centrum a Atlas.¹³ „U řady novinářů byl Zdeněk Bakala dlouhou dobu považován za hodného oligarchu, že je to fajn chlápek, protože tak úplně nedohlídli, co v tom OKD provozuje. A řekl bych, že ta změna nastala až ve chvíli, kdy se hospodaření všech těch vydavatelství domů začalo propadat.“¹⁴

Obrázek 1: Infografika Mediaguru ke 2014

¹²-pes-. *Trampoty s oligarchy, díl druhý: Jak Zdeněk Bakala kupoval vydavatelství Economia* [online]. In: Hlidacipes.org. 3.1. 2020. [cit. 5. 2. 2020]. Dostupné z: <https://hlidacipes.org/trampoty-s-oligarchy-dil-druhy-jak-zdenek-bakala-kupoval-vydavatelstvi-economia/?hilite=%27bakala%27>

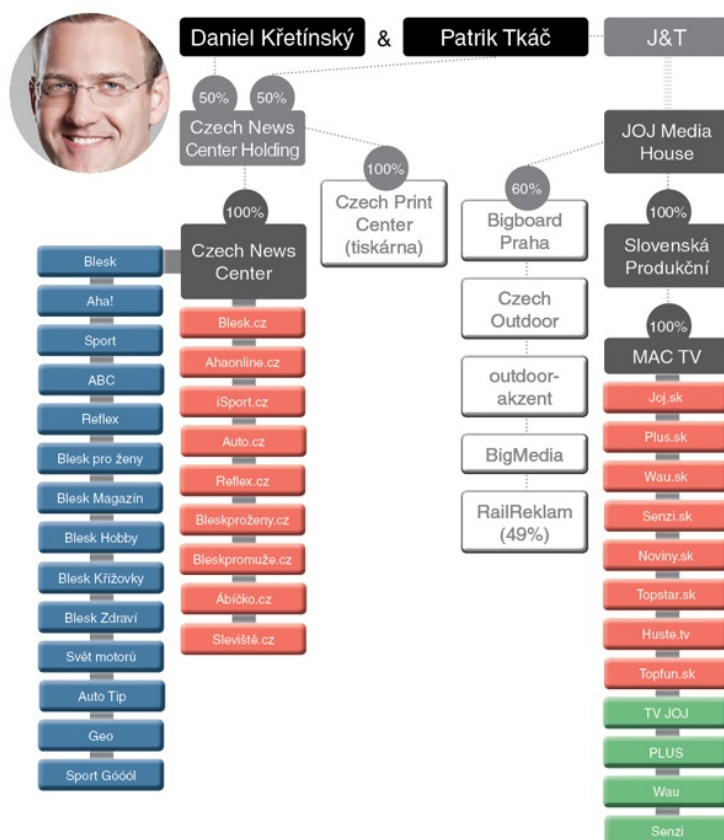
¹³red. *Bakala posiluje v médiích. Kupuje portál Centrum a server Aktuálně.cz* [online]. In: Ihned.cz. 29.4. 2013. [cit. 5. 2. 2020]. Dostupné z: <https://byznys.ihned.cz/zpravodajstvi-cesko/c1-59785970-bakala-posiluje-v-mediich-kupuje-centrum-holdings>.

¹⁴Čásenský. *Osobní rozhovor*, 17. 12. 2019

3. 1. 2 Daniel Křetínský, Patrik Tkáč a Ringier

Dalšími podnikateli, kteří začali mezi lety 2013 až 2015 kupovat mediální domy a vydavatelství, byli tehdy majitelé energetické společnosti Energetický a průmyslový holding, a.s. (EPH), Daniel Křetínský a Patrik Tkáč. Ti se v roce 2013 rozhodli koupit českou část Ringier Axel Springer CZ německého vydavatelství Ringier. O prodeji vydavatelství jednali němečtí vlastníci původně s Andrejem Babišem (viz kapitola 3. 3. 1). Za Ringier Axel Springer, vydávající například bulvární deník Blesk nebo týdeník Reflex, zaplatili 170 milionů eur, tedy 4,7 miliardy korun.¹⁵

V červnu roku 2014 byla do Obchodního rejstříku jako nástupnická firma Ringieru zapsána společnost Czech News Center. Ještě ke konci května téhož roku byla zapsána i změna názvu tiskárenské firmy Ringier Axel Springer Print CZ na Czech Print Center.¹⁶

Obrázek 2: Infografika Mediaguru ke 2014

¹⁵ac. paf. kat. Reuters. ČTK. Tkáč a Křetínský koupili Ringier. Za Blesk a spol. zaplatí 4,7 miliardy korun [online]. In: Ihned.cz. 20.12. 2013. [cit. 5. 2. 2020]. Dostupné z: <https://byznys.ihned.cz/c1-61470240-tkac-a-kretinsky-koupili-ringier-za-blesk-a-spol-zaplati-4-7-miliardy-koron>.

¹⁶AUST, Ondřej. Czech News Center nahradilo Ringier [online]. In: Mediar.cz. 9.6. 2014. [cit. 5. 2. 2020]. Dostupné z: <https://www.mediar.cz/czech-news-center-nahradilo-ringier/>

3. 1. 3 PENTA a Vltava-Labe-Press

Osobou, která stojí za zmínku v problematice změn vlastnických struktur médií, je také Marek Dospiva. Ten je jedním ze zakladatelů a spolumajitelů středoevropské investiční skupiny Penta Investments. Společnost působí v oblasti dlouhodobých investic ve zdravotnictví, finančních služeb, maloobchodu, výroby, médií a realitního developmentu ve více než deseti evropských zemích.¹⁷

Marek Dospiva zajišťuje působení investiční skupiny v Česku a v Německu. V rozhovoru pro server ihned.cz v dubnu roku 2015 uvedl tři důvody možné koupě médií. Zaprvé by média byla pro skupinu Penta "speciální investicí", nikoliv platformou. Dále by přispěla ke zlepšení prostředí a větší transparentnosti v Česku a na Slovensku. Třetím důvodem je tak zvaný "atomový kufřík". *„Všichni chceme bydlet tady, v Čechách a na Slovensku, proto chceme zlepšovat prostředí, ve kterém žijeme. Čím lepší a transparentnější to tady bude, o to víc se bude dařit i našim firmám. Mezi retailovými firmami a médii můžeme využít synergii, ať už v reklamě, anebo v určité osvětě. Třetí důvod vy novináři nazýváte atomovým kufříkem, štítem. Nebudu chodit kolem horké kaše. To, že média vlastníme, nám dává jistotu, že pro kohokoli bude horší nás iracionálně napadat. To iracionálně bych podtrhl.“*¹⁸

O zhruba čtyři měsíce později koupila skupina Penta stoprocentní podíl ve vydavatelském domě Vltava-Labe-Press, vydávajícím na 71 regionálních deníků Deník. Stalo se tak 12. srpna. Podíl koupila od německého majitele Verlagsgruppe Passau. Spolu s vydavatelstvím byl součástí akvizice i jednapadesátiprocentní podíl ve společnosti Astrosat Media.¹⁹ V roce 2016 však došlo k fúzi Vltava-Labe-Press a Astrosat Media a vznikla společnosti VLTAVA LABE MEDIA.²⁰

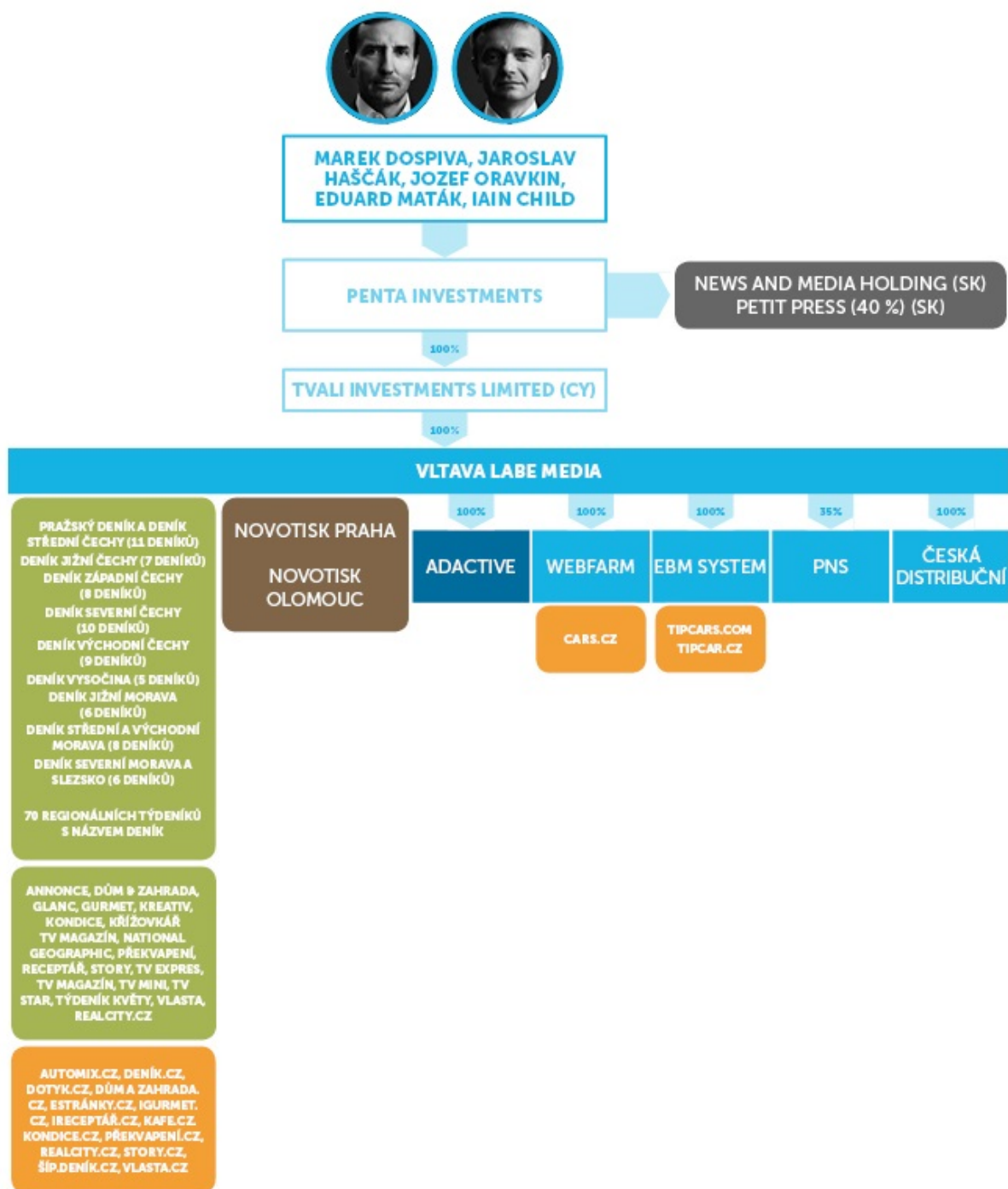
---

¹⁷O nás [online]. In: Pentainvestment.com. [cit. 6. 2. 2020]. Dostupné z: <https://www.pentainvestments.com/cs/about.aspx>.

¹⁸MIKULKA, Milan. *Spolumajitel Penty Dospiva: Chceme mediální štít proti iracionálním útokům* [online]. In: Ihned.cz. 21.4. 2015. [cit. 6. 2. 2020]. Dostupné z: <https://archiv.ihned.cz/c1-63893810-spolumajitel-penty-dospiva-chceme-medialni-stit-proti-iracionalnim-utokum>.

¹⁹MIKULKA, Milan. *Skupina Penta koupila regionální Deník* [online]. In: Ihned.cz. 13.8. 2015. [cit. 6. 2. 2020]. Dostupné z: <https://archiv.ihned.cz/c1-64451860-skupina-penta-koupila-regionalni-denik>

²⁰O nás [online]. In: Vlmedia.cz. [cit. 6. 2. 2020]. Dostupné z: <https://www.vlmedia.cz/o-nas>.

Obrázek 3: Infografika Mediaguru ke 2019

3. 2 Příchod Andreje Babiše na politickou a mediální scénu

Kvůli tlaku kauzy Nagyová podala vláda Petra Nečase v roce 2013 demisi, což spustilo předčasné volby. V těch kandidovalo i hnutí Andreje Babiše — slovenského podnikatele a majitele holdingového konglomerátu AGROFERT, a. s., který vstoupil na českou politickou scénu v roce 2011, kdy založil občanské hnutí s názvem Akce nespokojených občanů 2011. To se o rok později transformovalo v politické hnutí ANO 2011. Tento název zůstal straně dodnes. Ve volbách se hnutí umístilo na druhém místě²¹ a Babiš byl následně jmenován do křesla ministra financí.

3. 2. 1 Andrej Babiš a Mafra

Nelze říct, že by se Andrej Babiš v médiích před událostmi roku 2013 nijak nepohyboval. V roce 2012 začal pod jeho akciovou společností AGF Media vycházet tištěný týdeník 5+2. Původně byl vydáván na Plzeňsku, posléze se rozšířil do celé republiky.²² „*Ve chvíli, kdy Andrej Babiš v březnu roku 2011 začal vydávat deník 5+2, tak bylo jasné, že si chce nějaké vlastní médium vybudovat. O tom, že to dělá, jsme měli informaci celkem z první ruky, protože Mafra mu tehdy 5+2 tiskla, takže jsme věděli o nákladu a všem možném.*“²³

V červnu roku 2013 se potvrdilo, že Andrej Babiš nebude kupovat vydavatelství Ringier, jak se původně spekulovalo. V pondělí 24. června se na sociální síti Twitter objevil dnes již slavný příspěvek účtu Andreje Babiše „*Zítřka asi něco koupím*“. Místo toho přišla jiná zpráva, že koupil od německého vydavatele Rheinisch-Bergische Verlagsgesellschaft (RBVG) největší vydavatelství v zemi, mediální dům Mafra.²⁴ Pod toto vydavatelství patří největší seriózní deník u nás, Mladá fronta DNES, spolu se zpravodajským serverem idnes.cz. Dále pak Lidové noviny se serverem lidovky.cz nebo hudební televizní stanice Óčko. K převzetí mediálního domu Babišovou firmou Agrofert došlo v říjnu. V listopadu téhož rozkoupil Agrofert i rozhlasovou stanici Rádio Impuls.²⁵ Lze tedy říct, že se Andrej Babiš stal vlastníkem všech druhů sdělovacích prostředků.

---

²¹ Hnutí získalo 18,65%.

²²AUST, Ondřej. *Andrej Babiš začne vydávat regionální tištěný týdeník 5+2 dny* [online]. In: Mediar.cz. 4.1. 2012. [cit. 8. 2. 2020]. Dostupné z: <https://www.mediar.cz/andrej-babis-zacne-vydavat-regionalni-tisteny-tydenik-5-plus-2/>

²³Čásenský. Osobní rozhovor, 17. 12. 2019

²⁴NEUMANN, Ondřej et al. *Šok! Hrůza! Média!*. 1. vydání. Brno: CPress, 2019. ISBN 978-80-264-2830-5, s. 40.

²⁵ČTK, vag. *Babiš kupuje Rádio Impuls, zároveň chystá další mediální akvizice* [online]. In: E15.cz. 25.11. 2013. [cit. 25. 2. 2020]. Dostupné z: <https://www.e15.cz/byznys/ostatni/babis-kupuje-radio-impuls-zaroven-chysta-dalsi-medialni-akvizice-1041109>

Jirák a Köpplová tento jev označují jako kontrola trhu vertikální koncentrací vlastnictví, vyznačující se tím, že vlastník získává pod svou kontrolu podniky zajišťující různé fáze výroby mediálního produktu.²⁶

Někdejší šéfredaktor Mladé fronty DNES Rober Čásenský vzpomíná na události takto: „Byl jsem v centru Prahy na nějakém obědě, a když jsem se vracel metrem na anděla, tak jsem před domem Mafry potkal svého tehdejšího šéfa, předsedu představenstva Mafry Johannese Werleho, a on mi řekl, jestli bych tak za dvacet minut přijít k němu do kanceláře. Tak jsem se za dvacet minut stavit. Před kanceláří jsem se potkal další šéfredaktory různých médií, která do toho domu patří, jako třeba Metra, idnesu. Dalibor Balšínek byl tehdy na nějakém pohřbu, takže ten tam nebyl. Pak jsme vešli do místnosti, já viděl na stole tiskovou zprávu, ve které jsem viděla písmena a, g, f a hned mi to bylo jasné. Popravdě, už pár dní před tím byly jasné signály, že Babiš spíš než Ringier koupí Mafru.“²⁷

Bývalý zástupce šéfredaktora a vedoucí newsroomu Michal Musil popisuje vzpomínky toho dne následovně: „Dozvěděl jsem se to víceméně ve stejné době jako Robert Čásenský. To datum si pamatuju z poměrně pochopitelných důvodů, jelikož mám ten den narozeniny. On tehdy odešel k řediteli na poradu, kam šli jen šéfové. Nicméně už v tu chvíli, kdy tam odešel, tak to tak začalo vypadat, protože to bylo po tweetu Zítřka asi něco koupím. Pak se ale ukázalo, že to není Ringier oproti původním předpokladům. Do toho mi kolega říkal, že potkal Johannese Werleho a říkal mu: "Co se děje, kupuje nás Babiš?" On mu na to neodpověděl a řekl mu jen, že bude porada. To mi řekl ještě před tím, než to bylo oznámeno jemu a šéfům redakcí. Já už jen tehdy šel za nějakými kolegy a řekl jsem jim: "Přátelé, nechci vás strašit, ale mám pocit, že nás kupuje Babiš.“²⁸

Pro tehdejšího redaktora čtvrtletního Magazínu DNES a současného redaktora magazínu Reportér Tomáše Poláčka nebyl příchod Andreje Babiše do vydavatelství Mafra ničím zvláštním. Mnohem podstatnější informace pro něj byla pozdější zpráva o tom, že Mafru opouští Robert Čásenský: „Pamatuju si, že byla tehdy plná kuřárna a lidé to hrozně řešili, ale pro mě to nebyl zas tak strašný šok. Říkal jsem si, že počkáme, co se bude dít a pokud tam zůstanou lidé, kterým věřím, tak se nic tak strašného neděje. Vůbec jsme nevěděli, co se stane. Já si říkal že, jestli vydrží Čásenský, tak tam samozřejmě zůstanu, a jestli taky

---

²⁶ JIRÁK, Jan. KÖPPLOVÁ, Barbara. *Média a společnost*. 2. vyd. Praha: Portál, 2007. ISBN 978-80-7367-287-4, s. 67.

²⁷ Čásenský. Osobní rozhovor, 17. 12. 2019

²⁸ Musil. Osobní rozhovor, 17. 12. 2019

vydrží ti lidé, které mám taky rád, jako třeba Martin Moravec z magazínu. A jestli odejdou, tak to bude blbě a pokusím se také odejít. Pro mě se rozhodování netočilo kolem Andreje Babiše jako spíš kolem kolegů, kterých jsem si vážil.“²⁹

3. 2. 2 Spekulace o ovlivnění obsahu

Přechod vydavatelství Mafra do soukromého vlastnictví Andreje Babiše vyvolal řadu otázek. Jednou z nich bylo, nakolik bude obsah médií vydavatelského domu ovlivňován novým majitelem. Tu se Andrej Babiš snažil uklidnit různými způsoby. Dne 10. října složil svou funkci tehdejší předseda představenstva společnosti Mafra Johannes Werle. Na jeho místo byl jmenován Štěpán Košík, který byl od prosince 2012 generálním ředitelem AGF Media. V tiskové zprávě z téhož dne bylo uvedeno, že, „...*Agrofert nebude mít ve skupině Mafra žádného svého zástupce, který by jakkoli zasahoval do obsahu vydávaných titulů nebo ovlivňoval činnost redaktorů.*“³⁰

3. 2. 3 Vydavatelský kodex

Ten samý den byl Andrejem Babišem podepsán Vydavatelský kodex³¹, na základě kterého měl Babiš dokázat, že nebude nijak ovlivňovat obsah médií Mafry. K vytvoření tohoto kodexu byl požádán Karel Hvižd'ala ve spolupráci s šéfredaktory všech titulů Mafry. V kodexu je Mafra uváděna jako Společnost a zavazuje se v něm nestránit žádnému politickému subjektu, pouze hodnotám euroatlantické civilizace. Dále nebude zohledňovat politické zájmy či obchodní aktivity nového vlastníka, tedy Babiše. Šéfredaktoři se, mimo jiné, zavazují uvádět v člancích fakt, že *"vydavatelství MAFRA, a. s. je součástí koncernu AGROFERT ovládaného Ing. Andrejem Babišem"*.³² Celý kodex je stvrzen dvěma Babišovými podpisy coby předsedy představenstva a jediného akcionáře společnosti Agrofert. Na tvorbě kodexu se podílel i Robert Čásenský, byť ze svého záměru opustit Mafru neustoupil. Věřil nicméně, že kodex bude oběma stranami dodržován.

"Když to vznikalo, tak ze strany redakce nebo vydavatele to byla snaha o to udělat to opravdu dobře a tak, aby se tím dalo řídit a on do toho nemohl nijak zasahovat. Aby se redakce měly na co odvolávat. Jak vážně to viděl Babiš, to bohužel nevím. Do hlavy mu nevidím. Vím ale, že to neměl být cirkus pro veřejnost, že se vydá nějaký kodex a všichni víme, že je k ničemu. Vezměte si, že v té době nikdo z žádného vydavatelského domu, možná kromě

---

²⁹ Poláček. Osobní rozhovor, 12. 2. 2020

³⁰ Dokument č. 1 - Tisková zpráva *Agrofert dokončil akvizici mediální skupiny Mafra*

³¹ Dokument č. 2 - Vydavatelský kodex médií provozovaných Společností

³² Tamtéž

*Economie, neměl žádnou zkušenost s podobným vlastníkem. A ani vás nenapadlo, protože ať byli Němci jakýkoliv, tak dodržovali nějakou vydavatelskou kulturu a v životě by vám nezavolali s tím, že potřebují koupit támhle tu tiskárnu a ať o ní napíšete, že stojí za prd."*³³

Zástupce šéfredaktora Michal Musil byl však opačného názoru. Jeho nedůvěra byla postavena na incidentu, kdy Andrej Babiš pouhé dva dny po oznámení koupi Mafry volal do redakce Lidových novin, konkrétně redaktoru Janu Kálalovi, a domáhal se odpovědi, proč v pátečním čísle Lidových novin chybí zmínka o čtvrtěční tiskové konferenci hnutí ANO.³⁴ Na základě tohoto telefonátu vznikl právě onen kodex. Ani to však Michala Musila nepřesvědčilo a rozhodl se k následnému odchodu.³⁵

Zpětně své pochybnosti potvrzuje i Čásenský. *"Byl jsem trochu naivní, že jsem neměl úplně představu o té druhé straně, jak moc se váže různými pravidly. Myslel jsem si, že když ten člověk sám něco podepíše, že to taky bude dodržovat. Kdybych byl lépe informovaný, tak bych věděl, že na tohle nikdy nehrál. Řešili jsme to i s právníky Agrofertu, což byl hrozně vtipný zážitek. Jeden z nich, jakýsi pan Václav Knotek, dodneška je v různých orgánech firem Agrofertu, tak při jednání o tom, co v kodexu může být, řekl, že hlaví je to, aby kodex nijak neomezoval pana Babiše. My mu odpověděli, že ten kodex vzniká právě proto, aby omezoval pana Babiše. No nakonec ten kodex nějak vznikl, ale nevím, jestli ho pan Babiš vůbec někdy četl, a myslím si, že ho nebral nikdy vážně."*³⁶

V souvislosti s příchodem Andreje Babiše do Mafry došlo v následujících letech ke vzniku několika mediálních projektů. Dalibor Balšínek, bývalý šéfredaktor Lidových novin, založil spolu se svými kolegy v březnu 2014 zpravodajský web Echo24, které začalo od listopadu téhož roku vycházet i v tištěné podobě. V témže roce vznikl web HlídacíPes.org, který založil Ondřej Neumann. Zaměřuje se především na investigativní žurnalistiku. Sabina Slonková, která převzala po Robertu Čásenském MF DNES, založila po svém odchodu z Mafry investigativní web a měsíčník Neovlivní.cz. Dalším bývalým šéfredaktorem MF DNES je Pavel Šafr, který v návaznosti na internetový deník Svobodné fórum nechal roku 2017 vzniknout webu Forum24, o který se právě Svobodné fórum rozšířilo. Následně začal vycházet i měsíčník Revue FORUM, spadající právě pod Forum24.

---

³³Čásenský. Osobní rozhovor, 17. 12. 2019

³⁴LIDOVÉ NOVINY, LIDOVKY.CZ. *Nevědí, s kým mají tu čest, stěžoval si Babiš na LN. Pak se omluvil* [online]. In: Lidovky.cz. 28.6. 2013. [cit. 25. 2. 2020]. Dostupné z: https://www.lidovky.cz/domov/nevedi-s-kym-maji-tu-cest-stezoval-si-babis-na-ln-pak-se-omluvil.A130628_173145_ln_domov_rak

³⁵Musil. Osobní rozhovor, 17. 12. 2019

³⁶Čásenský. Osobní rozhovor, 17. 12. 2019

3. 3 Odchod novinářů z Mafry

To, že vydavatelství Mafra přešlo do rukou podnikatele a politika v jedné osobě, spustilo události, se kterými nový nabyvatel nepočítal. Novináři se totiž rozhodli opouštět redakce. Nejednalo se však jen o řadové redaktory, nýbrž i o členy vedení největších redakcí. Pravděpodobně prvním, kdo se ihned po oznámení změny majitele vydavatelství rozhodl odejít, byl Robert Čásenský³⁷. Na rozdíl od jeho kolegů to ale nebyla hlavní příčina. Myšlenky o odchodu z Mladé fronty DNES se u Čásenského zrodily již v roce 2011 (viz kapitola 4.1). Nutno však podotknout, že Čásenskému vadila už samotná vidina přechodu mediálního domu do rukou soukromého podnikatele., *Bylo jasné, že bude problematizovat práci redakce. Když řeknu příklad: i kdybychom dělali všechno správně a majitel na obsah neměl žádný vliv, nikdy nikomu nevolal a my bychom o něm vůbec nevěděli, prostě by to bylo tak, jak se tváří, že to je, i když to není pravda, tak kdykoli byste udělali jakoukoliv kauzu související s politikou nebo byznysem, tak první odpověď popisovaných by byla "vy to děláte, protože to slouží vašemu majiteli". A to je prostě slon v místnosti, kterého se nezbavíte, protože to nejde.*³⁸

Čásenský se nicméně rozhodl opustit Mladou frontu DNES až v listopadu, po dohodě s Karlem Hansem Arnoldem. Důvody byly dva. První z nich bylo slušné jednání s německými vydavateli. *„Mě němečtí vlastníci požádali, jestli bych tam s nimi nebyl do doby, než to předají, což mi přišlo slušné, protože před pár lety mě v necelých dvaatřiceti jmenovali šéfredaktorem největších novin v zemi, což od nich byl docela riskantní krok a velká důvěra. A mně přišlo fér s nimi dosloužit, než to předají.*³⁹

Druhým důvodem byly obavy z hromadného odchodu redaktorů Mladé fronty DNES, kteří by bez Roberta Čásenského nechtěli v redakci dále setrvat. *„Najednou by přišlo třeba padesát výpovědí a ti lidé by se na mě najednou všichni koukali a ptali by se, co teď budeme dělat. A já bych jen řekl: "Nevím. Půjdete domů a najdete si práci." Takže proto jsem to neoznámil hned, přesto že to věděli vlastníci a moji zástupci, tak celá redakce ne. Nechtěl jsem ty lidi dostat do situace, aby v nějakém nadšení a pocitu sounáležitosti jako "já tady nebudu, když šéf taky odchází" neudělali nějaké kroky, kterých by pak mohli litovat.*⁴⁰

---

³⁷ NEUMANN, Ondřej et al. *Šok! Hříza! Média!*. 1. vydání. Brno: CPress, 2019. ISBN 978-80-264-2830-5, s. 49.

³⁸ Čásenský. Osobní rozhovor, 17. 12. 2019

³⁹ Tamtéž

⁴⁰ Tamtéž

Zásadním důvodem k odchodu z Mafry pro Michala Musila byla kombinace dvou věcí. To, že je Andrej Babiš podnikatel, mu pro chod média nepřišlo nijak zásadní. Největší ohrožení viděl v kombinaci podnikání a jeho politických aktivit. „*Nechci úplně hypoteticky říkat, co by se stalo, kdyby to koupil Andrej Babiš a v tu chvíli by neměl hnutí ANO, ale kombinace těch dvou faktorů mi přišla zásadní... máme tady nějakou úroveň oligarchů, ale pak tady máme úroveň oligarchů typu Andreje Babiše, který je výš nejen proto, že je miliardář, ale má i politické hnutí.*“⁴¹

Mafru pak dále opouštěli i lidé jako tehdejší šéfredaktor Lidových novin Dalibor Bališíněk, který zároveň zastával i post člena představenstva vydavatelského domu.⁴² Ne všichni ale odešli dobrovolně. Několika pracovníkům Mafry byly pozice zrušeny. Například zástupkyni šéfredaktora Mladé fronty DNES Martině Riebauerové nebo vedoucímu Magazínu DNES Martinu Moravcovi. Začátkem května roku 2014 zveřejnil zpravodajský a investigativní web Hlídací pes seznam⁴³ zaměstnanců Mafry, kteří po změně majitele odešli. Zpravodajský web Echo24, který Dalibor Bališíněk spustil necelé čtyři měsíce po odchodu z Mafry⁴⁴, uveřejnil na konci dubna roku 2015 rozšířený seznam⁴⁵ lidí, kteří kvůli Babišovi do té doby opustili redakce Mladé fronty DNES a Lidových novin. Rámcově lze tedy říct, že lidé odcházeli z Mafry především z obav z ovlivňování obsahu. Podle Denise McQuaila je jedním z hlavních rysů objektivitý odstup k předmětu zpravodajství a absence služby třetí straně⁴⁶, což by v tomto případě podle řady novinářů, kteří Mafru opustili, nebylo možné dodržet. Ondřej Závodský na konci roku 2013 analyzoval usnesení vlády z předchozího období. Došel k závěru, že až 30% vládních rozhodnutí by ovlivnilo podnikatelské aktivity nového ministra financí a majitele Mafry Andreje Babiše.⁴⁷

---

⁴¹ Musil. Osobní rozhovor, 17. 12. 2019

⁴²jj. *Lidové noviny opouští šéfredaktor Bališíněk, nahradí ho Vačkov* [online]. In: Idnes.cz. 13.11. 2013. [cit. 29. 2. 2020]. Dostupné z: https://www.idnes.cz/zpravy/domaci/v-lidovych-novinach-konci-balsinek.A131113_122606_domaci_jj

⁴³ NEUMANN, Ondřej. *Babišův seznam* [online]. In: Hlidacipes.org. 4.5. 2014. [cit. 29. 2. 2020]. Dostupné z: <http://hlidacipes.org/babisuv-seznam-2/>

⁴⁴Bališíněk Mafru opustil ke dni 13. listopadu 2013, web Echo24 spustil 16. března 2014

⁴⁵ ECHO24. *51 novinářů, kteří opustili za Babiše MF DNES a LN* [online]. In: Echo24.cz. 30.4. 2015. [cit. 29. 2. 2020]. Dostupné z: <https://echo24.cz/a/wGuWL/51-novinaru-kteri-opustili-za-babise-mf-dnes-a-ln>

⁴⁶MCQUAIL, Denis. *Úvod do teorie masové komunikace*. 1. vyd. Praha: Portál, 1999. ISBN 8071782009, s. 172

⁴⁷ ZÁVODSKÝ, Ondřej. *Čas oligarchů, jejich sluhů a nepřátel*. V Tribunu EU vydání první. Brno: Tribun EU s.r.o., 2019. ISBN 978-80-263-1472-1, s. 90.

4. Období před vznikem časopisu Reportér

„(...)pracujeme na všem, co si zamaneme. Píšeme svobodně podle svého nejlepšího vědomí a svědomí. Jsme svobodní, apolitičtí a nezávislí.“⁴⁸

4. 1 Představa vlastního časopisu

Robert Čásenský se v médiích nikdy netajil svou vášní k magazínům a zahraničním časopisům, jako jsou například americký New Yorker nebo německý Der Spiegel.⁴⁹ U obou případů se jedná o tištěná média s týdenní periodicitou. Aby se periodikum mohlo označovat za časopis, mělo by vycházet alespoň jednou za půl roku a nanejvýš jednou týdně, s nižší aktuálností témat, která jsou zpracována podrobněji, a okruh jejich čtenářů je tedy vlivem specifčnosti prezentovaných témat omezenější.⁵⁰ „*Já vždycky rád četl takové ty hezké americké časopisy, a co mi moje němčina stačila, tak i třeba Spiegel. Když jsem býval utahaný z práce, tak jsem si po nocích říkával, že by bylo super, kdyby v Česku vycházel nějaký časopis s dlouhými texty, samozřejmě ne tak dobrými, jako má The New Yorker. Zas tak naivní nejsem. Ale aspoň trochu inspirovaní. A taky jsem si občas při provozování novin posteskl, že máme tak ideální redakci na to dělat dobrý týdeník, ale na každodenní noviny to občas úplně není.“⁵¹*

4. 2 Vznik nadačního fondu

To, že si Robert Čásenský vybuduje vlastní periodikum, nebylo nereálné. Konkrétní nápad na založení magazínu Reportér nicméně nepřišel s příchodem Andreje Babiše do mediálního domu Maфра. Prvotní myšlenka a krátce nato i kroky podnikl Čásenský již v roce 2011, tedy v době, kdy Mafru vlastnilo německé vydavatelství RBVG. Odtud paradoxně vzešly problémy, které vedly k prvnímu zárodku dnešního magazínu Reportér. Tím bylo založení Nadačního fondu Reportéra.

„V období kolem roku 2011 jsme měli poměrně velké spory s vydavatelem Maфry, než tam právě od ledna 2012 poslali nového šéfa Johannese Werleho, který to nakonec prodal. Do té doby jsem byl trochu drzý a neposlušný, takže jsme měli s tehdejším šéfem, který se jmenoval Karl Hans Arnold, trochu složitější období. Dokonce byl nějaký najatý poradce,

---

⁴⁸ KMENTA, Jaroslav. *Boss Babiš*. Nymburk: JKM - Jaroslav Kmenta, 2017. ISBN 978-80-87569-32-0, s. 38.

⁴⁹ Čásenský. Osobní rozhovor, 17. 12. 2019

⁵⁰ VEČEŘA, Pavel. *Úvod do dějin tištěných médií*. 1. vyd. Praha: Grada Publishing, 2015. ISBN: 978-80-247-4178-9, s. 221.

⁵¹ Čásenský. Osobní rozhovor, 17. 12. 2019

který mezi námi vozil vzkazy z Düsseldorfu do Prahy a zpět. Nicméně v té době jsem začal vlastně poprvé přemýšlet nad tím, že bych se na to mohl vybodnout, nebo že by mě mohli vyhodit a mohl bych si založit vlastní časopis. Takže první, co jsem tehdy naivně udělal, bylo, že jsem založil nadační fond.“⁵²

Nadační fond vznikl na základě sepsání Nadační listiny⁵³ dne 21. listopadu 2011. Zřizovateli fondu byli Robert Čásenský, Michal Musil a Jaromír Šimeček. Samotný zápis do obchodního rejstříku⁵⁴ proběhl zhruba o tři týdny později, dne 16. prosince 2011. Správní radu tehdy tvořili Robert Čásenský coby předseda a dva členové rady, Michal Musil a Jiří Bárta. Fond měl také dozorčí radu se třemi členy: Martinem Čermákem, Martinou Riebauerovou a Petrem Hořejším. V současné době jsou pozice pozměněny. Předsedou správní rady je Michal Musil, dvěma členy jsou pak Jiří Bárta a Jaromír Šimek. Předsedkyní dozorčí rady je v současné době Jana Čižmárová, dvěma dalšími členy jsou Martina Riebauerová a Petr Hořejší.⁵⁵ Sloužit měl jako jeden ze zdrojů financování částí obsahu magazínu. Jak uvádí informace na webových stránkách, vybrané peníze by měly financovat obsah jako články zahraničních autorů, podrobné zahraniční reportáže psané z místa nebo literární tvorba českých spisovatelů.⁵⁶

Co se ale otázky finančních zdrojů týče, jak Robert Čásenský, tak Michal Musil připouštějí, že nadační fond nebyl tak úspěšný, jak se původně očekávalo. „*Nějaký podíl na tom měl, ale rozhodně neměl takové výkony, jaké jsme si původně představovali. Ale podle mě tam řádově nějaké příspěvky v prvním roce dohromady pár stovek tisíc dávaly, ale přesně to si opravdu nepamatuju.*“⁵⁷Podle Čásenského je hlavní příčinou to, že si fond případní zájemci, kteří do něj chtějí přispět, musí sami najít. „*Ten (fond) se ale ukázal jako slepá vývojová větev, do dneška. Tu a tam se najde někdo, kdo nám pošle nějaké peníze, jako třeba z řad čtenářů, třeba čtyři nebo pět tisíc. Ale vzhledem k tomu, že si neumíme chodit říkat o peníze jakoby o nějaké dary, tak ten nadační fond sice pořád existuje, ale prakticky nikdy nic pořádného nevybral. (...) Náš nadační fond bohužel funguje tak, že si ho dárci musí sami najít, protože si nejsme schopni je nějakým způsobem oslovit.*“⁵⁸

---

⁵²Čásenský. Osobní rozhovor 17. 12. 2019

⁵³Dokument č. 3 - Nadační listina

⁵⁴Dokument č. 4 - Výpis z Obchodního rejstříku

⁵⁵ Tamtéž

⁵⁶ „*Nadační fond Reportér*“ [online]. In: Reportermagazin.cz. [cit. 2. 3. 2020]. Dostupné z: <https://reportermagazin.cz/p/nadacni-fond>

⁵⁷ Musil. Osobní rozhovor 17. 12. 2019

⁵⁸Čásenský. Osobní rozhovor 17. 12. 2019

4. 3 Návštěva na balkoně

Nadační fond magazínu byl založen, ale během dvou let, tedy do doby, než Mafru koupila společnost Agrofert, se prakticky nic nedělo. Robert Čásenský nicméně podobu magazínu promýšlel dál. *„Zhruba měsíc před tím, než se odehrála tahle akce s Mafrou, tak byl Michal Musil u mě doma na návštěvě, seděli jsme na balkoně, pili víno a já mu říkal, jak bych si takový časopis zhruba představoval, a Michal mi kolem půlnoci říká: "Hele, to není úplná blbost". Tak jsem to bral, že mi to schválil, a že je to fajn. Normálně by to samozřejmě skončilo tím, že bychom si o tom ještě další dva roky vyprávěli ve volných chvílích, ale díky tomu, co se odehrálo s Mafrou, tak bylo jasné, že teď je ta správná chvíle si to zkusit přichystat, a buď se to povede, nebo ne.“*⁵⁹ Měsíc na to vstoupil na scénu Andrej Babiš. Nelze říct, po jaké době by Čásenský opustil Mladou frontu za předpokladu, že by ji německá společnost RBVG neprodala. Pravděpodobně by ale Mafru opustil i za předpokladu, že by ji koupil například Daniel Křetinský, který posléze koupil spolu s Patrikem Tkáčem Ringier Axel Springer.

Podle Michala Musila by ke změně vlastnictví Mafrы došlo i bez Andreje Babiše.,, *...když se podíváte na vývoj na celém tom trhu, nejen českém, ale střední a východní Evropy, tak kdyby to nekoupil Babiš, tak by ho mohl klidně koupit někdo jiný, třeba mnohem horší. Takže si myslím, že by to nastalo taky. Jednak by došlo a akvizici Mafrы, protože se nedomnívám, že by tady chtělo RBVG dále působit. Ale i za předpokladu, že by tu chtělo dále působit, tak by se ta firma pořád zmenšovala a zmenšovala a já si nemyslím, že by byl dobrý nápad tam pak zůstat. Tím, že to Babiš koupil tak to do jisté míry usnadnil.“*⁶⁰

---

⁵⁹ Tamtéž

⁶⁰ Musil, Osobní rozhovor 17. 12. 2019

5. Realizace časopisu Reportér

5.1 Z Mladé fronty DNES na Žižkov

Čásenský se k odchodu z Mafry rozhodl okamžitě po oznámení o novém vlastníkovi. Ten se dozvěděl, že si koupil noviny bez šéfredaktora, takže se pokoušel Čásenského několikrát přemluvit, aby v Mladé frontě DNES zůstal. To se mu ale nepovedlo a obě strany se dohodly pouze na dvou věcech.

První bylo datum odchodu Čásenského z Mafry ke dni 15. listopadu 2013 s tím, že do prvního dne tohoto měsíce nesměl o svém ukončení pracovního poměru nikde veřejně promluvit. Noví vlastníci si tím chtěli získat čas pro hledání náhrady na pozici šéfredaktora. Manažeři společnosti Agrofert vyjednávali s Jindřichem Šídlem, který toho času pracoval v Hospodářských novinách. Ten ale pozici odmítnul, takže místo šéfredaktora tehdy obsadila Sabina Slonková⁶¹. S tou podle Čásenského vedli manažeři Agrofertu paralelní jednání. V rozhovoru Čásenského s Šídlem odpovídá Šídlo na otázku, proč nevezal nabídku vést redakci MF DNES takto: „*Protože bys mi to neodpustil. (...) Uvažoval jsem o tom asi tři dny, dvakrát mluvil s Babišem, jednou s šéfem Mafry Košíkem. Pak jsem dospěl k názoru, který jsem napsal Andreji Babišovi v SMS zprávě: že děkuji, vážím si té nabídky, ale že ve chvíli, kdy se on stává jedním z nejdůležitějších hráčů politické scény, já prostě nemůžu v jeho médiích dělat, protože bych to nedokázal dělat dobře. Čímž jsme se nad tímto tématem rozešli.*“⁶²

Druhým bylo zkrácení konkurenční doložky, které požadoval Čásenský. Podlé té by sice po dobu jednoho roku dostával standardně každý měsíc stejný plat jako na pozici šéfredaktora, nicméně by po stejnou dobu nesměl pracovat v žádném médiu kdekoliv na světě. Doložka mu nakonec byla z dvanácti měsíců zkrácena na čtyři. K dohodnutému dni, tedy 15. listopadu, skončila dvanáctiletá kariéra Roberta Čásenského v Mladé frontě DNES.

Po odchodu z Mladé fronty se sice Čásenský v žádném médiu zaměstnat nenechal, pronajal si nicméně prostory, které mu v následujících měsících sloužily pro přípravu magazínu Reportér po stránce materiální i obsahové. „*Odstěhoval jsem si věci, ještě před tím*

---

⁶¹ iDNES.cz. Šéfredaktorkou MF DNES se stala Sabina Slonková [online]. In: Idnes.cz. 14.11. 2013. [cit. 4. 3. 2020]. Dostupné z: https://www.idnes.cz/zpravy/domaci/sabina-slonkova-sefredaktorka-mf-dnes.A131114_115310_domaci_ton

⁶²ŠÍDLO, Jindřich. In: Čásenský, Robert. Pravidelné volební šoky. Reportér. Praha: Reportér magazín, s. r. o., 2017, č. 38, s. 116-125. ISSN 2336-4092.

jsem si pronajal kancelář na Žižkově, asi patnáctimetrovou, a tam jsem po víkendu začal chodit a postupně chystal soupis věcí, které musím přichystat, aby mohl vycházet časopis. To znamená, že musíte mít grafickou maketu, personální složení, což jsem měl trochu rozmyšlené už před tím. V našem případě jsem chtěl oslovit různé partnery, kteří by od nás kus nákladu kupovali, abychom měli garantovaný náklad od okamžiku startu a mohli tím oslovovat inzerenty.“⁶³

Michal Musil v tu dobu ještě působil v Mafře. Jak popisuje, stejně jako Čásenský se rozhodl podat výpověď, mediální dům však definitivně opustil o několik měsíců později. V době, kdy Čásenský z Mafry odcházel, zastával Musil pozici vedoucího newsroomu. Jeho prací byla koordinace všech editorů zpravodajských oddělení kromě sportu. I po svém odchodu nicméně vypomáhal s jednou z příloh Mladé fronty DNES, Kavárnou. Ta nicméně zanikla v rámci změn, které do redakce přinesla Sabina Slonková.,*Formálně jsem odešel k 30. prosinci 2013, kdy mi byl ukončen zaměstnanecký poměr, a pak jsem tam ještě dva měsíce dodělával Kavárnu. Vlastně ještě měsíc jsem byl jejím editorem a pak už jsem tam jenom psal zápisníky. Pak Kavárnu stejně nástupkyně Roberta Čásenského zrušila.“⁶⁴*

Čásenský následně oslovil Musila, jestli by byl ochoten se do projektu Reportér zapojit. Ten souhlasil a od ledna 2014 pracovali v žižkovské kanceláři, přezdívané jako „chráněná dílna“.⁶⁵

---

⁶³Čásenský. Osobní rozhovor, 17. 12. 2019

⁶⁴Musil. Osobní Rozhovor, 17. 12. 2019

⁶⁵Tamtéž

5. 2 Sběr financí

Podle Čásenského se současná periodika z finančního hlediska dělí na ta, ve kterých se inzeruje, a ta, ve kterých se naopak neinzeruje. Pro sběr finančních prostředků je tedy nutné, aby tištěné médium fungovalo mimo jiné jako nosič kvalitní inzerce. Za předpokladu kvalitní inzerce za adekvátní finanční částku získává médium dostatečnou věrohodnost nejen u dalších potenciálních inzerentů⁶⁶, ale i u čtenářů. Cena prostoru, který médium poskytne inzerentovi, se odvádí od pravděpodobné míry pozornosti, kterou věnuje čtenář příslušné straně periodika. Lze tedy říci, že médium tímto obchoduje s předpokládanou budoucí pozorností publika.⁶⁷

Čásenský tento jev uvádí na příkladu tištěných médií, která u nás vycházela s rozdílným přístupem k inzerci. Svou zkušenost o předvídání životnosti média získal od německých vydavatelů. „U *Forbesu*, který začal vycházet o tři roky dříve, než *Reportér*, bylo od prvního čísla jasné, že je to nosič inzerce. Když o pár let začal vycházet *Newsweek*, po čtyřech číslech jsem věděl, že skončí. Za čtyři čísla tam nebyl jeden pořádně placený inzerát a bylo jasné, že to nemůžou vydržet dotovat donekonečna. Stejný osud před tím potkal časopis, který vydávala *Economia*. Jmenoval se *Belmondo*, moc hezký velkoformátový časopis, hezká grafika, všechno. A tohle není moje znalost, to jsem se naučil u svých německých vydavatelů, kterým jsem jedno číslo tohoto časopisu přinesl, oni ho prolistovali a řekli: "Rok". Tak se ptám, co tím mysleli, a oni jen řekl, že to do roka skončí, protože tam nebyl jediný placený inzerát. A měli pravdu.“⁶⁸

Magazín se od počátku potýkal s absencí investora. To byl také hlavní důvod, proč se Čásenský rozhodl pro tištěnou podobu, nikoliv digitální, jak tomu bylo například u *Echo24*.⁶⁹ Jak ovšem oslovit známé společnosti, z jejichž inzerce by médium čerpalo dostatek finančních prostředků? Čásenského při zakládání magazínu napadlo oslovit firmy s nabídkou tzv. brandovaných čísel. Ta spočívají v tom, že firmy mají vlastní značkové vydání tohoto magazínu, které mohou nabízet svým klientům, čímž si magazín zajistí jistou čtenářskou základnu, se kterou pak může oslovovat inzerenty. Vše na základě grafické makety.⁷⁰

---

⁶⁶Čásenský. Osobní rozhovor 17. 12. 2019

⁶⁷JIRÁK, Jan. KÖPPLOVÁ, Barbara. *Média a společnost*. 2. vyd. Praha: Portál, 2007. ISBN 978-80-7367-287-4., s. 64.

⁶⁸Čásenský. Osobní rozhovor 17. 12. 2019

⁶⁹ČÁSENSKÝ, Robert In: Hodboď, Ondřej. *Robert Čásenský a Reportér: Obsah přesvědčí* [online]. In: *Finmag.penize.cz* 1. 2. 2017. [cit. 7. 3. 2020]. Dostupné z: <https://finmag.penize.cz/kaleidoskop/320261-robert-casensky-a-reporter-obsah-presvedci>

⁷⁰Fotografie č. 1 – Grafická maketa

Fotografie č.1: Grafická maketa

„Jako první jsme si udělali obsahový koncept, který jsme tedy vytvořili už v létě předchozího roku. Pro mě bylo od okamžiku nástupu Andreje Babiše jasné, že tam nebudu. Takže vedle plnění pracovních povinností jsem volný čas, který bych normálně věnoval novinám, věnoval přemýšlení o obsahovém konceptu. Začali jsme chystat grafickou maketu, takže jeden z prvních kroků bylo, že jsme ten časopis nějak zhmotnili. Někde jsme si nechali vytisknout sto padesáti stránkový časopis s maketou. S tím jsem pak začal obcházet jednotlivé potenciální partnery, povídat jim, jak bych si to představoval, jak by to mělo vycházet a tak dále. V některých případech se to podařilo, někde ne.“⁷¹

Jedním z nejdůležitějších bodů byla na základě grafické makety spolupráce s Českou spořitelnou, konkrétně marketingovým ředitelem Josefem Havelkou. „...bez toho by nejspíš Reportér nebyl. Jeden z hlavních momentů také byl, že tehdejší marketingový šéf Erste premier Havelka se k tomu postavil pozitivně. To, že jsme našly firmy, které byly ochotny to dávat svým klientům, znamenalo důležitou věc pro inzerenty, kterým jsme říkali, že tu máme od počátku tuhle kvalitní čtenářskou strukturu.“⁷²

Podle Čásenského tvořilo čtenářskou základnu skrze brandovaná vydání firem zhruba patnáct až šestnáct tisíc lidí. S tímto množstvím následně oslovovali inzerenty, kterými byly a jsou dodnes například automobilové společnosti, banky, pojišťovny, cestovní kanceláře nebo značkoví prodejci oblečení a módních doplňků. „...v prvním čísle jsme měli inzertní tržby za nějaký milion a půl. Když se v aplikaci podívám na první číslo, tak jsme měli inzerci přesně za 1 689 871 korunu. A mezi klienty byli mimo jiné ING, BMW, Volkswagen, Emirates, Komerční banka, nějací hodinkáři a tak. Prostě to bylo přesně to, co jsme potřebovali.“⁷³Pro mapování inzertního trhu oslovil Čásenský svou bývalou kolegyni z inzertního oddělení Deníku, Janu Štruncovou.

---

⁷¹Čásenský. Osobní rozhovor, 17. 12. 2019

⁷²Musil. Osobní rozhovor, 17. 12. 2019

⁷³Čásenský. Osobní rozhovor, 17. 12. 2019

Magazín Reportér vydává firma Reportér magazin s. r. o., vlastněna Robertem Čásenským. Ta podle výpisu z Obchodního rejstříku vznikla 6. května 2014 s počátečním kapitálem 200 000 Kč, které do společnosti vložil Čásenský coby jediný jednatel se stoprocentním podílem.⁷⁴ Další část financí použil Čásenský z úspor z předchozích zaměstnání, brandovaných čísel, prvních inzercí a půjček od letitých přátel.⁷⁵ Podle Čásenského činila celková částka pro založení magazínu Reportér 20 milionů korun.⁷⁶

5.3 Sestavování redakce a neshody ohledně obsahu

Další důležitou otázkou bylo, kdo bude tvořit tým redakce magazínu. S jedním z bývalých zaměstnanců Mladé fronty DNES, investigativním novinářem Jaroslavem Kmentou, byl Čásenský na spolupráci slovně domluven již při svém odchodu z Mafry. „*Poslední věc, kterou jsem v práci v Mafře udělal, jako úplně poslední pracovní úkon, což bylo někdy v půlce listopadu 2013, tak byl podpis výpovědi Jaroslava Kmenty. Ten mi ji přinesl a řekl, že ji chce mít podepsanou ode mě. Tak jsem si řekl, že lepší závěrečný čin udělat nemohu. Takže s Jardou jsme byli od téhle chvíle domluveni, že pokud budu rozjíždět nějaký časopis, tak se do týmu přidá za předpokladu, že se to fakt povede.*“⁷⁷ Výhody přítomnosti osoby Jaroslava Kmenty v redakci odůvodnil Čásenský již v roce 2008, kdy ještě zastával pozici šéfredaktora Mladé fronty DNES. „*Proč je dobré mít v redakci Jaroslava Kmentu? Protože ho nikdo nemá rád(...) Tedy přesněji, nemá ho ráda drtivá většina politiků, ať zprava nebo zleva. To může být důkazem, že svou práci investigativního reportéra dělal dobře a navíc nestranně.*“⁷⁸

V dubnu oslovil Čásenský Tomáše Poláčka, který ještě stále pracoval v magazínu Mladé fronty DNES. Domluva však nebyla úspěšná. Na schůzce představil Čásenský Poláčkovi představu o obsahu magazínu a témata, kterým se bude časopis věnovat, což bylo paradoxně to, co Poláčka od spolupráce odradilo.

---

⁷⁴Dokument č. 5 – Výpis z Obchodního rejstříku - Reportér

⁷⁵ ČÁSENSKÝ, Robert In: Rostecký, Jiří. *Robert Čásenský (Reportér): Jak se zakládá nový časopis?* [online]. In: Mladypodnikatel.cz. 21. 2. 2017. [cit. 7. 3. 2020]. Dostupné z: <https://mladypodnikatel.cz/robert-casensky-magazin-reporter-t31845>

⁷⁶Čásenský. Osobní rozhovor, 17. 12. 2019

⁷⁷ Tamtéž

⁷⁸ ČÁSENSKÝ, Robert In: MF DNES. Kubíková, Blanka. *Nervák být reportérem nemůže, říká Jaroslav Kmenta* [online]. In: Idnes.cz. 10. 7. 2008. [cit. 7. 3. 2020]. Dostupné z: https://zpravy.idnes.cz/nervak-byt-reporterem-nemuze-rika-jaroslav-kmenta-fwe-/domaci.asp?c=A080710_154142_media_ton

„Řekl mi, co chystá a pikantní na tom bylo, že jsem do té kavárny šel naprosto rozhodnutý o tom, že za ním do magazínu půjdu. Když jsem po hodině ze Slávie odcházel, tak jsem mu řekl, že za ním do magazínu nepůjdu, protože to první, co mi představil, bylo na můj vkus strašně intelektuální, a to jsem dělat nechtěl. Jeho představa byla tehdy jako velmi náročné čtení. Takže jsem mu řekl, že do toho nemůžu, protože nejsem typ novináře, co by dělal intelektuální časopis.“⁷⁹

Čásenský popisuje schůzi poněkud jiným způsobem, nicméně se s Poláčkem shodli na tom, že podoba magazínu by měla být po obsahové stránce mnohem jednodušší, než byl původní záměr. *„Tomáš to říká proto, a má pravdu, a rád tu historku popisuje, že když jsme se spolu poprvé sešli nad nabídkou do Reportéra, přes to, že z fronty jsme se znali tisíc let, tak byl trochu nervózní, jelikož jsem se bál, že mi dá košem, a hodně jsem ho v týmu chtěl. On si poslechl, co jsem mu řekl a odpověděl: "Hele, asi jo, ale myslím si, že by to mělo být mnohem zábavnější". Jelikož jsem zvyklý poslouchat, co lidé říkají, tak jsem si z toho odnesl, že o tom mám přemýšlet. A udělali jsme to zábavnější a živější celkem rychle.“⁸⁰*

Po týdnu se Poláčkovi telefonicky ozval s informacemi, že původní obsah přehodnotil a zařadí do něj i témata a texty, které by zaujaly i čtenáře typu samotného Poláčka. *„Zároveň mi řekl, že budu vlastně dělat stejnou práci, jakou jsem dělal v magazínu jenom s tím, že nebudu muset dělat, a to v tom magazínu často bylo, různé populární celebrity. To pro mě byl výhodné, protože jsem na to nikdy nebyl.“⁸¹*

To, že změna obsahu magazínu byl správný krok, potvrzuje i Musil. Podle něj se díky tomu časopis postupně zlepšuje a silnou stránkou Reportéra je z části obsah, pojednávající o pozitivěch. *„V tomhle ohledu se to určitě posunulo. Po mém soudu k lepšímu i v jedné věci, kterou považuji za silnou stránku Reportéra — my se nesnažíme vykreslovat svět a Česko tak, že se řítí do horoucích pekel, protože takový obraz, ke kterému mají novináři sklony, ostatně jsem tyto sklony měl i já, není pravdivý. Máme tu spoustu lidí, kteří jsou úspěšní a dělají nějakou dobrou věc, nebo něco, co se jim povedlo a ten svět, jakkoliv velké problémy má, není jenom černý (...). Ale myslím si, že kdyby v našem týmu nebyl Tomáš Poláček, tak by to bylo mnohem horší.“⁸²*

---

⁷⁹ Poláček. Osobní rozhovor 12. 2. 2020

⁸⁰ Čásenský. Osobní rozhovor 17. 12. 2019

⁸¹ Poláček. Osobní rozhovor 12. 2. 2020

⁸² Musil. Osobní rozhovor 17. 12. 2019

V květnu také Čásenský veřejně oznámil přípravu magazínu. Netajil se tím, že název Reportér z části odkazuje na stejnojmenný časopis, který v Československu vycházel v 60. letech minulého století.⁸³ Posledními, které Čásenský oslovil a kteří přišli do redakce Reportéra, byli Jiří Štický, který pracoval v ekonomické redakci MF DNES a v měsíčníku se podílel na ekonomických a investigativních tématech, a Adéla Tallis Dražanová, která působila v MF DNES jako reportérka zahraničního oddělení a v Reportéru se zabývá událostmi v zahraničí. Jediným členem redakce, který neprošel Mladou frontou DNES, je Marek Šálek, bývalý kolega Michala Musila z redakce týdeníku Týden, kde Musil působil jako editor a následně zástupce šéfredaktora.⁸⁴

V současné době tedy tvoří redakci sedm členů. Robert Čásenský, Michal Musil, Marek Šálek, Jaroslav Kmenta, Jiří Štický, Tomáš Poláček a Adéla Tallis Dražanová. Jedná se o ty, kteří se aktivně podílejí na tvorbě textů. „*Pak tu máme jeden a čtvrt grafika. To znamená jednoho grafika, Petra Hořejšího, který je tu stále, a jednu grafičku, Jarmilu Kubátovou, která sem chodí na jeden týden v měsíci, tedy uzávěrkový, kdy je nejvíce práce. Dále dvě dámy, které se starají o inzerci, o těch jsem už před tím mluvil, Jana Štruncová a Lucie Langová. A pak tu máme jednu produkční, Lucii Šmoldasovou, která má zároveň na starost komunikaci se čtenáři, předplatiteli a tak dále. A jednoho chlapíka, který se nám stará o finance, distribuci, provoz, účetnictví a tak. Je to bývalý tajemník redakce Mladé fronty, Jaromír Šimek. Pokud to tedy dobře počítám, tak dvanáct a čtvrt člověka, což je Reportér.*“⁸⁵

5. 4 Rubriky

Magazín obsahuje celkem osm rubrik, ve kterých čtenář nalezne texty buď autorů redakce, nebo externistů. První rubrikou jsou Názory. Ta zahrnuje komentáře a glosy. Komentátorem, který do této rubriky přispívá pravidelně již od prvního vydání, je Karel Steigerwald z týdeníku Reflex. Nutné je zmínit i jméno Jana Herzmana, který od prvního do třicátého čísla magazínu přispíval analýzami o veřejném mínění, nesoucí jméno Český (ne)volič.

---

⁸³ ČERNÁ, Michaela. *Bývalý šéf MF DNES Čásenský připravuje časopis Reportér magazín* [online]. In: Idnes.cz. 16. 5. 2014. [cit. 7. 3. 2020]. Dostupné z: https://www.idnes.cz/zpravy/domaci/byvaly-sefredaktor-mf-dnes-casensky-pripravuje-casopis-reporter-magazin.A140516_172816_domaci_mcn

⁸⁴ „*O nás*“ [online]. In: Reportermagazin.cz. [cit. 7. 3. 2020]. Dostupné z: <https://reportermagazin.cz/a/whTss/o-nas>

⁸⁵Čásenský. Osobní rozhovor 17. 12. 2019

Druhou rubrikou je Report, kam spadají reportáže Tomáše Poláčka, investigativní texty Jaroslava Kmenty a Jiřího Štického a texty externistů, které buď osloví redakce, nebo kteří text sami nabídnou.

Třetí rubrikou jsou České počiny, obsahující příběhy úspěšných Čechů doma i v zahraničí. V této rubrice jsou uvedeny dva texty, z nichž jeden se velmi často věnuje příběhům Čechoslováků v období minulého režimu. V některých číslech jsou však články tohoto charakteru zařazeny do rubriky Report.

Čtvrtou je Byznys, kterou spravují především Robert Čásenský a Jiří Štický. Obsahuje analýzy a rozhovory s úspěšnými podnikateli a majiteli projektů a firem.

Následuje rubrika Střední Evropa, obsahující texty jak zahraničních externistů, tak českých žurnalistů. Věnuje se především politickému a ekonomickému vývoji v regionu střední Evropy. Čtenář zde může nalézt ale i podobné texty jako v Českých počinech, jen s tím rozdílem, že pojednávají o příbězích lidí ze zahraničí.

Šestou rubrikou je Rozhovor, vedený zpravidla Tomášem Poláčkem, v některých případech ale i Robertem Čásenským. Osoba nebo dvojice v rozhovoru je následně vyobrazena na titulní straně. V některých případech je ale na titulní straně i osoba z rubriky České počiny.

Předposlední rubrikou je Kultura, obsahující literární povídku. Tu pravidelně doprovází ilustrace studia Tomski&Polanski, které tvoří duo umělců Luke Tomski a Ilona Polanski. Od prvního do osmadvacátého čísla přispíval do kulturní rubriky svými fejetony spisovatel Pavel Kohout, kterého následně vystřídala jeho dcera Tereza Boučková. Následují glosy umělců a odborníků na kulturu.

Poslední rubrikou je Styl, která se věnuje především gastronomii a módě. Tématem gastronomie se původně zabývala Petra Pospěchová, kterou následně vystřídal Marek Šálek. Celý magazín je zakončen anketou se čtyřmi respondenty na poslední straně.

5. 5 Cílová skupina, propagace a sociální sítě

Čásenský chtěl svůj časopis směřovat na skupinu čtenářů okolo čtyřiceti let s vyšším vzděláním. Především kvůli délce textů a jejich obsahu. Následně se pozvolna měnil i samotný obsah časopisu. Časem se však ukázalo, že jádro cílové skupiny tvoří čtenáři o zhruba deset let mladší.

„Já nejdřív myslel, že to budou zhruba moji vrstevníci. V té době čtyřicetiletí. Ale ukazuje se, že jsou to lidé o deset let mladší. Respektive ta nejsilnější čtenářská skupina. Možná i o víc. Což mě samozřejmě těší. Protože když jako starý člověk umíte psát časopis, co čtou mladší lidé, tak je to fajn. A jinak jsme spíše tušili, že to budou lidé vzdělanější, lidé, kteří jsou schopní a ochotní číst delší texty.“⁸⁶

Původně si Čásenský najal marketingovou firmu pro reklamní plán, její výsledky se ale neslučovaly s finančními možnostmi firmy. Vzhledem k omezenému rozpočtu se musela reklama Reportéra přizpůsobovat. Nebylo tedy možné umístit reklamu například do hlavního vysílacího času komerčních televizí. Nicméně právě tam se reklama o časopise objevila, byť ne v hlavním vysílacím čase. Jednalo se o komerční televizní stanici s dokumentárním obsahem Prima ZOOM. Kromě tohoto typu reklamy využíval Reportér také outdoorové plochy jako plakáty v městské hromadné dopravě, reklamní plachty na budovách nebo billboardy.

„...Velkou většinu z toho jsme vždycky z někoho vydyndali s nějakou slevou a s barterem a popravdě řečeno, tak to děláme dodneška. Samozřejmě nejsme z těch, kteří by si mohli dovolit zaplatit někde nějakou velkou billboardovou kampaň. Takže se to udělalo tak, že se uzavřela barterová smlouva s provozovatelem billboardu s tím, že oni celý rok mohou využívat nějaký reklamní prostor u nás v časopise, a my si dvakrát do roka uděláme kampaň na outdoorových plochách.“⁸⁷

Nejúčinnější reklamou byl ale internet, konkrétně sociální sítě. Čásenský měl účet na sociální síti Twitter od roku 2011. Toho času ho sledovalo zhruba 1400 uživatelů. Facebooku ani Instagramu podle svých slov nikdy moc pozornosti nevěnoval.⁸⁸ Stejně tak to má i editor časopisu Michal Musil. *„Twitter je ale sociální síť, která je pro mě zdroj informací, docela zajímavých. Facebook to tak nemá a doba, kdy to byla sociální síť bez feedu, respektive se*

---

⁸⁶Čásenský. Osobní rozhovor 17. 12. 2019

⁸⁷Tamtéž

⁸⁸ Tamtéž

*tam příspěvky řadily chronologicky a opravdu se zobrazovaly jen příspěvky vašich přátel, tak ta doba je pryč.*⁸⁹ Tomáš Poláček využívá jak Twitter, tak Facebook. Byť si na obou sociálních sítích založil účty v červnu 2012, mnohem větší aktivitu lze vysledovat na jeho facebookovém účtu.

Podle Čásenského a Musila byla klíčovou osobou, která sociální sítě nevyužívala, Jaroslav Kmenta. Po dlouhodobém naléhání ze strany kolegů si ale chytrý telefon pořídil a založil i účet na Twitteru. *„Na tom zejména Michal trval, že Kmenta ho musí mít, protože to prostě potřebujeme. Samotné spravování účtů Reportéra na sociálních sítích mají členové redakce rozdělené mezi sebou. Co se týče obsahu sociálních sítí, tak to máme tak nějak rozděleno s tím, že já a Michal se střídáme o to, kdo obsluhuje Twitter. Facebookový účet obsluhuje kolega Marek Šálek a naše produkční Lucie Šmoldasová. Ta obsluhuje i Instagram. Takže tohle děláme takovým živelným způsobem. Nemáme žádného experta na sociální sítě, protože si to taky nemůžeme dovolit.*⁹⁰

---

⁸⁹ Musil. Osobní rozhovor 17. 12. 2019

⁹⁰ Tamtéž

5. 6 První uzávěrka

První číslo časopisu Reportér vyšlo v pondělí, 15. září 2014. Uzávěrky má redakce ve středu předešlého týdne. První uzávěrka tedy proběhla 10. září. Byť byli podle výpovědí respondentů členové redakce pečlivě připraveni, vyskytly se dva zásadní problémy. Prvním byla pravopisná chyba na titulní straně.

„Všechno jsme pečlivě přichystali, až to bylo takové přepečlivé. Poslali jsme titulku do tiskárny a pak přišla Lucka Šmoldasová a řekla: "Hele, na titulce je chyba." Já na to, že je to blbost a ať neotravuje s nesmysly. Jenže ta chyba tam vážně byla. U popisku k Vladimírovi 518 byl překlep. Myslím, že ve slově "nejzajímavějším" chybělo nějaké písmeno, kterého si nikdo nevšiml i přes to, že jsme to všichni viděli asi padesátkrát. Takže jsme volali do tiskárny, jestli už to mají rozjeté, oni nám naštěstí řekli, že ne, tak jsme to vyměnili. To byl pravděpodobně pánbůh doma, protože tohle by byla prostě ostuda jako prase.“⁹¹

Druhým problémem byly neúspěšné pokusy se spuštěním webových stránek. Jak Čásenský, tak Musil vzpomínají na první uzávěrku s úsměvem, byť byla dle jejich slov hektická.

„Pak ale mnohem chaotičtější bylo spuštění nového webu, což souviselo s tehdejší firmou, která se nám o to starala, kde web měl být spuštěn o měsíc dříve, ale byl spuštěn nějakých dvacet čtyři hodin po vydání čísla. Ačkoliv je pravda, že jsme těm lidem měli tu zakázku na web dát nějak písemně, a nenapadlo nás, že to takto nebude fungovat. A samozřejmě jsme si ten web měli prozkoušet mnohem dřív.“⁹²

---

⁹¹Čásenský. Osobní rozhovor 17. 12. 2019

⁹²Musil. Osobní rozhovor 17. 12. 2019

5. 7 Změny fotografií na obálce

Časopis má grafiku titulní strany velmi prostou a zároveň charakteristickou. Na obálce se totiž objevuje člověk nebo pár, se kterými je veden hlavní rozhovor čísla, nebo o kterých je rozsáhlá reportáž. Ty realizuje převážně Tomáš Poláček coby specialista magazínu na reportáže a rozhovory. Respondenty, kteří se následně objevují na obálce, fotografoval zpočátku fotograf Tono Stano a jeho kolegyně Johana Pošová. Stana oslovil art director Petr Hořejší, protože původní myšlenka podoby fotografií, jak byla vyobrazena na grafické maketě, by byla příliš nepraktická.

„Chtěl jsem, aby bílá mohla být na obálce kompletní a člověk tam mohl být jakoby vykrytý. (...) Potom jsme hledali, jak to udělat, protože ten člověk by musel pokaždé sedět a těžko by se to rozvíjelo. Pak k tomu přišel Tono Stano a říkal, že by bylo lepší, kdybychom člověka fotili ze shora. Dokázal to on, který dělal první dvě nebo tři obálky. Pak si to vzala na starost jeho kolegyně nebo žačka. Johana Pošová.“⁹³

Dvojice fotografů využívala techniku, kdy osoby ležely nebo stály, a oni následně pořizovali fotografie z ptáčích perspektivy. Na první obálce se objevil český hudební a výtvarný umělec Vladimír Brož, uměleckým jménem Vladimír 518, na druhé dvojice sportovkyň Anežka a Eliška Drahotovy. U třetího čísla přišly první pochyby o vzhledu. Na obálce je vyobrazen režisér Dušan Pařízek. Jeho poloha má vzbuzovat dojem, že je opřený o zed', byť je vleže. Zde však s technikou fotografování shora nebyl Hořejší spokojen.

„Fotila mi jedno číslo a už bylo cítit, že je to špatné. To bylo číslo s Dušanem Pařízkem. Ona ho vyfotila tak, že je opřený o stěnu, jenže jak ležel, tak se mu měnil obličej, rozevíral se mu oblek, vypadalo to neforemně, takže jsme se na to vykašlali.“⁹⁴

Čísel, ve kterých jsou na obálkách respondenti fotografováni ze shora, je šest. První s Vladimírem 518 a čtvrté s generálem Petrem Pavlem pořizoval Tono Stano. Druhé číslo se sportovkyněmi Drahotovými, třetí s režisérem Pařízkem a páté se zakladateli firmy Milton CZ pořizovala Johana Pošová. Na obálce šestého čísla je fotografie herecké dvojice bratrů Matěje a Kryštofa Hádkových, kterou pořizovala Bára Prášilová.⁹⁵

---

⁹³ Hořejší. Osobní rozhovor 12. 2. 2020

⁹⁴ Tamtéž

⁹⁵Fotografie č. 2.

Fotografie č.2: Prvních šest čísel magazínu Reportér

Od sedmého čísla časopisu, které vyšlo přesně půl roku od čísla prvního, tedy 15. března 2015, byli respondenti hlavních rozhovorů foceni buď vestoje, nebo vsedě⁹⁶. Fotograf, který začal fotit obálky a fotografie rozhovorů v samotném obsahu, je Tomáš Třeštík. Toho redakce oslovila v lednu téhož roku.

„Tehdy jsme nutně potřebovali člověka, který má zkušenosti i s rychlým focením, a napadl nás Tomáš, který má za sebou léta v reklamkách, že by zvládl focení v improvizovaných podmínkách v Londýně na zahradě Petra Čecha. Dalo by se říct, že do začátku roku 2015 jsme to fotili ze shora, a v březnu bylo číslo s Petrem Čechem. To bylo první focení od Tomáše a od té doby udělal šedesát titulek. Hlavně proto, že jsme potřebovali někoho, kdo to zvládne v rychlosti a za improvizovaných podmínek, protože jsme nevěděli, kolik nám Petr Čech dá času. Tomáš byl schopný přivést tam pozadí a odfotit to během dvaceti minut. Osvědčil se, začalo ho to hrozně bavit. Byl pyšný na to, že nedělá jen komerční věci, ale i novinářské.“⁹⁷

Charakteristickým znakem pro Třeštíkovu tvorbu v magazínu Reportér jsou podle Hořejšího tzv. pidižvíci. *„V rozhovoru je vždy fotka přes dvě strany, ale ten člověk tam hraje minimální roli. To je vlastně Tomášovo poznávací znamení. V podstatě se dá říct, že je to takovéhle.“⁹⁸ Více to bylo spíš dříve, že se na to specializoval. Ale když se teď na to dívám, tak zjišťuji, že se to ne vždy povede. Člověk tam má podřadnější roli. Tomáš do fotky dodává svůj pocit z té osoby. Někdo je focen přes ulici na balkoně, kdy je tam spousta toho domu a mezi tím malinkatý člověk. Není to ale stoprocentní, někdy je tam více textu, takže se fotka musí zmenšovat a tak.“⁹⁹*

---

⁹⁶ Fotografie č. 3

⁹⁷ Poláček. Osobní rozhovor 12. 2. 2020

⁹⁸ Fotografie č. 4

⁹⁹ Hořejší. Osobní rozhovor 12. 2. 2020

Fotografie č. 3: Sedmé číslo Reportéra

Fotografie č. 4: Technika "pidižvíci" Tomáše Třeštíka v osmém čísle Reportéra

6. Redakční mechanismy a rutiny

6.1 Porady

Jeden z hlavních rozdílů fungování redakce Reportéra oproti Mladé frontě DNES je podle Čásenského absence korporátní části práce, která zahrnovala především velké množství porad. Jak sám uvedl v rozhovoru, mnohdy se konaly "porady pro porady"¹⁰⁰. V redakci Reportéra se porady konají pouze dvakrát týdně — v úterý a pátek od 11:30. Byť Čásenský přiznává, že alespoň jednu z nich každý týden zruší, protože je časově zbytečná.¹⁰¹

Účast na poradách povinná není. Členové redakce si jsou vědomi, kdy se konají, za určitých podmínek je ale absolvovat nemusí. „*Všichni vědí kdy je, pokud ale opravdu není o čem mluvit, tak ji prostě zruším, protože mi to přijde nesmyslné. Nebo se tu sejdu jenom s Michalem a řekneme si nějaké provozní záležitosti. Pokud je někdo samozřejmě pryč nebo má něco jiného, tak prostě nepřijde. Nijak dopředu nezjišťuji, kdo tu bude. Ti lidé nejsou hloupí a vědí, že je v jejich vlastním zájmu přijít a být tady, protože uslyší, co dělají ostatní. Uslyší, na jak velký rozměr se s jejich textem počítá, případně budou mít prostor pro nějaké argumenty, ať je to delší nebo kratší, než se plánovalo. No, a když tu nebudou, tak jejich nebude vzat v potaz.*“¹⁰²

Zajímavou výjimkou je investigativní reportér Jaroslav Kmenta. Ten se neúčastní porad v redakci, nýbrž se několikrát do měsíce schází mimo redakci s Čásenským. „*Jarda patří k těm, kteří nejráději pracují doma. Sice jezdí do Prahy často kvůli nejrůznějším schůzkám, ale v redakci sedět nechce. Takhle to bylo do jisté míry už v Mladé frontě, byť tam chodil dost častěji. Jednou týdně jsme měli vždycky nějakou poradou. (...) My se vidíme mnohem častěji mimo redakci. Minimálně jednou měsíčně. A v redakci se staví tak jednou za dva měsíce.*“¹⁰³

---

¹⁰⁰ JANDA, Jiří. *Robert Čásenský, šéf časopisu Reportér: Kdyby mi to nevyšlo s měsíčníkem, šel bych učit* [online]. In: Protisedi.cz. 23. 10. 2018. [cit. 2. 4. 2020]. Dostupné z: <https://protisedi.cz/robert-casensky-sef-casopisu-reporter-kdyby-mi-to-nevyslo-s-mesicnikem-sel-bych-ucit-deti-obcanskou-vychovu/>

¹⁰¹ Čásenský. Osobní rozhovor 17. 12. 2019

¹⁰² Tamtéž

¹⁰³ ČÁSENSKÝ, Robert. In: BEJČEK, Jiří. *Osobnost Jaroslava Kmenty v kontextu české investigativní žurnalistiky*. Olomouc: 2019. Bakalářská práce. Univerzita Palackého v Olomouci, Filozofická fakulta. Vedoucí práce Mgr. et Mgr. Karel Páral.

Průběh porad závisí na době v měsíci, kdy se porada koná. Je-li porada na začátku měsíce, projednává se obsah následujícího čísla a nástin témat a textů v čísle po něm. Tento nástin podle Musila obsahuje hlavní rozhovor, osobu na titulní straně a hlavní texty čísla. Tyto věci se mnohdy plánují i několik čísel dopředu kvůli situacím, kdy například plánovaný respondent neposkytne rozhovor a obsah nebo titulní strana se tedy musí změnit.¹⁰⁴Během měsíce pak členové redakce rozebírají průběhu práce a tvorbu textů. Následuje debata s produkční časopisu Lucii Šmoldasovou ohledně spolupráce s fotografy.

6.2 Příprava textů

Podle Čásenského se málokdy stává, aby redaktoři měli v čísle pouze jeden text. Ve většině případů mají dva až tři. Hlavní rozhovor čísla, který většinou realizuje Tomáš Poláček, se diskutuje s šesti až sedmi týdenním předstihem. Za předpokladu, že číslo vychází desátého dubna, se v polovině února intenzivně rozebírá osoba na titulní straně. Na poradě navrhne Poláček několik jmen nebo témat reportáží a na základě atraktivity se kolektivně vybírá. Rozhodující slovo má šéfredaktor Čásenský. Sám Poláček tráví během měsíce tři až čtyři dny v terénu, kde buď realizuje rozhovor, nebo reportáž. Během měsíce má rozpracované tři až čtyři texty, na kterých pracuje v prostorách redakce každý všední den.¹⁰⁵

Přípravu na reportáže a rozhovory má především z online zdrojů, jako jsou zpravodajské a publicistické texty, které vyhledává v online databázích a archivech. „*Když jedu třeba do Osoblahy, tak se podívám do Newtonu, kde najdeš články za posledních zhruba 25 let. Na něco zásadního o Osoblaze se podívám, podle třeba klíčových slov nebo jmen důležitých lidí. Třeba padesát článků o Osoblaze co vyšlo za posledních 25 let, a ty si nastudují. Nějaká střední příprava v podobě pěti nebo sedmi hodin tam je. Přečtu si několik desítek článků na zvolené téma, takže úplně bez přípravy tam nejedu. Zase to ale není tak, že se týden uzavřel do četby nějakých historických knih. Najdu si články, které napsal třeba Respekt nebo Reflex, magazín Mladé fronty nebo Lidovek.*“¹⁰⁶

Přípravy na rozhovory vypadají velmi podobně. Ve zhruba stejném časovém horizontu si vyhledá i padesát až sto rozhovorů, které pročítá a následně zapisuje poznámky, ze kterých tvoří vlastní otázky. Rozhovorům pro bulvár se ale vyhýbá. Takovéto rešeršování mu zabere zhruba šest až osm hodin. Výjimkou nebyly ani dvě rozsáhlé zahraniční reportáže, kdy Poláček v roce 2015 cestoval stopem přes Východní Evropu, Asii a Ameriku do Ohňové

---

¹⁰⁴ Musil. Osobní rozhovor 17. 12. 2020

¹⁰⁵ Poláček. Osobní rozhovor 12. 2. 2020

¹⁰⁶ Tamtéž

země, a reportáž z roku 2017, kdy stopoval napříč Afrikou. „*U mě to není nijak extra složité. Já byl vyhlášený jako novinář tím, že nečerpám z nějaké hluboké přípravy, ale že píšu spíš o svých pocitech, hodně subjektivně o tom, co vidím, slyším a zažívám, než abych se snažil někde vysvětlit historii projížděných území a podobně. Takže žádné velké přípravy co se týče studia zemí, nemám. Jde o to sehnat víza a vyrazit. Domluvit to doma, aby to zbytek rodiny beze mě nějak zvládl.*“¹⁰⁷

6.3 Spolupráce s externisty

Do Reportéra přispívá také velké množství externích autorů. V časopise pravidelně publikují nebo publikovali autoři jako žurnalista Karel Steigerwald, odborník na výzkumy veřejného mínění RNDr. Jan Herzmann, CSc, marketingový odborník Ing. Martin Jaroš nebo spisovatel Pavel Kohout, věnující se fejetonům. Ty po něm ve dvacátém devátém vydání časopisu převzala jeho dcera Tereza Boučková. Spolupráce závisí na charakteru textu. „*Bud'to si o texty řekneme my, nebo dostáváme nabídky jak textů, tak fotografií. Samozřejmě když máme nápad na nějaké téma a víme, že máme externího autora, který je v tomhle oboru dobrý, tak ho oslovíme, jestli to pro nás udělá. Ale stává se, že v uvozovkách přijdou i lidé z ulice a nabídnou nám článek nebo téma, nám se to zalíbí, dohodneme se na zpracování, oni to napíší, my to zredigujeme, vytiskneme, pošleme honorář.*“¹⁰⁸

Možnost přispět do Reportéra svým textem dokládá například historický článek¹⁰⁹, zprostředkovaný Jaroslavem Kmentou, který vytvořil příslušník speciálních jednotek, zabývající se vojenskou historií. Je autorem třech knih o historii českých speciálních sil a jako autor vystupuje pod jménem David Jirásek. „*Třeba pro nás psal jeden člen speciálních jednotek, který slouží v Afghánistánu a zabývá se také vojenskou historií. Ten napsal hodně zajímavý článek o izraelských parašutistech, kteří se v roce 1948 vycvičili na území Československa. To byl člověk, kterého já ani neznám, jeho pravé jméno zná Jarda Kmenta, protože by neměl veřejně vystupovat.*“¹¹⁰

Mezi přispěvateli nalezneme také zahraniční autory, například analytika Wojciecha Przybylskiho z polského think tanku Visegrad Insight nebo maďarský historik z nevládního Institutu politické historie sídlícím v Budapešti Gábor Egry. Spolupráci s nimi zařizuje buď Adéla Tallisová Dražanová nebo Michal Musil. „*Pokud pro nás napíše něco někdo ze*

---

¹⁰⁷ Tamtéž

¹⁰⁸ Čásenský. Osobní rozhovor 17. 12. 2019

¹⁰⁹ JIRÁSEK, David. Po dopadu jsem hrdě salutoval. *Reportér*. Praha: Reportér magazin, s. r. o., 2018, č. 45, s. 62-65. ISSN 2336-4092.

¹¹⁰ Musil. Osobní rozhovor 17. 12. 2019

zahraničí, tak tyto věci řeším hodně s Adélou, protože pracovala jako zahraniční reportérka a následně vedla spojenou zahraniční rubriku MF Dnes, iDNES a Lidových novin dohromady. Tím, že je to její práce, tak zná spousty zahraničních autorů, co pro nás něco napíší. Například když byla v roce 2015 Řecká krize a nebylo jasné, jestli nebude Grexit, tak její známý Giorgos Christides, napsal text, kde popisoval tuto věc na pozadí řecké mentality.”¹¹¹

6. 4 Deadliny

V poslední fázi měsíce se na poradách s editorem Michalem Musilem dohodnou termíny odevzdávání textů. Redakce nemá stanovený jednotný termín odevzdání materiálů pro všechny redaktory, tzv. deadline. „*Je to tak, že každý autor má svůj individuální deadline, který já stanovuji podle svého harmonogramu. Takže některé rubriky typu třeba střední Evropa, případně některé věci z počinů, tak jim řeknu typově, když vycházíme třeba v pondělí třináctého, tak aby to odevzdali v pátek patnáctého. Pak jsou věci, které dohodneme na poradě až při novém vydání, takže řeknu: "Chápu, teď na tom musíš pracovat, takže stačí, když mi to odevzdáš deset dnů před vydáním.”*¹¹²

6. 5 Redigování textů

Redakce má dva editory. Michala Musila a Marka Šálka. Musil se věnuje tištěné podobě Reportéra, Šálek webovým stránkám. Vzhledem k tomu, že na webu Reportéra vychází podstatně méně textů než v tištěném čísle, zastává Šálek i funkci redaktora. Z toho důvodu je někdy potřeba, aby se navzájem zastupovali. Musil svými texty také přispívá, v porovnání s Šálkem ale mnohem méně. „*Tím, že jsem editor, tak to mám trochu jinak než kolegové. Respektive tam tolika texty nestíhám přispívat, samozřejmě mám ale výhled o tom, co bych chtěl napsat. Samozřejmě, že nemám v hlavě jen jeden text, který bych chtěl psát. Snažím se to vždy rozvrhnout tak, abych ty podklady a informace měl nabrány první týden po vydání, a pak si vždy říkám sám sobě, že by bylo super, kdybych to napsal ten první týden po vydání. Ale jak už to tak bývá, ať už kombinací toho, že přijde nějaká jiná věc, kterou musím udělat od žádosti o grant až po něco na web, tak pak to samozřejmě nestíhám a doháním to až, řekněme deset dnů před vydáním.”*¹¹³

Sběr materiálů pro tištěné vydání probíhá na dvojí úrovni — texty a jejich redigování Musilem a pořizování fotografií, které zajišťuje Lucie Šmoldasová. Ta se účastní redakčních porad, kde si po projednání obsahu zapisuje jednotlivé texty a diskutuje, ke kterým textům je

---

¹¹¹Tamtéž

¹¹² Tamtéž

¹¹³ Tamtéž

potřeba sehnat fotografa. Vzhledem k tomu, že magazín nemá jednoho fotografa na stálý úvazek, nabízí tuto práci stálému okruhu fotografů.

Redigování textů Musilem probíhá následovně — vyhotovený text je mu autorem zaslán ke kontrole a factcheckingu, tedy ověřování faktů. Ten provádí u každého textu, především u jmen a časových údajů. Pokud je možnost z otevřených zdrojů zjistit, jestli se popisovaná událost stala opravdu tak, jak uvádí autor, provádí factchecking i zde.

Složitější ověřování je u investigativních materiálů. Zde Musil spoléhá především na práci autora, kterého dobře zná. *"Samozřejmě některé věci se ověřit dají, protože části té věci byly třeba někde nějakým způsobem publikovány a jinde se ověřují tím způsobem, že znám autora, takže tam je nějaká důvěra. Investigativní materiály pro nás píše buď členové redakce, nebo autoři, které velmi dobře znám. Nestává se, že by přišel jen tak někdo, koho neznáme, a nabídl nám investigativní práci. Nicméně i za předpokladu, že máte důvěru k autorům a víte, co od nich můžete čekat nebo se na ně spolehnout, tak jsou samozřejmě věci, kdy se ptám lidí, jestli je to patřičně vyfutrované. Nepožaduji, aby mi říkali, kdo je jejich zdroj, ale předpokládám, že kolega Čásenský ví, kdo to je."*¹¹⁴

Složitost factcheckingu v investigativních textech dokazuje reportáž Jaroslava Kmenty ze čtvrtého čísla magazínu z prosince 2014¹¹⁵ o bývalých důstojnících Státní bezpečnosti a jejich dnešních byznysových aktivitách. *„Ten text vyšel po mém soudu někdy buď koncem roku 2014, nebo 2015, a byl tam přehled těch lidí. S některými mluvil, ale ne se všemi. A jeden z těch lidí, který by měl dnes podnikat a byl jedním z důstojníků, měl úplně shodné datum narození, ale tvrdil, že to nebyl on. Akorát to jednání s jeho právníkem bylo trochu záhadné, protože probíhalo strašně dlouho, a z hlediska ochrany osobnosti podle občanského zákoníku, když porušíte osobnostní práva a napíšete nějakou věc o někom, která není pravdivá, tak ve chvíli, kdy jste liknavý k vyřizování této věci, tak to potom trvá déle a déle. Nicméně jsme tehdy otiskli, že se omlouváme, protože jeho jméno se shodovalo s oficiálními údaji svazků zveřejněných Ministerstvem vnitra nebo Archivem bezpečnostních složek.“*¹¹⁶

Po zeditování textu a factcheckingu probíhá tzv. předlomení, kdy Musil zasílá text Hořejšímu nebo Kubátové, kteří na základě rozsahu textu připraví příslušný prostor v časopise po grafické stránce. Následně text postupuje jazykovým lektorům, kteří provádí první čtení, a

---

¹¹⁴ Musil. Osobní rozhovor 17. 12. 2019

¹¹⁵ KMENTA, Jaroslav. Kámoši z StB. *Reportér*. Praha: Reportér magazín, s. r. o., 2014, č. 4, s. 20-29. ISSN 2336-4092.

¹¹⁶ Musil. Osobní rozhovor 17. 12. 2019

po něm opět grafikům, kteří ho v grafickém editoru lomí na stránky časopisu. Následují další dvě čtení korektory, každé v jiné fázi. „(...)máme dva externí korektory, kteří k nám docházejí. Každý si to čte v jiné fázi, takže každý text projde minimálně trojím čtením. Nejprve v počítači, pak na papíře a ještě jednou v pdf.“¹¹⁷

6. 6 Uzávěrka

Uzávěrku má časopis ve středu, přičemž následující pondělí vychází. Od pátku se tempo práce více zintenzivní a texty prochází tzv. trojím čtením, lámáním a korekturami (viz kapitola 6.5). Víkendy před uzávěrkou tráví Čásenský a Musil zpravidla v redakci. „V pondělí a úterý je tu redakce celá, nebo skoro celá. Když už jsou texty zlomené, tak jednotlivé stránky pověsíme na zeď. Pak se zabýváme umístováním inzerce, aby to vypadalo dobře, kontrolou a schvalováním titulků, popřípadě přehazováním materiálu, aby to hezky ladilo k sobě. Takové běžné časopisecké práce, které se podle mě dělají všude.“¹¹⁸

---

¹¹⁷Čásenský. Osobní rozhovor 17. 12. 2019

¹¹⁸ Tamtéž

7. Ocenění

Od svého vzniku v roce 2014 získal magazín Reportér řadu novinářských ocenění v různých kategoriích. Nadace OSF, udílející Novinářskou cenu, vybrala v roce 2015 pro kategorii psané žurnalistiky „Nejlepší reportáž“ text Františka Šulce *Foxtrot v prachu*, otištěný ve druhém čísle Reportéra v říjnu 2014.¹¹⁹ Reportáž komentovala následovně: „Reportáž komplexně zpracovává důležité, kontroverzní a citlivé téma českého vojenského angažmá ČR v Afganistánu, přičemž středem vyprávění jsou okolnosti tragického úmrtí pěti českých vojáků v červenci 2014. Odkrývá mozaiku skutečností a pohledů na každodenní práci vojáků a nutí rozpolcenou společnost k zamyšlení nad tím, že demokracie má svou cenu.“¹²⁰

V dubnu 2015 udělila časopisu Reportér Unie vydavatelů ocenění Objev roku 2014.¹²¹ O rok později udělila Nadace OSF časopisu Reportér další cenu, tentokrát za text Roberta Břešťana *Jestli si nás Rusko koupí*.¹²² Ten vyšel ve spolupráci s webem HlídacíPes.org v magazínu v květnu 2015. Text obdržel cenu v kategorii psané žurnalistiky „Nejlepší analyticko-investigativní příspěvek“. „Porota oceňuje poctivou práci při vyhledávání a vytěžování zdrojů, schopnost získané informace vyhodnotit a dát jim nový rozměr. Autor vytvořil výbornou analytickou práci, která obsahuje množství poznatků a zároveň je čtivá. Společensky závažné téma porota oceňuje i s ohledem na spojitost se zahraničně politickou situací poslední doby.“¹²³

Roku 2017 získal Reportér další tři ocenění. Dvě z nich udělila Česko-německá novinářská cena. Textu *Lajkujte mě a smrt se vám vyhne*¹²⁴ od Dory Kaprálové v únorovém čísle roku 2016 získal Zvláštní cenu Mileny Jesenské.¹²⁵

---

¹¹⁹ŠULC, František. *Foxtrot v prachu*. Reportér. Praha: Reportér magazín, s. r. o., 2014, č. 2, s. 20-31. ISSN 2336-4092.

¹²⁰„Novinářská cena 2014“ [online]. In: Novinarskacena.cz. [cit. 3. 4. 2020]. Dostupné z: <http://www.novinarskacena.cz/dlzdice/sin-slavy/novinarska-cena-2014/>

¹²¹MEDIAGURU. *Objevem roku je Reportér, hvězdou roku Marie Claire* [online]. In: Mediaguru.cz. 16. 4. 2015. [cit. 3. 4. 2020]. Dostupné z: <https://www.mediaguru.cz/clanky/2015/04/objevem-roku-je-reporter-hvezdou-roku-marie-claire/>

¹²²BŘEŠŤAN, Robert. *Jestli si nás Rusko koupí*. Reportér. Praha: Reportér magazín, s. r. o., 2015, č. 9, s. 82-89. ISSN 2336-4092.

¹²³„Novinářská cena 2015 zná své vítěze“ [online]. In: Novinarskacena.cz. 4. 5. 2016. [cit. 3. 4. 2020]. Dostupné z: http://www.novinarskacena.cz/tiskove_zpravy/novinarska-cena-2015-zna-sve-viteze/

¹²⁴KAPRÁLOVÁ, Dora. *Lajkujte mě a smrt se vám vyhne*. Reportér. Praha: Reportér magazín, s. r. o., 2016, č. 18, s. 128-131. ISSN 2336-4092.

¹²⁵„Česko-německá novinářská cena 2016 udělena“ [online]. In: Cesko-nemecka-novinarska-cena.cz. [cit. 3. 4. 2020]. Dostupné z: <http://cesko-nemecka-novinarska-cena.cz/uvod/aktuality/cesko-nemecka-novinarska-cena-2016-udelena>

Druhé ocenění Česko-německé novinářské ceny v kategorii Text¹²⁶ získalo květnové číslo. Konkrétně text *Oheň, fotbal, Německo*¹²⁷ od Lucie Suché. To stejné číslo obdrželo téhož roku do třetice Novinářskou cenu. Magazín se podruhé umístil v kategorii „Nejlepší reportáž“ za reportáž Tomáše Poláčka *Osoblaha (ne)buduje, (ne)tančí a (ne)zpívá*.¹²⁸ „*Porota oceňuje poutavost a bohatý jazyk, s nímž autor zprostředkovává atmosféru místa, které je stranou okolního světa. Text, v němž se velmi dobře prolíná osobní pohled autora s historickými, politickými i ekonomickými souvislostmi, se čte téměř jako povídka. Jde o formálně, obsahově i jazykově ukázkový příklad reportážního žánru.*“¹²⁹

---

¹²⁶ Tamtéž

¹²⁷ SUCHÁ, Lucie. *Oheň, fotbal, Německo*. *Reportér*. Praha: Reportér magazín, s. r. o., 2014, č. 21, s. 104-111. ISSN 2336-4092.

¹²⁸ POLÁČEK, Tomáš. *Osoblaha (ne)buduje, (ne)tančí a (ne)zpívá*. *Reportér*. Praha: Reportér magazín, s. r. o., 2014, č. 21, s. 44-52. ISSN 2336-4092.

¹²⁹ „*Novinářská cena 2016 zná své vítěze*“ [online]. In: *Novinarskacena.cz*. 4. 5. 2017. [cit. 3. 4. 2020]. Dostupné z: <http://www.novinarskacena.cz/novinarska-cena-2016-zna-sve-viteze/>

8. Závěr

Na začátku této práce je položena hlavní otázka, a to jak probíhal vznik časopisu Reportér. Podle informací získaných od šéfredaktora Čásenského jsem zjistil, že se pro založení vlastního periodika rozhodl ještě v době, kdy byli jeho zaměstnavateli němečtí podnikatelé z mediální společnosti RBVG, která vlastnila i mediální dům Mafra. Zde působil Čásenský jako šéfredaktor deníku Mladá fronta DNES. Kvůli neshodám s tehdejšími ředitelem RBVG, Karlem Hansem Arnoldem, dal založit nadačnímu fondu Reportéra, který měl za úkol shromážďovat kapitál pro následné vybudování magazínu.

Celá záležitost však utichla až do doby vstupu podnikatele Andreje Babiše na mediální a politickou scénu, kdy před volbami do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky koupil mediální dům Mafra. Tato událost měla za následek odchod řady zaměstnanců Mafry, mezi kterými byli i Čásenský a Musil.

Ti posléze začali v pronajaté kanceláři na pražském Žižkově tvořit maketu časopisu, kterou nabízeli společně jako Erste Premier pro své zákazníky v podobě značkových, neboli brandovaných výtisků, čímž si vytvořili pevnou čtenářskou základnu. S tou mohli následně oslovit potenciální inzerenty a požádat o inzerci. Ta je podle Čásenského klíčová pro fungování jakéhokoliv periodika. Nadační fond Reportéra se totiž ukázal jako neefektivní způsob sběru finančních prostředků.

Během budování časopisu oslovoval Čásenský i své bývalé kolegy z Mafry s nabídkou práce v tomto magazínu. A priori mu svou účast slíbil investigativní reportér Jaroslav Kmenta. Klíčovou postavou ve výběru redakce je nicméně Tomáš Poláček, díky kterému se změnila původní podoba celého obsahu. Čásenského představa o časopise byla taková, že měl přinášet především témata z oblasti politiky a byznysu v podobě rozhovorů, investigativních reportáží, analýz, komentářů a esejí. Poláček byl nicméně proti, jelikož by dle něj takovýto obsah neoslovil příliš mnoho čtenářů. Po odmítnutí nabídky přehodnotil Čásenský podobu magazínu, a tak díky Poláčkovi obsahuje také reportáže a rozhovory s řadou osob ze společenských, kulturních nebo sportovních oblastí. Na zásadním podílu Poláčka na obsahu se shodují jak Čásenský, tak Musil. Vedle Poláčka se na obsahu podílí také Marek Šálek, který v redakci působí jako editor webu a redaktor, věnující se reportážím a tématům gastronomie.

Na hlavní otázku navazují dvě dílčí. První se ptá na to, jakou roli sehrála oligarchizace české mediální krajiny ve vzniku Reportéra. Tomuto jevu se věnuje začátek práce, který chronologicky popisuje dopady hospodářské krize na mediální průmysl v podobě poklesu inzerce, což způsobilo odchod zahraničních vlastníků médií z vydavatelských domů. To je doloženo vybranými příklady změn vlastnických struktur médií v České republice, konkrétně změnami majitelů u mediálních domů Economia, Ringier, Vltava-Labe-Press a především Mafra, kterou, jak je již zmíněno, koupil podnikatel Andrej Babiš, jehož politické hnutí ANO 2011 toho času kandidovalo ve volbách do Poslancké sněmovny.

Druhá dílčí otázka se ptá na redakční rutiny Reportéra. Pro odpověď na tuto otázku byly klíčové informace editora Michala Musila, který s Čásenským podrobně popisuje průběh porad a to, jak probíhá časová organizace sběru textů a fotografií a jejich redigování. Poláček zde zase popisuje proces přípravy na své reportáže a rozhovory, který zahrnuje především pročitání textů na dané téma nebo rozhorů s vybranými osobami v archivech. Po odevzdávání textů Musilovi probíhá několik fází čtení, kdy texty postupují grafikům pro tak zvané předlomení, následně jazykovým korektorům, pak opět grafikům pro zalomení, následné čtení v elektronické podobě, kontroly finální podoby v tištěné verzi a období před uzávěrkou. V tuto dobu již členové redakce pracují jak na plánovaném vydání, tak na tom následujícím.

V současnosti zaujímá Reportér na českém mediálním trhu jedinečnou roli v podobě měsíčníku s velmi širokou paletou obsahu, zahrnující komentáře, glosy, analýzy, rozhovory a reportáže tvořené jak bývalými členy Mladé fronty DNES, tak řadou externistů z oblastí mediálního průmyslu, byznysu, kultury, ale i amatérskými autory, kteří nabídnou měsíčníku svá vlastní témata a časopis jim umožní tyto texty publikovat.

9. Zdroje

Literatura

BEJČEK, Jiří. *Osobnost Jaroslava Kmenty v kontextu české investigativní žurnalistiky*. Olomouc: 2019. Bakalářská práce. Univerzita Palackého v Olomouci, Filozofická fakulta. Vedoucí práce Mgr. et Mgr. Karel Páral.

JIRÁK, Jan. KÖPPLOVÁ, Barbara. *Média a společnost*. 2. vyd. Praha: Portál, 2007. ISBN 978-80-7367-287-4.

KELLER, Jan. *Dějiny klasické sociologie*. 2. vyd. Praha: Sociologické nakladatelství (SLON), 2007. ISBN 978-80-86429-52-6.

KMENTA, Jaroslav. *Boss Babiš*. Nymburk: JKM - Jaroslav Kmenta, 2017. ISBN 978-80-87569-32-0

MCQUAIL, Denis. *Úvod do teorie masové komunikace*. 1. vyd. Praha: Portál, 1999. ISBN 8071782009.

NEUMANN, Ondřej et al. *Šok! Hrůza! Média!*. 1. vydání. Brno: CPress, 2019. ISBN 978-80-264-2830-5.

REJZEK, Jiří. *Český etymologický slovník*. 2. vyd. Voznice: Leda, 2012. ISBN 978-80-7335-296-7.

SEDLÁKOVÁ, Renata. *Výzkumy médií: nejužívanější metody a techniky*. Praha: Grada, 2014. ISBN 978-80-247-3268-9.

TRACY, Sarah J. *Qualitative research methods: collecting evidence, crafting analysis, communicating impact*. Chichester: Wiley-Blackwell, 2013. ISBN 978-1-4051-9202-6.

TRAMPOTA, Tomáš. VOJTĚCHOVSKÁ, Martina. *Metody výzkumu médií*. Praha: Portál, 2010. ISBN 978-80-7367-683-4.

VEČEŘA, Pavel. *Úvod do dějin tištěných médií*. 1. vyd. Praha: GradaPublishing, 2015. ISBN: 978-80-247-4178-9

VOLEK, Jaromír. URBANÍKOVÁ, Marína. *Čeští novináři v komparativní perspektivě: hybridní virtuální a mizející žurnalisté v post-transformační fázi*. 1. vyd. Praha: Academia, 2017. ISBN 978-80-200-2699-6.

ZÁVODSKÝ, Ondřej. *Čas oligarchů, jejich sluhů a nepřátel*. V Tribunu EU vydání první. Brno: Tribun EU s.r.o., 2019. 171 stran. ISBN 978-80-263-1472-1.

Články v periodickém tisku

BŘEŠŤAN, Robert. Jestli si nás Rusko koupí. *Reportér*. Praha: Reportér magazín, s. r. o., 2015, č. 9, s. 82-89. ISSN 2336-4092.

ČÁSENSKÝ, Robert. Pravidelné volební šoky. *Reportér*. Praha: Reportér magazín, s. r. o., 2017, č. 38, s. 116-125. ISSN 2336-4092.

JIRÁSEK, David. Po dopadu jsem hrdě salutoval. *Reportér*. Praha: Reportér magazín, s. r. o., 2018, č. 45, s. 62-65. ISSN 2336-4092.

KAPRÁLOVÁ, Dora. Lajkujte mě a smrt se vám vyhne. *Reportér*. Praha: Reportér magazín, s. r. o., 2016, č. 18, s. 128-131. ISSN 2336-4092.

KMENTA, Jaroslav. Kámoši z StB. *Reportér*. Praha: Reportér magazín, s. r. o., 2014, č. 4, s. 20-29. ISSN 2336-4092.

POLÁČEK, Tomáš. Osoblaha (ne)buduje, (ne)tančí a (ne)zpívá. *Reportér*. Praha: Reportér magazín, s. r. o., 2014, č. 21, s. 44-52. ISSN 2336-4092.

SUCHÁ, Lucie. Oheň, fotbal, Německo. *Reportér*. Praha: Reportér magazín, s. r. o., 2014, č. 21, s. 104-111. ISSN 2336-4092.

ŠULC, František. Foxtrot v prachu. *Reportér*. Praha: Reportér magazín, s. r. o., 2014, č. 2, s. 20-31. ISSN 2336-4092.

Články v elektronické podobě

ac. pař. kat. Reuters. ČTK. *Tkáč a Křetínský koupili Ringier. Za Blesk a spol. zaplatí 4,7 miliardy korun* [online]. In: Ihned.cz. 20. 12. 2013. [cit. 5. 2. 2020]. Dostupné z: <https://byznys.ihned.cz/c1-61470240-tkac-a-kretinsky-koupili-ringier-za-blesk-a-spol-zaplati-4-7-miliardy-korun>.

AUST, Ondřej. *Andrej Babiš začne vydávat regionální tištěný týdeník 5+2 dny* [online]. In: Mediar.cz. 4. 1. 2012. [cit. 8. 2. 2020]. Dostupné z: <https://www.mediar.cz/andrej-babis-zacne-vydavat-regionalni-tisteny-tydenik-5-plus-2/>

AUST, Ondřej. *Czech News Center nahradilo Ringier* [online]. In: Mediar.cz. 9. 6. 2014. [cit. 5. 2. 2020]. Dostupné z: <https://www.mediar.cz/czech-news-center-nahradilo-ringier/>

ČÁSENSKÝ, Robert In: Hodbodř, Ondřej. *Robert Čásenský a Reportér: Obsah přesvědčí* [online]. In: Finmag.penize.cz 1. 2. 2017. [cit. 7. 3. 2020]. Dostupné z: <https://finmag.penize.cz/kaleidoskop/320261-robert-casensky-a-reporter-obsah-presvedci>

ČÁSENSKÝ, Robert In: MF DNES. Kubíková, Blanka. *Nervák být reportérem nemůže, říká Jaroslav Kmenta* [online]. In: Idnes.cz. 10. 7. 2008. [cit. 7. 3. 2020]. Dostupné z: https://zpravy.idnes.cz/nervak-byt-reporterem-nemuze-rika-jaroslav-kmenta-fwe-/domaci.asp?c=A080710_154142_media_ton

ČÁSENSKÝ, Robert In: Rostecký, Jiří. *Robert Čásenský (Reportér): Jak se zakládá nový časopis?* [online]. In: Mladypodnikatel.cz. 21. 2. 2017. [cit. 7. 3. 2020]. Dostupné z: <https://mladypodnikatel.cz/robert-casensky-magazin-reporter-t31845>

ČERNÁ, Michaela. *Bývalý šéf MF DNES Čásenský připravuje časopis Reportér magazin* [online]. In: Idnes.cz. 16. 5. 2014. [cit. 7. 3. 2020]. Dostupné z: https://www.idnes.cz/zpravy/domaci/byvaly-sefredaktor-mf-dnes-casensky-pripravuje-casopis-reporter-magazin.A140516_172816_domaci_mcn

ČTK, vag. *Babiš kupuje Rádio Impuls, zároveň chystá další mediální akvizice* [online]. In: E15.cz. 25. 11. 2013. [cit. 25. 2. 2020]. Dostupné z: <https://www.e15.cz/byznys/ostatni/babis-kupuje-radio-impuls-zaroven-chysta-dalsi-medialni-akvizice-1041109>

ECHO24. *51 novinářů, kteří opustili za Babiše MF DNES a LN* [online]. In: Echo24.cz. 30. 4. 2015. [cit. 29. 2. 2020]. Dostupné z: <https://echo24.cz/a/wGuWL/51-novinaru-kteri-opustili-za-babise-mf-dnes-a-ln>

iDNES.cz. *Agrofert Andreje Babiše koupil vydavatele MF DNES a Lidových novin* [online]. In: Idnes.cz. 26. 6. 2013. [cit. 8. 2. 2020]. Dostupné z: https://www.idnes.cz/ekonomika/domaci/babis-koupil-vydavatelstvi-Mafra.A130626_160851_ekonomika_fih.

iDNES.cz. *Šéfredaktorkou MF DNES se stala Sabina Slonková* [online]. In: Idnes.cz. 14. 11. 2013. [cit. 4. 3. 2020]. Dostupné z: https://www.idnes.cz/zpravy/domaci/sabina-slonkova-sefredaktorka-mf-dnes.A131114_115310_domaci_ton

JANDA, Jiří. *Robert Čázenský, šéf časopisu Reportér: Kdyby mi to nevyšlo s měsíčníkem, šel bych učit* [online]. In: Protisedi.cz. 23. 10. 2018. [cit. 2. 4. 2020]. Dostupné z: <https://protisedi.cz/robert-casensky-sef-casopisu-reporter-kdyby-mi-to-nevyslo-s-mesicnikem-sel-bych-ucit-deti-obcanskou-vychovu/>

jj. *Lidové noviny opouští šéfredaktor Balšínek, nahradí ho Vačkov* [online]. In: Idnes.cz. 13. 11. 2013. [cit. 29. 2. 2020]. Dostupné z: https://www.idnes.cz/zpravy/domaci/v-lidovych-novinach-konci-balsinek.A131113_122606_domaci_jj

LIDOVÉ NOVINY, LIDOVKY.CZ. *Nevědí, s kým mají tu čest, stěžoval si Babiš na LN. Pak se omluvil* [online]. In: Lidovky.cz. 28. 6. 2013. [cit. 25. 2. 2020]. Dostupné z: https://www.lidovky.cz/domov/nevedi-s-kym-maji-tu-cest-stezoval-si-babis-na-ln-pak-se-omluvil.A130628_173145_in_domov_rak

MEDIAGURU. *Aktualizovaná mapa vlastníků českých médií* [online]. In: Mediaguru.cz. 21. 3. 2019. [cit. 2. 3. 2020]. Dostupné z: <https://www.mediaguru.cz/clanky/2019/03/aktualizovana-mapa-vlastniku-ceskych-medii/>

MEDIAGURU. *Infografika: Vlastníci českých médií a jejich dosah na trhu* [online]. In: Mediaguru.cz. 18. 6. 2014. [cit. 2. 3. 2020]. Dostupné z: <https://www.mediaguru.cz/clanky/2014/06/infografika-vlastnici-ceskych-medii-a-jejich-dosah-na-trhu/>

MEDIAGURU. *Objevem roku je Reportér, hvězdou roku Marie Claire* [online]. In: Mediaguru.cz. 16. 4. 2015. [cit. 3. 4. 2020]. Dostupné z: <https://www.mediaguru.cz/clanky/2015/04/objevem-roku-je-reporter-hvezdou-roku-marie-claire/>

MIKULKA, Milan. *Skupina Penta koupila regionální Deník* [online]. In: Ihned.cz. 13. 8. 2015. [cit. 6. 2. 2020]. Dostupné z: <https://archiv.ihned.cz/c1-64451860-skupina-penta-koupila-regionalni-denik>

MIKULKA, Milan. *Spolumajitel Penty Dospiva: Chceme mediální štít proti iracionálním útokům* [online]. In: Ihned.cz. 21. 4. 2015. [cit. 6. 2. 2020]. Dostupné z: <https://archiv.ihned.cz/c1-63893810-spolumajitel-penty-dospiva-chceme-medialni-stit-proti-iracionalnim-utokum>.

NEUMANN, Ondřej. *Babišův seznam* [online]. In: Hlidacipes.org. 4. 5. 2014. [cit. 29. 2. 2020]. Dostupné z: <http://hlidacipes.org/babisuv-seznam-2/>

red. *Bakala posiluje v médiích. Kупuje portál Centrum a server Aktuálně.cz* [online]. In: Ihned.cz. 29. 4. 2013. [cit. 5. 2. 2020]. Dostupné z: <https://byznys.ihned.cz/zpravodajstvi-cesko/c1-59785970-bakala-posiluje-v-mediich-kupuje-centrum-holdings>.

ŠTĚTKA, Václav. *Between Instrumentalization and Para-Journalism: Current challenges to democratic roles of the media in the Czech Republic* [online]. In: Publications.ceu.edu. [cit. 4. 2. 2020]. Dostupné z: <https://publications.ceu.edu/sites/default/files/publications/fod-stetka.pdf>.

-pes-. *Trampoty s oligarchy, díl druhý: Jak Zdeněk Bakala kupoval vydavatelství Economia* [online]. In: Hlidacipes.org. 3. 1. 2020. [cit. 5. 2. 2020]. Dostupné z: <https://hlidacipes.org/trampoty-s-oligarchy-dil-druhy-jak-zdenek-bakala-kupoval-vydavatelstvi-economia/?hilite=%27bakala%27>.

Další zdroje

„Česko-německá novinářská cena 2016 udělena“ [online]. In: Cesko-nemecka-novinarska-cena.cz. [cit. 3. 4. 2020]. Dostupné z: <http://cesko-nemecka-novinarska-cena.cz/uvod/aktuality/cesko-nemecka-novinarska-cena-2016-udelena>

„Michal Musil“ [online]. In: Reportermagazin.cz. [cit. 16. 3. 2020]. Dostupné z: <https://reportermagazin.cz/author/michal-musil>

„Nadační fond Reportér“ [online]. In: Reportermagazin.cz. [cit. 2. 3. 2020]. Dostupné z: <https://reportermagazin.cz/p/nadacni-fond>

„Novinářská cena 2014“ [online]. In: Novinarskacena.cz. [cit. 3. 4. 2020]. Dostupné z: <http://www.novinarskacena.cz/dlazdice/sin-slavy/novinarska-cena-2014/>

„Novinářská cena 2015 zná své vítěze“ [online]. In: Novinarskacena.cz. 4. 5. 2016. [cit. 3. 4. 2020]. Dostupné z: http://www.novinarskacena.cz/tiskove_zpravy/novinarska-cena-2015-zna-sve-viteze/

„Novinářská cena 2016 zná své vítěze“ [online]. In: Novinarskacena.cz. 4. 5. 2017. [cit. 3. 4. 2020]. Dostupné z: <http://www.novinarskacena.cz/novinarska-cena-2016-zna-sve-viteze/>

„O nás“ [online]. In: Pentainvestment.com. [cit. 6. 2. 2020]. Dostupné z: <https://www.pentainvestments.com/cs/about.aspx>

„O nás“ [online]. In: Reportermagazin.cz. [cit. 7. 3. 2020]. Dostupné z: <https://reportermagazin.cz/a/whTss/o-nas>

„Robert Čásenský“ [online]. In: Reportermagazin.cz. [cit. 16. 3. 2020]. Dostupné z: <https://reportermagazin.cz/author/robert-casensky>

„Tomáš Poláček“ [online]. In: Reportermagazin.cz. [cit. 16. 3. 2020]. Dostupné z: <https://reportermagazin.cz/author/tomas-polacek>

„Tiskové zprávy“ [online]. In: Agrofert.cz. [cit. 4. 4. 2020]. Dostupné z: <https://www.agrofert.cz/ke-stazeni/tiskove-zpravy>

Rozhovory

Čásenský, Robert. Osobní rozhovor, Praha 17. prosince 2019.

Hořejší, Petr. Poláček Tomáš. Osobní rozhovor, Praha 12. února 2020.

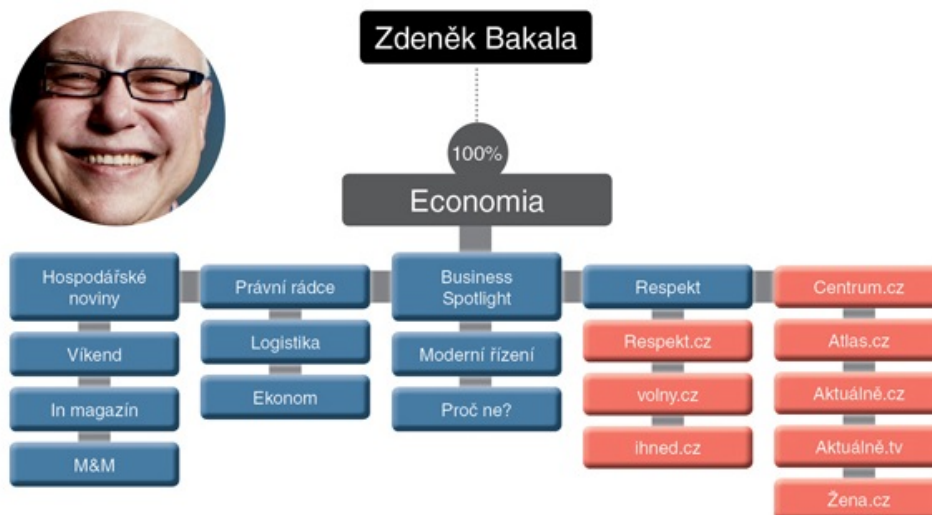
Musil, Michal. Osobní rozhovor, Praha 17. prosince 2019.

Poláček, Tomáš. Osobní rozhovor, Praha 12. února 2020.

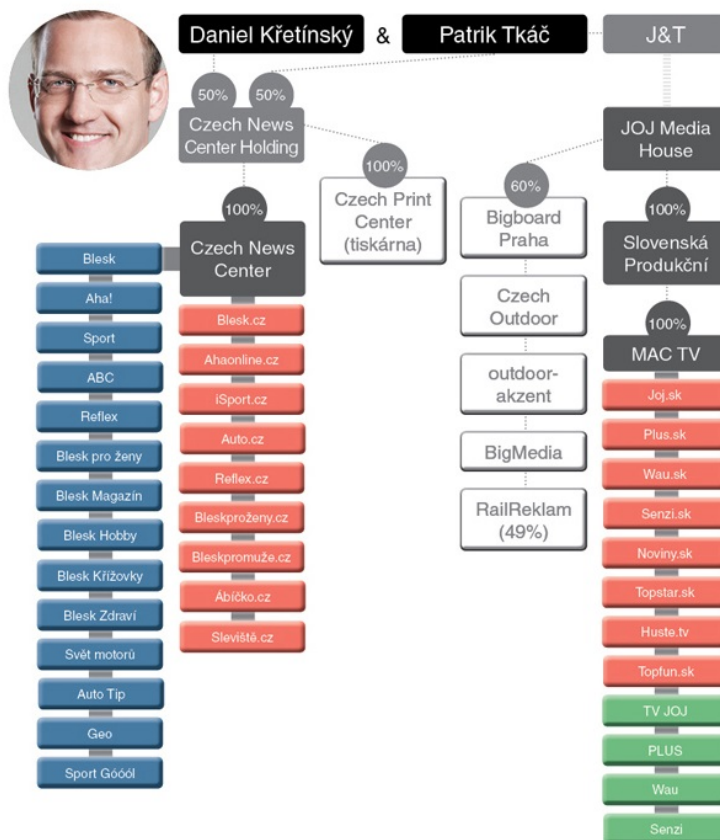
10. Přílohy

Obrázky

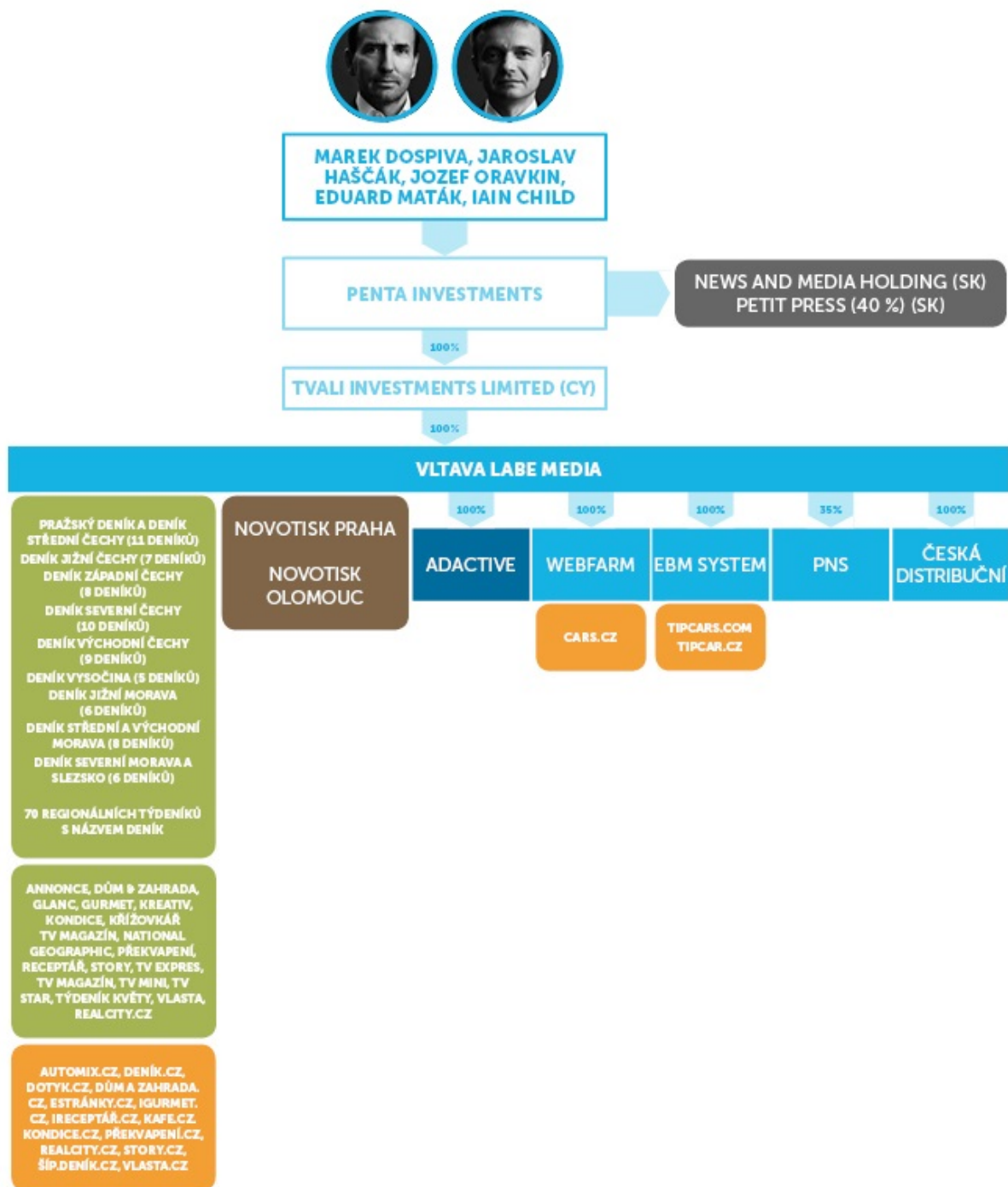
Obrázek 1: Infografika Mediaguru ke 2014

Obrázek 2: Infografika Mediaguru ke 2014

Obrázek 3: Infografika Mediaguru ke 2019

Fotografie

Fotografie č. 1: Grafická maketa

Fotografie č. 2: Prvních šest čísel magazínu Reportér

Fotografie č. 3: Sedmé číslo Reportéra

Fotografie č. 4: Technika "pidižvíci" Tomáše Třeštíka v osmém čísle Reportéra

Dokumenty

Dokument č. 1: Tisková zpráva *Agrofert dokončil akvizici mediální skupiny Mafra*

Agrofert dokončil akvizici mediální skupiny Mafra

Koncern Agrofert dokončil veškeré nezbytné právní úkony a přebírá k dnešnímu dni do svého vlastnictví mediální skupinu Mafra. K oznámení podpisu kupní smlouvy mezi Agrofertem a dosavadním vlastníkem, německou společností Rheinisch-Bergische Verlagsgesellschaft došlo letos 26. června. Úřad na ochranu hospodářské soutěže akvizici schválil 26. srpna. Další více než měsíc zabralo vypořádání takzvaných odkládacích podmínek, převážně technického charakteru.

K dnešnímu dni abdikoval dosavadní předseda představenstva společnosti Mafra Johannes Werle. Na jeho místo jmenoval nový akcionář Štěpána Košíka. Ten doposud v koncernu Agrofert řídí společnost AGF Media, která vydává týdeník 5plus2. Agrofert dále doplnil na neobsazené pozice šestičlenného představenstva Mafry ještě další dva zástupce – finančního ředitele společnosti AGF Media Michala Berku a právníka Václava Knotka. V představenstvu společnosti nadále zůstávají původní členové Dalibor Balšínek, Roman Latuske a Petr Marek.

Koncern Agrofert nebude mít ve skupině Mafra žádného svého zástupce, který by jakkoli zasahoval do obsahu vydávaných titulů nebo ovlivňoval činnost redaktorů. „V tuto chvíli se především chceme seznámit s činností a chodem celé mediální skupiny, porozumět jí a hledat synergie s dosavadními aktivitami Agrofertu v mediální oblasti,“ ujistil zaměstnance skupiny i širokou veřejnost nový předseda představenstva Štěpán Košík. „Skupinu Mafra vnímáme jako finanční investici a naším cílem je zhodnocení této investice. Jeden z prvních úkolů, který nás čeká, je příprava rozpočtu na příští rok,“ dodává Štěpán Košík.

K obměně dojde také v dozorčí radě společnosti Mafra. Do tříčlenné rady posílá nový akcionář dva své zástupce – vedoucího auditora Karla Vabrouška a šéfa controllingu Jana Otčenáška. V dozorčí radě zůstává její původní člen, zástupce zaměstnanců Jaroslav Kábele. Předseda představenstva a generální ředitel koncernu Agrofert Andrej Babiš nebude ve skupině Mafra zastávat žádnou pozici ani v orgánech společnosti, ani v řídicích funkcích.

Nedílnou součástí převzetí vydavatelského domu je přijetí již dříve avizovaného etického kodexu, který vznikl ve spolupráci s šéfredaktory a za přispění významné osobnosti české žurnalistky Karla Hvíždaly. Andrej Babiš se rozhodl kodex vydat již koncem června, kdy se na spolupráci s Karlem Hvíždálou dohodl. Etický kodex je k dispozici na webových stránkách vydavatelství Mafra.

Stručný životopis Štěpána Košíka

Generálním ředitelem AGF Media je od prosince 2012. V mateřské společnosti Agrofert zastává od října 2009 post ředitele centrálního nákupu. V Agrofertu se věnuje zejména fúzím a restrukturalizacím. Řídil například restrukturalizaci společnosti Tatra Mlékárna Hlinsko a spolupracoval na transformaci společností Kostelecké uzeniny, Zedníček a Procházka nebo fúzi Agropol Group. Vystudoval obor ekonomika a management chemického a potravinářského průmyslu na Univerzitě Pardubice.

Dokument č. 2: Vydavatelský kodex médií provozovaných Společností

AGROFERT, a.s., se sídlem Praha 4, Pyšelská 2327/2, PSČ 149 00, IČO 26185610

Představenstvo obchodní společnosti AGROFERT, a.s., se sídlem Pyšelská 2327/2, Praha 4, PSČ 149 00, IČO: 261 85 610, zapsaná v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze, oddíl B, číslo vložky 6626 (dále jen „jediný akcionář“),

schvaluje

jako jediný akcionář při výkonu působnosti valné hromady obchodní společnosti MAFRA, a.s., se sídlem Praha 5, Karla Engliše 519/11, PSČ 150 00, IČO: 453 13 351, zapsané v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze, oddíl B, číslo vložky 1328 (dále jen „Společnost“), ve smyslu § 190 odst. 1 zákona č.513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, tento:

Vydavatelský kodex médií provozovaných Společností (dále jen „kodex“)

Preamble

Společnost nestrání žádným politickým stranám, hnutím a jiným politickým uskupením a tím pomáhá čtenářům, aby si mohli učinit svůj vlastní názor. Straní pouze hodnotám, na kterých stojí euroatlantická civilizace: lidským právům, parlamentní demokracii, tržnímu hospodářství a nezávislé justici.

Jediný akcionář Společnosti je ovládán Ing. Andrejem Babišem (dále jen „vlastník“).

Společnost a média jí vydávaná ve svém obsahu respektují a důsledně dodržují platné zákony České republiky.

Politické zájmy vlastníka či jakýchkoliv politických skupin ani mimomediální obchodní aktivity jediného akcionáře nejsou v redakční části médií vydávaných Společností nijak zohledněny. O všech aktivitách vlastníka a jím přímo či nepřímo ovládaných firem, spolků, sdružení a dalších takových subjektů informují redakce stejně a vyváženě, jako o všech ostatních osobách, které s vlastníkem spojeny nejsou.

Vlastník

Svým chováním a postoji brání média před nežádoucím vlivem politických a hospodářských subjektů. Zajišťuje tak svým médiím pozici redakční nezávislosti.

Zavazuje se usilovat o to, aby se pozice a prestiž jím vlastněných médií dále rozvíjela.

V rámci jednotlivých médií se prezentuje jen v inzertním prostoru nebo tzv. sděleními vydavatele, která tak budou výslovně označena. Může vystupovat též jako autor názorového textu, označeného - jako ve všech ostatních případech - jménem autora.

Tel.: +420 272 192 111
E-mail: agrofert@agrofert.cz
Internet: www.agrofert.cz
ID datové schránky: xftcctth

Společnost AGROFERT, a.s.
• je zapsána v obchodním rejstříku pod sp. zn. B 6626/MSPH
• je řídicí osobou koncernu AGROFERT

Šéfredaktoři

Šéfredaktoři jednotlivých titulů nesou plnou a bezvýhradnou odpovědnost za redakční obsah médií i doprovodné obrazové či grafické materiály. Tvorba redakčního výstupu je plně v jejich kompetenci a nebude ovlivňována třetími osobami. Ve věcech souvisejících s redakčním obsahem médií je partnerem šéfredaktora pro řešení všech otázek či připomínek vlastníka pouze představenstvo.

Šéfredaktor nese též plnou a bezvýhradnou odpovědnost za obsazení redakce. Společnost nepřijímá ani nepropouští žádného redaktora bez předchozí rady s příslušným šéfredaktorem, ledaže by se jednalo o propuštění zaměstnance z důvodu porušení jeho povinností. Pro zamezení pochybností se stanoví, že jediný akcionář respektuje interní předpisy platné ke dni jeho vstupu do Společnosti a nic na postupu přijímání ani propuštění redaktorů nemění. Práce redaktorů podléhá zásadám etických kodexů jednotlivých titulů, které jsou součástí pracovních smluv.

O politických i obchodních aktivitách vlastníka informují tituly Společnosti v přiměřeném zpravodajském rozsahu. V tiráži všech titulů bude uvedeno, že "vydavatelství MAFRA, a.s. je součástí koncernu AGROFERT ovládaného Ing. Andrejem Babišem". Tuto skutečnost uvádějí redakce také v článcích, kde to uznají za vhodné a potřebné pro informovanost čtenářů.

Řešení sporů

V případě neshod se spory o dodržení tohoto kodexu řeší v rámci představenstva Společnosti vždy s příslušným šéfredaktorem daného titulu, který má právo se takového zasedání představenstva po celou dobu účastnit a požádat o zapsání svého stanoviska do zápisu ze zasedání představenstva.

Tento kodex upravuje výhradně redakční část Společnosti a postavení osob, které přímo tvoří redakční obsah médií vydávaných Společností.

V Praze, dne 10. října 2013

AGROFERT, a.s.
předseda představenstva
Ing. Andrej Babiš

Ing. Andrej Babiš
jediný akcionář
AGROFERT, a.s.

Tel.: +420 272 192 111
E-mail: agrofert@agrofert.cz
Internet: www.agrofert.cz
ID datové schránky: xftccth

Společnost AGROFERT, a.s.
• je zapsána v obchodním rejstříku pod sp. zn. B 6626/MSPH
• je řídící osobou koncernu AGROFERT

Nadační listina

nadačního fondu Reportér - nadační fond pro podporu a rozvoj nezávislé žurnalistiky

I.

Zřizovatelé

Zřizovateli nadačního fondu jsou:

- 1. Robert Čásenský**, r. č. 740308/0993, bytem Mánesova 14, Praha 2, PSČ 120 00
- 2. Michal Musil**, r. č. 720626/0325, bytem Smetáčkova 1484/2, Praha 13, PSČ 158 00
- 3. Jaromír Šimek**, r. č. 760701/5251, bytem V Dolině 1156/4, Praha 10, PSČ 101 00

II.

Název nadačního fondu

Název nadačního fondu je Reportér - nadační fond pro podporu a rozvoj nezávislé žurnalistiky.

III.

Sídlo

Sídlem nadačního fondu je Mánesova 14, Praha 2, PSČ 120 00.

IV.

Účel nadačního fondu

Nadační fond se zřizuje za účelem podpory aktivit fyzických a právnických osob v oblasti ochrany, podpory a rozvoje nezávislé žurnalistiky.

V.

Majetkový vklad a jeho správa

1. Majetkový vklad do nadačního fondu tvoří peněžité prostředky v celkové výši 3 000,- Kč. Vklady jednotlivých zřizovatelů jsou následující: Robert Čásenský 1 000,- Kč, splaceno 1 000,- Kč, Michal Musil 1 000,- Kč, splaceno 1 000,- Kč, a Jaromír Šimek 1 000,- Kč, splaceno 1 000,- Kč.

2. Do vzniku nadačního fondu je správcem majetkových vkladů zřizovatelů určen Robert Čásenský, r. č. 740308/0993, bytem Mánesova 14, Praha 2, PSČ 120 00.

VI.

Orgány

Správní rada

1. Správní rada spravuje majetek nadačního fondu, řídí činnost a rozhoduje o všech záležitostech nadačního fondu a je statutárním orgánem.

Do výlučné působnosti správní rady náleží:

- a) vydat statut a rozhodovat o jeho změnách,
- b) schvalovat rozpočet a jeho změny,
- c) schvalovat roční účetní závěrku a výroční zprávu o činnosti a hospodaření,
- d) rozhodovat o schválení projektu vnitrostátní fúze sloučením,
- e) volit nové členy správní rady a dozorčí rady, popřípadě revizora a rozhodovat o odvolání člena správní rady, člena dozorčí rady, popřípadě revizora, přestane-li splňovat podmínky členství nebo funkce, z členů správní rady volit a odvolávat jejího předsedu,
- f) stanovit výši odměny za výkon funkce člena správní rady, dozorčí rady, popřípadě revizora,
- g) rozhodovat o zvýšení nebo snížení nadačního jmění, za podmínek stanovených tímto zákonem.

2. Správní rada je tříčlenná. Prvními členy správní rady jsou: Robert Čásenský, r. č. 740308/0993, bytem Mánesova 14, Praha 2, PSČ 120 00, Michal Musil, r. č. 720626/0325, bytem Smetáčkova 1484/2, Praha 13, PSČ 158 00, a Jaromír Šimek, r. č. 760701/5251, bytem V Dolině 1156/4, Praha 10, PSČ 101 00.

Členem správní rady může být pouze fyzická osoba, která je způsobilá k právním úkonům, je bezúhonná a není ona ani osoba jí blízká k nadačnímu fondu v pracovněprávním nebo obdobném vztahu. Členem správní rady nemůže být fyzická osoba ani osoba jí blízká, které se poskytují prostředky k plnění účelu nadačního fondu, jakož ani člen statutárního či kontrolního orgánu právnické osoby, jsou-li prostředky k plnění účelu nadačního fondu poskytovány této právnické osobě.

3. Funkční období členů správní rady je tříleté. Opětovné zvolení za člena správní rady je možné. Pro první členy správní rady se neuplatní ustanovení § 13 odst. 2 zákona č. 227/1997 Sb.

Zanikne-li členovi správní rady členství ve správní radě před uplynutím jeho funkčního období, zvolí správní rada na uvolněné místo nového člena, jehož funkční období skončí dnem, ke kterému by skončilo funkční období člena, jehož členství ve správní radě zaniklo.

Členství ve správní radě zaniká:

- a) uplynutím funkčního období,
- b) úmrtím,
- c) odvoláním, přestane-li člen splňovat podmínky pro členství nebo porušil-li závažným způsobem nebo opakovaně tento zákon, nadační listinu nebo statut nadačního fondu,
- d) odstoupením.

4. Správní rada volí ze svého středu předsedu správní rady. Předseda správní rady svolává a řídí jednání správní rady.

Předseda svolá správní radu nejméně dvakrát ročně. Předseda je povinen svolat správní radu, požádá-li o to kterýkoliv člen správní rady nebo dozorčí rada.

5. K rozhodnutí správní rady je třeba souhlasu většiny všech jejích členů.

6. Správní rada jedná jménem nadačního fondu prostřednictvím předsedy správní rady.

Dozorčí rada

1. Dozorčí rada je kontrolním orgánem nadačního fondu.

Dozorčí rada zejména:

- a) kontroluje plnění podmínek stanovených pro poskytování nadačních příspěvků a správnost účetnictví vedeného nadačním fondem,
- b) přezkoumává roční účetní závěrku a výroční zprávu,
- c) dohlíží na to, zda nadační fond vyvíjí činnost v souladu s právními předpisy, nadační listinou a statutem,
- d) upozorňuje správní radu na zjištěné nedostatky a podává návrhy na jejich odstranění,
- e) nejméně jedenkrát ročně podává zprávu správní radě o výsledcích své kontrolní činnosti.

2. Dozorčí rada je tříčlenná. Prvními členy dozorčí rady jsou: Martin Čermák, r. č. 740313/1065, bytem Královická 1570, Brandýs nad Labem, PSČ 250 01, Martina Riebauerová, r. č. 675726/2149, bytem Jungmannova 12, Praha 1, PSČ 110 00, a Petr Hořejší, r. č. 740309/2664, bytem Jahodová 10, Praha 10, PSČ 106 00.

Členem dozorčí rady může být pouze fyzická osoba, která je způsobilá k právním úkonům, je bezúhonná a není ona ani osoba jí blízká k nadačnímu fondu v pracovněprávním nebo obdobném vztahu. Členem dozorčí rady nemůže být fyzická osoba ani osoba jí blízká, které se poskytují prostředky k plnění účelu nadačního fondu, jakož ani člen statutárního či kontrolního orgánu právnické osoby, jsou-li prostředky k plnění účelu nadačního fondu poskytovány této právnické osobě. Funkce člena dozorčí rady je neslučitelná s funkcí člena správní rady.

3. Funkční období členů dozorčí rady je tříleté. Opětovné zvolení za člena dozorčí rady je možné. Pro první členy dozorčí rady se neuplatní ustanovení § 13 odst. 2 zákona č. 227/1997 Sb.

Zanikne-li členovi dozorčí rady členství v dozorčí radě před uplynutím jeho funkčního období, zvolí správní rada na uvolněné místo nového člena, jehož funkční období skončí dnem, ke kterému by skončilo funkční období člena, jehož členství v dozorčí radě zaniklo.

4. Dozorčí rada je v souvislosti s výkonem své kontrolní činnosti oprávněna zejména

- a) nahlížet do účetních knih a jiných dokladů,
- b) svolat jednání správní rady,
- c) členové dozorčí rady mají právo účastnit se jednání správní rady a musí jim být uděleno slovo, pokud o to požádají.

5. Dozorčí rada volí ze svého středu předsedu dozorčí rady. Předseda dozorčí rady svolává a řídí jednání dozorčí rady.

Předseda svolá dozorčí radu nejméně dvakrát ročně. Předseda je povinen svolat dozorčí radu, požádá-li o to kterýkoliv člen dozorčí.

6. K rozhodnutí dozorčí rady je třeba souhlasu většiny všech jejích členů.

VII.

Pravidla pro omezení nákladů

Pravidla pro omezení nákladů nadačního fondu budou stanoveny Statutem nadačního fondu.

VIII.

Podmínky pro poskytování nadačních příspěvků

Podmínky pro poskytování nadačních příspěvků budou stanoveny Statutem nadačního fondu.

IX.

Jednání před vznikem nadačního fondu

Ve věcech souvisejících se vznikem nadačního fondu za něj do jeho vzniku jednají zřizovatelé.

X.

Závěrečná ustanovení

1. Správní rada vydá do 30 dnů od zápisu nadačního fondu do nadačního rejstříku statut nadačního fondu.

2. Smlouva je vyhotovena v 6 výtiscích, z nichž každý ze zřizovatelů obdrží po jednom z výtisků, dva budou uloženy v archivu nadačního fondu a jeden je určen pro rejstříkový soud.

3. Účastníci této smlouvy po jejím přečtení potvrzují, že je uzavřena na základě jejich pravé a svobodné vůle, vážně a srozumitelně, a že nebyla sjednána v tísní, ani za nápadně nevýhodných podmínek.

V Praze dne 21. 11. 2011

.....
Robert Čáseňský

.....
Michal Musil

.....
Jaromír Šimek

PROHLÁŠENÍ O PRAVOSTI PODPISU NA LISTINĚ NESEPSANÉ ADVOKÁTEM

Běžné číslo knihy o prohlášeních o pravosti podpisu 006450/150-152/2011/C.

Já, níže podepsaný JUDr. Miloš Červinka, advokát se sídlem v Praze 1, Haštalská 27, zapsaný v seznamu advokátů vedeném Českou advokátní komorou pod ev. č. 01081, prohlašuji, že tuto listinu přede mnou vlastnoručně v 6 vyhotoveních podepsali:

1. Robert Čáseňský, nar. 08.03.1974, bytem Praha 2, Mánesova 14, jehož totožnost jsem zjistil z cestovního pasu č. 34292538.
2. Michal Musil, nar. 26.06.1972, bytem Praha 5, Smetáčkova 1484/2, jehož totožnost jsem zjistil z občanského průkazu č. 114380227.
3. Jaromír Šimek, nar. 01.07.1976, bytem Praha 10, V Dolině 1156/4, jehož totožnost jsem zjistil z občanského průkazu č. 104282568.

Podepsaný advokát tímto prohlášením o pravosti podpisu nepotvrzuje správnost ani pravdivost údajů uvedených v této listině, ani její soulad s právními předpisy.

V Praze dne 21.11.2011

Miloš Červinka
JUDr. Miloš Červinka
advokát

Dokument č. 4 - Výpis z Obchodního rejstříku

Tento výpis z veřejných rejstříků elektronicky podepsal "MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE" dne 2.3.2020 v 16:26:28. EPVid:kQvXooWPZpSuglNKeRkYLQ

Úplný výpis

z nadačního rejstříku, vedeného
Městským soudem v Praze
oddíl N, vložka 869

Datum vzniku a zápisu:	16. prosince 2011	
Spisová značka:	N 869 vedená u Městského soudu v Praze	
Název:	Reportér - nadační fond pro podporu a rozvoj nezávislé žurnalistiky	zapsáno 16. prosince 2011
Sídlo:	Praha 2, Mánesova 712/14, PSČ 12000	zapsáno 16. prosince 2011
Identifikační číslo:	241 92 139	zapsáno 16. prosince 2011
Právní forma:	Nadační fond	zapsáno 16. prosince 2011
Účel nadačního fondu:	podpora aktivit fyzických a právnických osob v oblasti ochrany, podpory a rozvoje nezávislé žurnalistiky	zapsáno 16. prosince 2011
Správní rada:		
předseda správní rady:	<u>ROBERT ČÁSENSKÝ, dat. nar. 8. března 1974</u> <u>Praha 2, Mánesova /14, PSČ 12000</u> <u>Den vzniku funkce: 16. prosince 2011</u> <u>Den vzniku členství: 16. prosince 2011</u>	zapsáno 16. prosince 2011 vymazáno 8. května 2014
předseda správní rady:	<u>ROBERT ČÁSENSKÝ, dat. nar. 8. března 1974</u> <u>Mánesova 712/14, Vinohrady, 120 00 Praha 2</u> <u>Den vzniku funkce: 16. prosince 2011</u> <u>Den zániku funkce: 31. října 2014</u> <u>Den vzniku členství: 16. prosince 2011</u> <u>Den zániku členství: 31. října 2014</u>	zapsáno 8. května 2014 vymazáno 1. ledna 2015
člen správní rady:	<u>MICHAL MUSIL, dat. nar. 26. června 1972</u> <u>Praha 13, Smetáčkova 1484/2, PSČ 15800</u> <u>Den zániku funkce: 31. října 2014</u> <u>Den vzniku členství: 16. prosince 2011</u>	zapsáno 16. prosince 2011 vymazáno 1. ledna 2015
člen správní rady:	<u>JAROMÍR ŠIMEK, dat. nar. 1. července 1976</u> <u>Praha 10, V Dolině 1156/4, PSČ 10100</u> <u>Den vzniku členství: 16. prosince 2011</u> <u>Den zániku členství: 15. ledna 2014</u>	zapsáno 16. prosince 2011

vymazáno 14. února 2014

člen správní rady:

JIŘÍ BÁRTA, dat. nar. 22. března 1968
Charlese de Gaulla 540/11, Bubeneč, 160 00 Praha 6
Den zániku funkce: 16. prosince 2014
Den vzniku členství: 15. ledna 2014
Den zániku členství: 16. prosince 2014

zapsáno 14. února 2014
vymazáno 22. června 2015

předseda správní rady:

MICHAL MUSIL, dat. nar. 26. června 1972
Smetáčkova 1484/2, Stodůlky, 158 00 Praha 5
Den vzniku funkce: 31. října 2014
Den zániku funkce: 16. prosince 2014
Den vzniku členství: 16. prosince 2011
Den zániku členství: 16. prosince 2014

zapsáno 1. ledna 2015
vymazáno 22. června 2015

člen správní rady:

JAROMÍR ŠIMEK, dat. nar. 1. července 1976
Javorová 1855/31, Kobylisy, 182 00 Praha 8
Den vzniku funkce: 31. října 2014
Den zániku funkce: 16. prosince 2014
Den vzniku členství: 31. října 2014
Den zániku členství: 16. prosince 2014

zapsáno 1. ledna 2015
vymazáno 22. června 2015

předseda správní rady:

MICHAL MUSIL, dat. nar. 26. června 1972
Smetáčkova 1484/2, Stodůlky, 158 00 Praha 5
Den vzniku funkce: 17. prosince 2014
Den vzniku členství: 17. prosince 2014

zapsáno 22. června 2015

člen správní rady:

JIŘÍ BÁRTA, dat. nar. 22. března 1968
Charlese de Gaulla 540/11, Bubeneč, 160 00 Praha 6
Den vzniku členství: 17. prosince 2014

zapsáno 22. června 2015

člen správní rady:

JAROMÍR ŠIMEK, dat. nar. 1. července 1976
Javorová 1855/31, Kobylisy, 182 00 Praha 8
Den vzniku členství: 17. prosince 2014

zapsáno 22. června 2015

Počet členů: 3

zapsáno 1. ledna 2015

Způsob jednání: Správní rada jedná jménem nadačního fondu prostřednictvím předsedy správní rady.

zapsáno 16. prosince 2011

Dozorčí rada:

člen dozorčí rady:

MARTIN ČERMÁK, dat. nar. 13. března 1974
Brandýs nad Labem, Královická 1570, PSČ 25001
Den zániku funkce: 16. prosince 2014
Den vzniku členství: 16. prosince 2011
Den zániku členství: 16. prosince 2014

zapsáno 16. prosince 2011

vymazáno 22. června 2015

člen dozorčí rady:

MARTINA RIEBAUEROVÁ, dat. nar. 26. července 1967
Praha 1, Jungmannova /12, PSČ 11000
Den zániku funkce: 16. prosince 2014
Den vzniku členství: 16. prosince 2011
Den zániku členství: 16. prosince 2014

zapsáno 16. prosince 2011

vymazáno 22. června 2015

člen dozorčí rady:

PETR HOŘEJŠÍ, dat. nar. 9. března 1974
Praha 10, Jahodová /10, PSČ 10600
Den vzniku členství: 16. prosince 2011

zapsáno 16. prosince 2011

vymazáno 24. července 2014

člen dozorčí rady:

PETR HOŘEJŠÍ, dat. nar. 9. března 1974
Saratovská 3263/12, Strašnice, 100 00 Praha 10
Den zániku funkce: 16. prosince 2014
Den vzniku členství: 16. prosince 2011
Den zániku členství: 16. prosince 2014

zapsáno 24. července 2014

vymazáno 22. června 2015

předseda dozorčí rady:

JANA ČIŽMÁROVÁ, dat. nar. 1. září 1973
V Zahradách 188, 252 43 Průhonice
Den vzniku funkce: 22. prosince 2014
Den vzniku členství: 17. prosince 2014

zapsáno 22. června 2015

člen dozorčí rady:

MARTINA RIEBAUEROVÁ, dat. nar. 26. července 1967
Jungmannova 736/12, Nové Město, 110 00 Praha 1
Den vzniku členství: 17. prosince 2014

zapsáno 22. června 2015

člen dozorčí rady:

PETR HOŘEJŠÍ, dat. nar. 9. března 1974
Saratovská 3263/12, Strašnice, 100 00 Praha 10
Den vzniku členství: 17. prosince 2014

zapsáno 22. června 2015

Počet členů:

3

zapsáno 22. června 2015

Zakladatel:

ROBERT ČÁSENSKÝ, dat. nar. 8. března 1974
Praha 2, Mánesova /14, PSČ 12000

		<u>zapsáno 16. prosince 2011</u> <u>vymazáno 8. května 2014</u>
	ROBERT ČÁSENSKÝ, dat. nar. 8. března 1974 Mánesova 712/14, Vinohrady, 120 00 Praha 2	<u>zapsáno 8. května 2014</u>
	MICHAL MUSIL, dat. nar. 26. června 1972 Praha 13, Smetáčkova 1484/2, PSC 15800	<u>zapsáno 16. prosince 2011</u> <u>vymazáno 1. ledna 2015</u>
	MICHAL MUSIL, dat. nar. 26. června 1972 Smetáčkova 1484/2, 158 00 Praha 13	<u>zapsáno 1. ledna 2015</u> <u>vymazáno 14. srpna 2015</u>
	MICHAL MUSIL, dat. nar. 26. června 1972 Smetáčkova 1484/2, Stodůlky, 158 00 Praha 5	<u>zapsáno 14. srpna 2015</u>
	JAROMÍR ŠIMEK, dat. nar. 1. července 1976 Praha 10, V Dolině 1156/4, PSC 10100	<u>zapsáno 16. prosince 2011</u> <u>vymazáno 14. srpna 2015</u>
	JAROMÍR ŠIMEK, dat. nar. 1. července 1976 Javorová 1855/31, Kobylisy, 182 00 Praha 8	<u>zapsáno 14. srpna 2015</u>
Nadační kapitál:	3 000,- Kč	<u>zapsáno 16. prosince 2011</u>

Dokument č. 5 – Výpis z Obchodního rejstříku - Reportér

Tento výpis z veřejných rejstříků elektronicky podepsal "MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE" dne 16.3.2020 v 15:43:02. EPVid:17r18Vzkdyiny623n0ll4aA

Úplný výpis

z obchodního rejstříku, vedeného
Městským soudem v Praze
oddíl C, vložka 225729

Datum vzniku a zápisu:	6. května 2014	
Spisová značka:	C 225729 vedená u Městského soudu v Praze	zapsáno 6. května 2014
Obchodní firma:	Reportér magazín s. r. o.	zapsáno 6. května 2014
Sídlo:	<u>Mánesova 712/14, Vinohrady, 120 00 Praha 2</u>	zapsáno 6. května 2014 vymazáno 18. listopadu 2014
	<u>Truhlářská 1103/15, Nové Město, 110 00 Praha 1</u>	zapsáno 18. listopadu 2014 vymazáno 1. listopadu 2017
	<u>Truhlářská 1118/18, Nové Město, 110 00 Praha 1</u>	zapsáno 1. listopadu 2017
Identifikační číslo:	029 75 831	zapsáno 6. května 2014
Právní forma:	Společnost s ručením omezeným	zapsáno 6. května 2014
Předmět podnikání:	Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona	zapsáno 6. května 2014
Statutární orgán:		
jednatel:	ROBERT ČÁSENSKÝ, dat. nar. 8. března 1974 Mánesova 712/14, Vinohrady, 120 00 Praha 2 Den vzniku funkce: 6. května 2014	zapsáno 6. května 2014
Počet členů:	1	zapsáno 18. listopadu 2014
Způsob jednání:	jednatel zastupuje společnost samostatně	zapsáno 6. května 2014
Společníci:		
Společník:	ROBERT ČÁSENSKÝ, dat. nar. 8. března 1974 Mánesova 712/14, Vinohrady, 120 00 Praha 2	zapsáno 6. května 2014
Podíl:	Vklad: 200 000,- Kč Splaceno: 100% Obchodní podíl: 100% Druh podílu: základní	zapsáno 6. května 2014
Základní kapitál:	200 000,- Kč	zapsáno 6. května 2014
Ostatní skutečnosti:	<u>Počet členů statutárního orgánu: 1</u>	zapsáno 6. května 2014 vymazáno 18. listopadu 2014

Rozhovory

Čázenský, Robert. Osobní rozhovor, Praha 17. prosince 2019.

V roce 2008 koupil mediální dům Economia podnikatel Zdeněk Bakala. Napadlo někdy Vás, že do soukromých rukou přejde i MAFRA?

Dlouho jsem tomu nechtěl moc věřit. S Bakalou je to ještě trochu komplikovanější příběh, protože to bylo v době, kdy chtělo z Economie odejít vydavatelství Handelsblatt a předkupní právo měla právě MAFRA, respektive její mateřská společnost RBVG, jelikož spolu v Německu měli nějaký společný podnik. Tehdy byla RBVG oslovena Handelsblattem, jestli ho nechce koupit. Ta cena byla ovšem hrozně vysoká a ti naši Düsseldorfští Němci se rozhodli, že ne. Tehdy můj šéf, který byl zároveň šéfem celé RBVG, Karl Hans Arnold, to se mnou celé rozebíral, jestli je ta cena přiměřená nebo ne. Dalším zájemcem byl František Savov, dnes majitel Eura a miliardář na útěku, ale z toho měla redakce a celé vydavatelství strach, takže sháněli, kdo by se toho ujal. Hodně se v tom angažoval třeba i Karel Schwarzenberg, který jednal právě s lidmi z Handelsblattu, ať to Savovovi neprodávají. Takže to byla i taková politická záležitost. A nakonec to koupil Bakala, který vydělal hromadu peněz na IPO Ostravsko-Karvinských dolů, když je uváděl na burzu. A jestli se nemýlím...vím, že to byl určitě srpen, ale spíš bych si tipnul, že to byl srpen 2009 než 2008. Můžu se samozřejmě mýlit, ale mám pocit, že to bylo spíše léto 2009, protože to bylo poměrně těsně před krizí a že během pak pár měsíců přišla krize i do Česka, ale je možné, že to byl rok 2008.

V každém případě jsme to tehdy tak moc nebrali, jakože to je nějaký první krok oligarchizace. U řady novinářů byl Zdeněk Bakala dlouhou dobu považován za hodného oligarchu, že je to fajn chlápek, protože tak úplně nedohlídli, co v tom OKD provozuje. A řekl bych, že ta změna nastala až ve chvíli, kdy se hospodaření všech těch vydavatelských domů začalo propadat. Samozřejmě jednak vinou klesajících inzertních příjmů, které klesly velmi dramaticky. Ty na podzim 2009 během listopadu klesly MAFŘE asi o třetinu a už se nikdy nevrátily. Samotná Mladá fronta do roku 2008 měla inzertní příjmy přes miliardu korun, jenom ty noviny. A když jsem v roce 2013 končil tak to bylo asi 450 milionů a myslím si, že dnes jsou na tom ještě mnohem hůř. Takže tam vyhučely stovky milionů korun ročně vinou jednak krize, jednak nástupu internetu a přesměrování zájmů těch reklamních klientů jiným směrem. Mimo jiné také třeba koncem celých segmentů. V Mladé frontě vydělávaly v nejlepších dobách třeba přes dvě stě padesát milionů na příloze, která se jmenovala Zaměstnání, vycházela dvakrát týdně a byla tam řádková inzerce na práci, a to takhle

skončilo, přesunulo se to na jobsy. Od té doby na tom začal vydělávat Libor Malý jako majitel jobs.cz. Všechny vydavatelské domy o tento druh inzerce nadosmrti přišly a už se to nikdy nevrátilo.

Příčin byla řada, nicméně by mě nikdy nenapadlo, že to skončí takovým rozprodejem do rukou domácích podnikatelů. Ve chvíli, kdy Andrej Babiš v březnu roku 2011 začal vydávat deník 5+2, tak bylo jasné, že si chce nějaké vlastní médium vybudovat. O tom, že to dělá, jsme měli informaci celkem z první ruky, protože MAFRA mu tehdy 5+2 tiskla, takže jsem věděli o nákladu a všem možném. Shodou okolností se v té době na jaře 2011 také řešilo DPH na tisk. Téma, které poměrně hýbalo veřejným prostorem. Byla to pomsta jednoho ze tří tehdejších koaličních partnerů, strany Věci veřejné za to, jak o nich noviny, speciálně Mladá fronta psaly, a tenhle akt pomsty se projevil v tom, že zvýšilo DPH na tisk, což pro vydavatelství znamenalo desítky milionů ročně zmenšení příjmů. Myslím, že v případě MAFRY jsme to spočítali na nějakých čtyřicet pět až paděsát milionů za rok. Což v době, která už tak byla horší než jsme byli zvyklí, byla další rána hospodaření klasických vydavatelských domů. Platilo to myslím od 1. ledna 2012 a shodou okolností jsem to byl asi já, nebo tak to alespoň moji němečtí vlastníci tvrdili, že jsem jim jako první přinesl informaci o tom, že Babiš jedná o nákupu s vydavatelstvím Ringier. Já jim to přišel říct jako zajímavost a oni to pochopili tak, že se s ním mají pustit do jednání, aby si raději koupil ty noviny od nich než od Švýcarů. Ale nevím, jestli je to pravda. Takhle mi to vyprávěli, jakože to před tím nevěděli. Já si myslím, že ta historka je trochu jiná, ale to je jedno.

Ale na Vaši otázku je prostá odpověď: Nenapadlo by mě to.

Odešel byste z MAFRY i v případě, že by se Andrej Babiš neangažoval v politice?

Tam byla kombinace dvou věcí. Já to samozřejmě nedokážu posoudit, jelikož jsem se rozhodoval v té situaci, ve které jsem se rozhodoval, ale to, co mně přišlo nejproblematictější, byla samotná osoba vydavatele. Bylo jasné, že bude problematizovat práci redakce. Když řeknu příklad: i kdybychom dělali všechno správně a majitel na obsah neměl žádný vliv, nikdy nikomu nevolal a my bychom o něm vůbec nevěděli, prostě by to bylo tak, jak se tváří, že to je, i když to není pravda, tak kdykoli byste udělali jakoukoliv kauzu související s politikou nebo byznysem, tak první odpověď popisovaných by byla "vy to děláte, protože to slouží vašemu majiteli". A to je prostě slon v místnosti, kterého se nezbavíte, protože to nejde. Pořád tam s vámi bude. Mně přišlo, že tohle je situace, se kterou já se nechci sžívat. Když jsme se o tom ostatně s panem Babišem bavili, po tom, co se dozvěděl, že si koupil noviny

bez šéfredaktora, tak mi tehdy tvrdil, že to bude stejně jak za Němců, a že všechno bude jako dříve a kdesi cosi, a že ať neodcházím, protože to pro něj bude blbé a tak. Jenže já jsem řekl, že to nebude jako za Němců. Ti tu měli firmu, která podnikala v oblasti médií a vydělávala na médiích. A on má dvě stě padesát firem a jednu politickou stranu. I kdyby byl anděl, tak to nebude stejná situace. Tohle jsme si nějak vysvětlovali. Na první schůzce, kterou jsme k tomu měli, tak asi pětapadesát minut mluvil pan Babiš a pět minut já. Nakonec jsme se dohodli, že se nedohodneme, což trvalo na můj vkus zbytečně dlouho, ale to je jedno, šlo spíše o technické provedení. Od začátku to bylo jasné.

Nevím, jestli bych byl ochotný tam zůstat, kdyby to koupil třeba Křetisnký, který pak koupil Ringier, takhle jsem o tom nepřemýšlel. V případě Babiše, kde je ten střet zájmů logický, jasný a přehledný, tak mi bylo jasné, že to nechci dělat. Nota bene jsem si neuměl představit, že budu... když děláte noviny, tak z mého pohledu musíte mít nějakou vnitřní integritu. Pro mě bylo nepředstavitelné, že by mi měl šéfovat bývalý komunista a estébák. S tím já žít nechci.

Jak jste se dozvěděl o tom, že Andrej Babiš koupil MAFRU?

Byl jsem v centru Prahy na nějakém obědě, a když jsem se vracel metrem na anděla, tak jsem před domem Mafry potkal svého tehdejšího šéfa, předsedu představenstva MAFRY Johannese Werleho, a on mi řekl, jestli bych tak za dvacet minut přijít k němu do kanceláře. Tak jsem se za dvacet minut stavit. Před kanceláří jsem se potkal další šéfredaktory různých médií, která do toho domu patří, jako třeba Metra, idnesu. Dalibor Balšínek byl tehdy na nějakém pohřbu, takže ten tam nebyl. Pak jsme vešli do místnosti, já viděl na stole tiskovou zprávu, ve které jsem viděla písmena a, g, f a hned mi to bylo jasné. Popravdě, už pár dní před tím byly jasné signály, že Babiš spíš než Ringier koupí Mafru.

V době, kdy vyšel jeho slavný tweet "Zítřka asi něco koupím", za který dostal autor od Babiše strašně vynadáno, tak v té době jsem sice věděl, že je v Praze zasedání unie vydavatelů, ale že tu není ten člověk za Ringier, který by musel podepsat případný prodej toho podniku, zato tam byl člověk z Düsseldorfu, který by to podepsal, kdyby se prodávala Mafra. Takových signálů bylo několik. Jen já jsem si vždy sám pro sebe zaplašil v tom, že jsem si říkal: "Naši Němci by nás přece neprodali, když věci, co je Babiš zač". Že tohle nám nemůžou udělat, ale to jsem se pletl. Zároveň to ale bylo dostatečně vážné pro to, abych si to mohl doma v klidu probrat se ženou, co budu dělat ve chvíli, kdy to Babiš koupí.

Takže poté, co jsem vešel do té kanceláře, mi tlumočnice, která tam byla, později vyprávěla, že při pohledu na tu zprávu a po sdělení našeho šéfa jsem změnil barvu z bílé na červenou a zpět. V každém případě jsme se dohodli na tom, že bych to rád oznámil svým zástupcům, aby se to nedozvěděli z nějakého informačního mailu. A při odchodu z téhle porady ředitelů jsem požádal svého šéfa, jestli by na mě měl ještě chvíli čas. Pak jsem mu řekl, že bych s ním chtěl jednat o ukončení své smlouvy. On na to, jestli si to nechci rozmyslet. Tak jsem mu řekl, že nechci. On na to, že to budou muset nahlásit novému vlastníkovi. Takže mi pak někdy o půlnoci psal Andrej Babiš, když se vrátil z nějaké cesty z Berlína s prezidentem Zemanem, že zaslechl, že jsem se našel a že tam už nechci být. Já mu odpověděl, že to slyšel dobře, načež mě požádal, jestli bychom se druhý den mohli sejít. Odpověděl jsem, že samozřejmě ano. Sešli jsme se v hotelu Palace a tam proběhla ta scéna s tím, že to bude jako za Němců. Mě německí vlastníci požádali, jestli bych tam s nimi nebyl do doby, než to předají, což mi přišlo slušné, protože před pár lety mě v necelých dvaatřiceti jmenovali šéfredaktorem největších novin v zemi, což od nich byl docela riskantní krok a velká důvěra. A mně přišlo fér s nimi dosloužit, než to předají. Takže s manažery Agrofertu jsem se v MAFŘE potkal ani ne na měsíc, možná tři neděle. Protože po nějakých třech schůzkách s Babišem, kdy doopravdy zjistil, že mě nepřemluví, tak řekl, ať si to ukončení pracovní smlouvy podepíšu ještě s Němci, takže jsme uzavřeli dohodu k odchodu myslím k patnáctému listopadu s tím, že jedna podmínka jedné strany byla, že do prvního listopadu to nesmím veřejně říct, aby měli čas si najít nástupce, což nakonec stejně nestihli. A já naopak požádal, jestli by mi nemohli zkrátit konkurenční doložku, protože bych podle ní neměl dělat rok vůbec nic v žádných médiích v Česku, na Slovensku, v Evropské unii, prostě absolutně nic. Doložka byla docela drsná. Sice by mi posílali plat, ale já nechtěl rok sedět doma a koukat do zdi, takže jsme se dohodli, že ji zkrátíme na čtyři měsíce, což mi celkem vyhovovalo a podle této dohody jsem v ten den, kdy jsem měl skončit, odešel.

Rozhodoval jste se již před tím, že si založíte vlastní plátek?

Já vždycky rád četl takové ty hezké americké časopisy, a co mi moje němčina stačila, tak i třeba Spiegel. Když jsem býval utahaný z práce, tak jsem si po nocích říkával, že by bylo super, kdyby v Česku vycházel nějaký časopis s dlouhými texty, samozřejmě ne tak dobrými, jako má The New Yorker. Zás tak naivní nejsem. Ale aspoň trochu inspirovaný. A taky jsem si občas při provozování novin posteskl, že máme tak ideální redakci na to dělat dobrý týdeník, ale že na každodenní noviny to občas úplně není.

Zhruba měsíc před tím, než se odehrála tahle akce s Mafrou, tak byl Michal Musil u mě doma na návštěvě, seděli jsme na balkoně, pili víno a já mu říkal, jak bych si takový časopis zhruba představoval, a Michal mi kolem půlnoci říká: "Hele, to není úplná blbost". Tak jsem to bral, že mi to schválil, a že je to fajn. Normálně by to samozřejmě skončilo tím, že bychom si o tom ještě další dva roky vyprávěli ve volných chvílích, ale díky tomu, co se odehrálo s Mafrou, tak bylo jasné, že teď je ta správná chvíle si to zkusit přichystat, a buď se to povede, nebo ne.

Když jste odcházel z Mafry, sepisoval se vydavatelský kodex, který měl zaručovat, že nový majitel nebude zasahovat do obsahu svého média. To bylo podmínkou Andreje Babiše, nebo zaměstnanců Mafry?

U toho jsem shodou okolností byl. Když Andrej Babiš koupil Mafru, tak oslovil Karla Hvíždalu, aby dal dohromady takový kodex. Já jsem proaktivně Karlu Hvíždalovi zavolaal, protože se s ním znám, a řekl mu, že by mě dost zajímalo se s ním na tom kodexu podílet, protože mi přišlo, že se tam dají dát nějaké základní zásady. Byl jsem trochu naivní, že jsem neměl úplně představu o té druhé straně, jak moc se váže různými pravidly. Myslel jsem si, že když ten člověk sám něco podepíše, že to taky bude dodržovat. Kdybych byl lépe informovaný, tak bych věděl, že na tohle nikdy nehrál. Řešili jsme to i s právníky Agrofertu, což byl hrozně vtipný zážitek. Jeden z nich, jakýsi pan Václav Knotek, dodneška je v různých orgánech firem Agrofertu, tak při jednání o tom, co v kodexu může být řekl, že hlaví je to, aby kodex nijak neomezoval pana Babiše. My mu odpověděli, že ten kodex vzniká právě proto, aby omezoval pana Babiše. No nakonec ten kodex nějak vznikl, ale nevím, jestli ho pan Babiš vůbec někdy četl, a myslím si, že ho nebral nikdy vážně.

Když to vznikalo, tak ze strany redakce nebo vydavatele to byla snaha o to udělat to opravdu dobře a tak, aby se tím dalo řídit a on do toho nemohl nijak zasahovat. Aby se redakce měly na co odvolávat. Jak vážně to viděl Babiš, to bohužel nevím. Do hlavy mu nevidím. Víím ale, že to neměl být cirkus pro veřejnost, že se vydá nějaký kodex a všichni víme, že je k ničemu. Vezměte si, že v té době nikdo z žádného vydavatelského domu, možná kromě Economie, neměl žádnou zkušenost s podobným vlastníkem. A ani vás nenapadlo, protože ať byli Němci jakýkoliv, tak dodržovali nějakou vydavatelskou kulturu a v životě by vám nezavolali s tím, že potřebují koupit támhle tu tiskárnu a ať o ní napíšete, že stojí za prd. V tomhle směru si myslím, že tam byla možná nějaká dávka naivity. Já věděl, že už tam nebudu a říkal si, že pro ty moje kolegy by bylo fajn, kdyby takováhle věc vznikla, kde bude

jasně dáno, když se majitel pod to podepíše, že do toho nebude žvanit. Ale jak se ukázalo, jedna věc je kodex a druhá věc je realita.

Vzpomenete si, kolik lidí se na kodexu podílelo?

Určitě to nakonec prošlo rukama všech šéfredaktorů, ale už si to nepamatuji. V každém případě ten podstatný, kdo to měl podepsat, byl Andrej Babiš. Tam se bohužel poměrně rychle ukázalo, že nějaké starosti s kodexem jsou bohužel zbytečné, protože byla ta jeho známá aféra s lidovkama, která byla ještě před tím, než se kodex sepisoval. Ale už si to moc nevybavuji, zas tak podstatné mi to nepřišlo.

Co jste dělal po odchodu z Mafry během doby konkurenční doložky?

Odstěhoval jsem si věci, ještě před tím jsem si pronajal kancelář na Žižkově, asi patnáctimetrovou, a tam jsem po víkendu začal chodit a postupně chystal soupis věcí, které musím přichystat, aby mohl vycházet časopis. To znamená, že musíte mít grafickou maketu, personální složení, což jsem měl trochu rozmyšlené už před tím. V našem případě jsem chtěl oslovit různé partnery, kteří by od nás kus nákladu kupovali, abychom měli garantovaný náklad od okamžiku startu a mohli tím oslovovat inzerenty. Pak potřebujete deset tisíc různých věcí, jako oznámení na Ministerstvo kultury o vydávání periodického tisku, musíte vymýšlet nějaký obsahový koncept, jak by to mělo vypadat. Takže do téhle kanceláře jsem začal chodit každý den jako do normálního zaměstnání, akorát byl rozdíl v tom, že před tím jsem se v práci potkával každý den se stovkami lidí a každý na mě mluvil, tak tady na mě nemluvil nikdo. A druhý rozdíl byl v tom, že zatímco jsem před tím jezdil do práce služebním autem, tak tady jsem jezdil tramvají. Pak mě naštěstí jeden z mých známých řekl: "Hele, poříd' si někoho k sobě, nebo se z toho zblázníš". Takže jsem oslovil Michala, jestli by byl ochotný se do toho se mnou pustit a myslím si, že od ledna toho roku 2014 pak ke mně Michal přišel a začali jsme si tam hospodařit takhle ve dvou. Pak jsme zjistili, že jsme sehnali dostatek partnerů, které jsme si stanovili pro množství výtisků, u kterých chci mít jasný odbyt, a že pokud ho nebudu mít, tak se do toho nepustím, neoslovím lidi, nepůjčím si peníze, prostě nazdar a pudu se věnovat něčemu jinému.

Na přelomu března a dubna jsme teda už měli dostatek partnerů, kteří si to kupovali na základě makety a mých modrých očí. V tu chvíli jsem měl jednak dostatek odvahy jít si vypůjčit nějaké peníze na rozjezd, a jednak oslovit spoustu mých dalších bývalých kolegů, z nichž řada tušila, že bude oslovena, pokud se to podaří nějak přichystat. Napsal jsem si

seznam, že na každou pozici, kterou jsem chtěl vytvořit, byt' se teda každá jmenuje redaktor, tak jsem měl kandidáta číslo jedna, dva, tři, kdyby ten první odmítnul, a myslím si, že všechny první volby s tím souhlasily. Takže v tomhle směru to bylo taky dobrý. Někdy zhruba od května jsme zveřejnili, že ten časopis bude vycházet a jak se bude jmenovat. V tu chvíli jsme začali obcházet potenciální inzerenty, mediální agentury a tak dále. To už jsme měli domluvenou inzertní kolegyni, která to s námi dodneška dělá. Zhruba od července jsme měli tu minulou redakci na staré adrese, vybavenou a připravenou. No a pak jsme začali chystat první číslo a 15. září 2013 vyšlo.

Jak probíhal sběr kapitálu, co se týče inzerentů?

Pro český inzertní trh platí, minimálně v případě tištěných publikací, ale myslím si, že to platí o i pro ostatní projekty, že mentálně se dělají publikace na ty, ve kterých se inzeruje a ve kterých se neinzeruje. Strašně důležité je, aby když vydáváte něco nového, bylo zjevné, že tam máte dostatek klientů, takových, o kterých se na trhu ví, že platí za férové ceny a nekupují nějaké last minute ve slevách za pár kaček, protože to vám dá vážnost u těch dalších. Tohle je extrémně důležité. Uvedu příklad z jednoho vydavatelství. U Forbesu, který začal vycházet o tři roky dříve, než Reportér, bylo od prvního čísla jasné, že je to nosič inzerce. Když o pár let začal vycházet Newsweek, po čtyřech číslech jsem věděl, že skončí. Za čtyři čísla tam nebyl jeden pořádně placený inzerát a bylo jasné, že to nemůžou vydržet dotovat donekonečna. Stejný osud před tím potkal časopis, který vydávala Economia. Jmenoval se Belmondo, moc hezký velkoformátový časopis, hezká grafika, všechno. A tohle není moje znalost, to jsem se naučil u svých německých vydavatelů, kterým jsem jedno číslo tohoto časopisu přinesl, on ho prolistoval a řekl: "Rok". Tak se ptám, co tím myslel, a on jen řekl, že to do roka skončí, protože tam nebyl jediný placený inzerát. A měl pravdu.

My jsme tedy věděli, že musíme předvést, že nespadáme do této kategorie, takže si vzpomínám, že v prvním čísle jsme měli inzertní tržby za nějaký milion a půl. Když se v aplikaci podívám na první číslo, tak jsme měli inzerci přesně za 1 689 871 korunu. A mezi klienty byli mimo jiné ING, BMW, Volkswagen, Emirates, Komerční banka, nějakí hodinkáři a tak. Prostě to bylo přesně to, co jsme potřebovali. Proto jsme se také na začátku dohodli na spolupráci s naší kolegyní Janou Štruncovou, což byla kdysi dávno kolegyně, se kterou jsem se v devadesátých letech potkal v inzertním oddělení Deníku, kde jsme tehdy oba pracovali, léta dělala inzerci Týdne, v těch dobrých časech, kdy se mu dařilo pod Pavlovským. V té době zrovna žádnou práci neměla, takže pro mě ideální situace, kdy jsem ji mohl oslovit. Přinesla s

sebou ještě jednu kolegyni, Lucii Langovou. Obě jsou tu od prvního okamžiku do teď, a bude to tak dál.

V tomhle směru se to ukázalo jako správná sázka na člověka, který trh dobře zná, zná lidi na trhu, věděla přesně, za kým máme chodit, proč zrovna za těmito lidmi, protože jsou to ti, kteří rozhodují o reklamních kampaních. Poctivě jsme si to obchodili, protože jinak bychom měli smůlu. Ostatně jako v každém kšeftu.

Kolik čtenářů tvořilo základnu brandovaných čísel, které jste nabízeli firmám?

Myslím, že to bylo patnáct nebo šestnáct tisíc, zhruba tak nějak.

Kromě inzerce měl Reportér i nadační fond.

Ten jsme založili poměrně brzo, někdy v už v roce 2011. Na tom vidíte, že jsem o tom přemýšlel už docela dlouho. V období kolem roku 2011 jsme měli poměrně velké spory s vydavatelem Mafry, než tam právě od ledna 2012 poslali nového šéfa Johannese Werleho, který to nakonec prodal. Do té doby jsem byl trochu drzý a neposlušný, takže jsme měli s tehdejším šéfem, který se jmenoval Karl Hans Arnold, trochu složitější období. Dokonce byl nějaký najatý poradce, který mezi námi vozil vzkazy z Düsseldorfu do Prahy a zpět. Jelikož měl pocit, že bych si měl vyměnit některé lidi ve vedení redakce. Já měl pocit, že by mi do toho neměl žvanit. Naopak zase já měl spoustu kritických připomínek k fungování toho vydavatelství. Myslím si, že to byla z obou stran trošku paličatá záležitost. V každém případě jakmile se semnou přestal nutně zaobírat každý druhý týden, tak se naše vztahy dramaticky zlepšily.

Nicméně v té doby jsem začal vlastně poprvé přemýšlet nad tím, že bych se na to mohl vybodnout, nebo že by mě mohli vyhodit a mohl bych si založit vlastní časopis. Takže první, co jsem tehdy naivně udělal, bylo, že jsem založil nadační fond. Ten se ale ukázal jako slepá vývojová větev, do dneška. Tu a tam se najde někdo, kdo nám pošle nějaké peníze, jako třeba z řad čtenářů, třeba čtyři nebo pět tisíc. Ale vzhledem k tomu, že si neumíme chodit říkat o peníze jakoby o nějaké dary, tak ten nadační fond sice pořád existuje, ale prakticky nikdy nic pořádného nevybral. Myslím si, že jeho největší příspěvky byly ve chvíli, kdy nás sám někdo oslovil, že by nás chtěl podpořit. Typově Ondřej Fryc, mladý, internetový, asi i miliardář, bývalý spolumajitel Mall Group. Tomu se líbily nějaké články Jardy Kmenty, tak si našel, kde pracuje a přišel od něm mail, že by nás chtěl nějakým způsobem podpořit. Já se chvíli koukal, jestli je to opravdu ten Fryc, no a byl to ten Fryc. Tak jsem mu napsal, sešli jsme se a nějaké

dva nebo tři roky po sobě poslal do nadačního fondu částku v řádu desítek tisíc za rok. Náš nadační fond bohužel funguje tak, že si ho dárci musí sami najít, protože si nejsme schopni je nějakým způsobem oslovit.

To, co děláme pravidelněji, je, že se účastníme všech tendrů Nadačního fondu na podporu nezávislé žurnalistiky s jednotlivými projekty. Ale abychom sami chodili za dárci, to neumíme.

Když jste tedy byl s Michalem Musilem na Žižkově, jak vypadaly první kroky založení magazínu?

Jako první jsme si udělali obsahový koncept, který jsme tedy vytvořili už v létě předchozího roku. Pro mě bylo od okamžiku nástupu Andreje Babiše jasné, že tam nebudu. Takže vedle plnění pracovních povinností jsem volný čas, který bych normálně věnoval novinám, věnoval přemýšlení o obsahovém konceptu. Začali jsme chystat grafickou maketu, takže jeden z prvních kroků bylo, že jsem ten časopis nějak zhmotnil. Někde jsme si nechali vytisknout sto padesáti stránkový časopis s maketou. Dneska bych ji nechtěl nikomu ukazovat, protože to, co dnes vydáváme, je opravdu lepší, než byl původní záměr.

S tím jsem pak začal obcházet jednotlivé potenciální partnery, povídat jim, jak bych si to představoval, jak by to mělo vycházet a tak dále. V některých případech se to podařilo, někde ne.

Pak jsme se samozřejmě zabývali debatami o složení redakce. Dále jestli to má mít webové stránky, jaké mají být, jestli to má mít nějaké aplikace, jak by měly vypadat, kdo by to měl pro nás udělat, najít tvůrce redakčního systému, a tak dále. Těch věcí je opravdu hromada, ale to první, co jsem dali dohromady, bylo to, o čem by se mělo psát a jak by to mělo vypadat. Pak se ostatní věci dělají samozřejmě snáz, protože když za někým přijdete a řeknete mu: "Chtěl bych vydávat zhruba takovýhle časopis," tak je to mnohem lepší, než když za někým přijdete a začnete mu to líčit pouze slovně. Dělali jsme různé prezentace, jak by to mělo vypadat. Byly i případy, že s námi někdo jednal i čtyřikrát nebo pětkrát a pak si to rozmyslel, že nakonec ne. To se člověk holt musí naučit nějak snést a nezahořknout. Pak už se to nějak podařilo. Asi neklíčovější chvíle byla, když nám tehdejší marketingový ředitel České spořitelny Josef Havelka, hvězda české reklamy, řekl, že jo a že by se s námi chtěl domluvit. Tehdy jsem si řekl: "Jo, ono to asi fakt půjde." Shodou okolností jsme před tím jednali podobně s jinou velkou bankou, což bylo to čtyři nebo pět pokračování, kdy nakonec dostali

strach. Takže tohle mi vlilo celkem optimismus do žil. Pak už se to nějak poskládalo dohromady.

Slučuje se původní obsahová podoba Reportéra s tou, kterou má teď? Tomáš Poláček uvádí v jednom rozhovoru, že původní Reportér měl být čistě politicko-byznysově-investigativní plátek.

Tomáš má pravdu. Úplně původní představa byla řekněme, víc těžší, než jak to nakonec dopadlo. Jsem moc rád, že jsme ji nezrealizovali. Třeba rubrika České počiny tam teda měla být už od začátku. Tomáš to říká proto, a má pravdu, a rád tu historku popisuje, že když jsme se spolu poprvé sešli nad nabídkou do Reportéra, přes to, že z fronty jsme se znali tisíc let, tak byl trochu nervózní, jelikož jsem se bál, že mi dá košem, a hodně jsem ho v týmu chtěl. On si poslech, co jsem mu řekl a odpověděl: "Hele, asi jo, ale myslím si, že by to mělo být mnohem zábavnější". Jelikož jsem zvyklý poslouchat, co lidé říkají, tak jsem si z toho odnesl, že o tom mám přemýšlet. A udělali jsme to zábavnější a živější celkem rychle. Je pravda, že když jsem mu o tom vykládal, aniž by to před tím viděl, tak mi říkal, že by to byla hrozná nuda. Takže ano, původní představa byla mnohem konzervativnější, ale vůbec mi nevadí, že jsme ji nikdy nezrealizovali.

Vy jste řekl, že jste měl představu o tom, koho byste si na jednotlivá místa dosadil, a následně jste ty lidi oslovoval. Nestalo se Vám, že se po exodu z Mafry ozývali někteří lidé s tím, že se dozvěděli o Reportéru a chtějí přejít k Vám?

Jeden z důvodů, proč jsem sám nechtěl veřejně mluvit o svém odchodu v době, kdy Babiš koupil noviny, byl ten, že jsem tušil, co by následovalo. Najednou by přišlo třeba padesát výpovědí a ti lidé by se na mě najednou všichni koukali a ptali by se, co teď budeme dělat. A já bych jen řekl: "Nevím. Půjdete domů a najdete si práci." Takže proto jsem to neoznámil hned, přesto že to věděli vlastníci a moji zástupci, tak celá redakce ne. Nechtěl jsem ty lidi dostat do situace, aby v nějakém nadšení a pocitu sounáležitosti jako "já tady nebudu, když šéf taky odchází" neudělali nějaké kroky, kterých by pak mohli litovat.

Ale ano, těch případných zájemců bychom asi měli víc. Na druhou stranu ti moji bývalí kolegové věděli, že to je lowcost projekt s miniaturní redakcí. Poslední věc, kterou jsem v práci v Mafře udělal, jako úplně poslední pracovní úkon, což bylo někdy v půlce listopadu 2013, tak byl podpis výpovědi Jaroslava Kmenty. Ten mi ji přinesl a řekl, že ji chce mít podepsanou ode mě. Tak jsem si řekl, že lepší závěrečný čin udělat nemohu. Takže s

Jardou jsme byli od téhle chvíle domluvení, že pokud budu rozjíždět nějaký časopis, tak se do týmu přidá za předpokladu, že se to fakt povede. U ostatních jsem registroval zájem, a poslední dva, kteří se k nám přidali, byl Jiří Štický, který u nás píše ekonomiku a různé kauzy, to bylo v prosinci 2014, protože jsme ho oslovili až těsně před tím, než začal časopis vycházet. A pak se k nám přidal Marek Šálek, což je jediný člen redakce, který neprošel Mladou frontou, ale před tím dělal v Týdnu, a jsem moc rád, že ho tu máme, protože Marek je skvělý. V tomhle nás dal dohromady Marek Musil, který pracoval v Týdnu, před tím, než jsem ho přetáhl do Mladé fronty.

Kdy jste oznámil, že v Mafře končíte?

Sedmého listopadu. Do prvního jsem to říct nesměl, pak mě ještě pár dní pořád prosily, ať to ještě neříkám, že pořád nemají náhradu, a že by chtěli oznámit odchod starého šéfredaktora a zároveň příchod nového. To už v Mafře byli manažeři z Agrofertu. V té době dlouho vyjednávali s Jindřichem Šídlem, ale ten se nebyl schopný rozhodnout, jestli ano, nebo ne. Já mu na dálku držel palce, aby se rozhodl, že ne, ale nemohl jsem do toho nijak zasahovat. Když jsem pak věděl, že ne, tak jsem mu z legrace psal, že je mi to líto a že už jsem měl pro něj připravené klíče od služebního auta. On mi odepsal, ať jdu někam nebo něco podobně přátelského.

Nakonec to bylo tak, že náhradu pořád neměli a já přišel za Štěpánkem Košíkem, šéfem v Mafře a řekl mu, že to prostě nechci udělat tak, abych jeden den oznámil, že odcházím, a druhý den už nepřišel. Že by bylo dobré to říct alespoň týden předem, jelikož mi to přišlo celkem jako slušnost. Strávil jsem tam čtrnáct let, téměř sedm nebo osm let jsem jim tam šéfoval, tak snad bych se k nim mohl zachovat nějak solidně. Tak jsme se dohodli, že to takhle uděláme a jelikož nebyli schopní sehnat do té doby náhradu, tak to vlastně pro mě dopadlo lépe, protože by všechny zajímal ten nový člověk, než ten, co odchází. Takže jsem prostě oznámil, že končím a Agrofert oznámil, že hledá nástupce. To bylo myslím ve čtvrtek, a v neděli toho samého týdne jim Jindřich Šídlo řekl, že ne. V pondělí v pět večer měli podepsanou Sabinu Slonkovou. Myslím si, že obě ta jednání vedli paralelně jak s Jindřichem, tak se Sabinou. Zjevně by větší preference měli u Jindřicha, ale když ten nechtěl, tak se domluvili se Sabinou.

Tomáš Poláček také říkal, že odešel z Mafry kvůli Sabině Slonkové, která zanedbávala magazín Mladé fronty.

Ona udělala...to je jedno, je to její věc. Já měl pocit, že ty noviny předávám ve stavu, že když se v tom nebude nikdo moc hrabat, tak to může dva, tři roky jet úplně v pohodě samospádem pořád dál. To se bohužel nestalo, protože ona, při vší úctě k ní, nikdy neměla zkušenost magazínovou žurnalistikou, tak jí přišlo, že se tam dělají jenom blbosti a že důležité jsou úplně jiné věci. Takže se celkem rychle zbavila mé tehdejší zástupkyně právě pro oblast magazínu, což byla Martina Riebauerová. Spolu s Jiřím Kubíkem vyhodili šéfa magazínu Martina Moravce, který se tam pak záhy vrátil a je tam dodnes. Tím pádem to pro lidi z magáče Mladé fronty, speciálně pro Tomáše Poláčka muselo být velmi znepokojující a naštěstí pro Reportéra se to takhle sešlo ve stejném období, kdy já už věděl, že budeme začínat, a Tomáš byl zrovna v téhle nekomfortní pracovní situaci. Takže jsem se dohodli a já doufám a věřím, že toho Tomáš nelituje. Já rozhodně ne.

Na jakou cílovou skupinu měl původně Reportér mířit?

Já nejdřív myslel, že to budou zhruba moji vrstevníci. V té době čtyřicetiletí. Ale ukazuje se, že jsou to lidé o deset let mladší. Respektive ta nejsilnější čtenářská skupina. Možná i o víc. Což mě samozřejmě těší. Protože když jako starý člověk umíte psát časopis, co čtou mladší lidé, tak je to fajn. A jinak jsme spíše tušili, že to budou lidé vzdělanější, lidé, kteří jsou schopní a ochotní číst delší texty. A pro takové to chceme dělat. A máme je.

Do jakých míst směřovala ze začátku reklama Reportéra?

To bylo hrozně vtipné. Já si nechal od nějaké mediální agentury udělat mediaplán na startovací kampaň. Oni mi tam vypsali Novu a tohle a tamto. Já na to, že se úplně zbláznili, protože devadesát procent z toho je výstřel úplně mimo terč.

Ale původní reklama směřovala tak, že jsme se snažili trefit tu cílovou skupinu, byť jsme nevěděli, která to bude. Měli jsme dokonce televizní reklamu na Prima ZOOM, na budově bývalého dopravního podniku tady na Bubenské, když jedete po magistrále, tak tam byla velká plachta, že 14. září startujeme, aby to ti pražané, kteří jezdí kolem, zaregistrovali. Některé reklamy na sociálních sítích. Možná i rámečky v metru, ale to si nejsem úplně jistý. To jsme asi začali používat až později. A ještě jsme měli takové ty led obrazovky, jak stojí u silnic. Velkou většinu z toho jsme vždycky z někoho vydyndali s nějakou slevou a s barterem a popravdě řečeno, tak to děláme dodneška. Samozřejmě nejsme z těch, kteří by si mohli

dovolit zaplatit někde nějakou velkou billboardovou kampaň. Takže se to udělalo tak, že se uzavřela barterová smlouva s provozovatelem billboardu s tím, že oni celý rok mohou využívat nějaký reklamní prostor u nás v časopise, a my si dvakrát do roka uděláme kampaň na outdoorových plochách.

Jak moc se lidé z redakce angažovali v rámci Reportéra na sociálních sítích? Například Jaroslav Kmenta před vznikem magazínu neměl vůbec účet na Twitteru.

K tomu jsme ho donutili my a dneska je to velká hvězda sociálních sítí. Já měl twitterový účet někdy od roku 2011 a měl jsem pocit, že je to dobré, protože když jsem končil v Mladé frontě, tak jsem měl tisíc čtyři sta sledujících, což je fakt hodně. Facebook jsem nepoužíval do té doby vůbec. Asi jsem nějaký účet měl, ale nešáhnul jsem na to jak byl rok dlouhý. Naopak třeba Michala Musila tyhle věci vždycky zajímaly.

Tady v Reportéru se to pak stalo přirozenou součástí. Je to pro nás jedna z forem jak komunikujeme s veřejností, se čtenáři. Já se bohužel nikdy nenaučil ovládat Instagram, protože pro mě je to prostě intuitivně neovladatelné...no prostě hrozné. Mně i LinkedIn je snesitelnější, protože u Instagramu, speciálně ještě přes mobilní telefon, nejsem schopný pochopit ten princip, co mám kdy dělat. Možná mi to jednou vysvětlí moje děti, už se k tomu pomalu blíží.

Jarda měl v té době Nokii, se kterou to používat nemohl. Tak jsme ho přesvědčili, aby si pořídil chytrý telefon a zařídí twitterový účet. Na tom zejména Michal trval, že Kmenta ho musí mít, protože to prostě potřebujeme. Tak si to teda Jarda s lehkou neochotou zařídil, a jak je vidět, zdomácněl tam velmi rychle. Dneska má z nás všech zdaleka nejvíce sledujících a určitě i víc, než Reportér.

Tomáš se zase angažuje spíše na Facebooku. Jeho názory jsou pro mnoho čtenářů velmi provokativní, ale já bych nechtěl redakci, kde si všichni budeme myslet to samé. S Tomášem máme nepochybně na spoustu politických věcí velmi rozdílný názor, ale já respektuji jeho názor, on respektuje můj, ani jeden z nás nemá potřebu ho tomu druhému vnucovat a ani jeden z nás nepotřebuje toho druhého omezovat ve vyjadřování názorů. A myslím si, že to tak berou i naši čtenáři. Jasně, některé z nich štve Poláček, některé štve Kmenta, některé štveme všichni.

Takže sociální síť Reportéra si spravujete sami?

Máme agenturu, která se nám stará o reklamu na sociálních sítích a reklamu na webu. Jmenuje se H1 a je to velká agentura, která tohle dělá pro kde koho. Ti se starají o to, kolik máme čeho sponzorovat, když je vánoční kampaň na předplatné jako dárek, tak na to mají rozpočty, přesné plány jako co všechno mají doručit. To na základě našeho zadání dělají oni. Co se týče obsahu sociálních sítí, tak to máme tak nějak rozděleno s tím, že já a Michal se střídáme o to, kdo obsluhuje Twitter. Nebo ho teda spíš obsluhujeme tak, jak nás zrovna napadne. Facebookový účet obsluhuje kolega Marek Šálek a naše produkční Lucie Šmoldasová. Ta obsluhuje i Instagram. Takže tohle děláme takovým živelným způsobem. Nemáme žádného experta na sociální síť, protože si to taky nemůžeme dovolit. Ale teď máme čerstvě, někdy od léta, dámu, která nám s tím pomáhá. Je tu na takový miniaturní úvazek, kdy jí jednou za měsíc platíme malinký paušál a ona nám radí, s kým a na co bychom se měli zaměřit a posouvá nás v tom, že nám říká, co je kde nového, že si máme udělat na facebooku nějaké obchodní ikonky, na které když člověk klikne tak si může rovnou to číslo koupit.

V čem je podle Vás Reportér jedinečný?

Chtěl by být jedinečný v tom, že Vám bude dávat čtení, jaké nikde jinde nenajdete. Důkladnější a pořádně napsané. Takové, kde je poznat, že tomu ti autoři a autorky věnovali čas, který to potřebuje. Kdybych to měl říct nějak obecně, tak o sobě říkáme, že jsme plnoformátový časopis, což znamená, že obsahujeme všechny možné žánry. A nebo o sobě říkáme, že jsme reportážně-investigativní měsíčník, který má ještě nějaký přesah. Ale nejspíš bych řekl, abyste si to vyzkoušel. Popisuje se to špatně, ale tady máte tři čísla a třeba Vás to bude bavit.

Kolik lidí je v redakci?

Dohromady sedm lidí, z nichž jedna je na mateřské dovolené. Tohle jsou lidé, kteří píšou pravidelně obsah Reportéra. Jsem to já, Michal Musil, Tomáš Poláček, Jiří Štický, Jaroslav Kmenta a Marek Šálek. Sedmá je Adéla Dražanová, které teď končí jedna rodičovská a plynule naváže druhá, nicméně píše také, jen sem nechodí pravidelně.

Ti lidé pracují v různých režimech, podle toho, jak to komu vyhovuje. Jsou tu lidé, kteří jsou v redakci každý den, jako třeba Tomáš, a kteří píšou tady. Jsou lidé kteří se tu objeví jednou za dva měsíce, jako třeba Jarda Kmenta, který má svoji pracovnu doma v Nymburce a

jednou za měsíc nebo dva se sejdeme, řekneme si, na čem bude pracovat. To si navíc ještě jdeme někam sednout na kafe, protože mu prostě více vyhovuje tenhle režim. Adéla je člověk, který píše také doma. Michal, který rediguje texty, pracuje z části doma, z části tady.

Je to různé, ale to, co mě zajímá, je výsledek, nikoliv proces. Je mi jedno, co dělají mezi tím nebo jestli píší ráno, v noci, večer, v sobotu, v úterý, to je jejich problém. Všichni jsou dost dobří a zkušenější na to, aby to uměli a aby se na to dalo spolehnout. Podle toho k tomu přistupujeme.

Pak tu máme jeden a čtvrt grafika. To znamená jednoho grafika, Petra Hořejšího, který je tu stále, a jednu grafičku, Jarmilu Kubátovou, která sem chodí na jeden týden v měsíci, tedy uzávěrkový, kdy je nejvíce práce. Dále dvě dámy, které se starají o inzerci, o těch jsem už před tím mluvil, Jana Štruncová a Lucie Langová. A pak tu máme jednu produkční, Lucii Šmoldasovou, která má zároveň na starost komunikaci se čtenáři, předplatiteli a tak dále. A jednoho chlapíka, který se nám stará o finance, distribuci, provoz, účetnictví a tak. Je to bývalý tajemník redakce Mladé fronty, Jaromír Šimek. Pokud to tedy dobře počítám, tak dvanáct a čtvrt člověka, což je Reportér. Pak kvanta různých externích spolupracovníků, ať už pravidelných typu Tomáše Třeštíka, který fotí všechny titulní strany, nebo autoři, kteří k nám píšou pravidelně. Pak spousta spolupracovníků, kteří naopak píšou jednorázově nebo jeden, dva texty do roka.

Jak probíhají redakční porady?

Jsou dvakrát týdně, v úterý a pátek od 11:30, přičemž minimálně jednu z nich každý týden zrušíme, protože zjistíme, že není potřeba. Máme je ale samozřejmě v kalendáři, abychom ten termín mohli využívat.

Průběh závisí na fázi měsíce. Ne toho na obloze, ale toho produkčního. Na začátku měsíce to probíhá tak, že se bavíme o tom, jak následující číslo poskládáme plus nějaký výhled dopředu. Teď, když tu spolu sedíme, máme přesnou představu o lednu a zhruba tušíme, co by měly být hlavní věci v únoru, březnu. Matně tušíme i třeba duben, květen, červen, ale to už jen opravdu málo.

V průběhu měsíce si jenom sdělujeme, jak pokračuje práce na jednotlivých textech a tématech, abychom byli nějak v obraze. Pak se k tomu dodává nějaká debata ohledně kombinace psaní a focení, aby produkční věděla, kde s jakým fotografem zařídit focení. V poslední fázi měsíce směrem k Michalovi, coby editorovi, činíme veřejné přísliby, do kdy mu

odevzdáme jaké texty, což se zpravidla daří dodržet, ne ale vždy na sto procent. Pak už jen následuje debata o termínech, rozměrech a zase se pomalu bavíme o tom, co půjde do dalšího čísla. A pořád dokola.

Čili na porady asi nechodí úplně všichni.

Všichni vědí kdy je, pokud ale opravdu není, o čem mluvit, tak ji prostě zruším, protože mi to přijde nesmyslné. Nebo se tu sejdu jenom s Michalem a řekneme si nějaké provozní záležitosti. Pokud je někdo samozřejmě pryč nebo má něco jiného, tak prostě nepřijde. Nijak dopředu nezjišťuji, kdo tu bude. Ti lidé nejsou hloupí a vědí, že je v jejich vlastním zájmu přijít a být tady, protože uslyší, co dělají ostatní. Uslyší, na jak velký rozměr se s jejich textem počítá, případně budou mít prostor pro nějaké argumenty, ať je to delší nebo kratší, než se plánovalo. No a když tu nebudou tak jejich nebude vzat v potaz.

Co se děje po poradě?

Každý si začne pracovat na svých věcech. Málokdy se stane, že by někdo měl jen jednu věc za měsíc. Spíš mívají tak dvě, tři. Takže se každý stará o to, co má. Třeba Tomáš si domluví rozhovor s Davidem Stypkou, který dělá dnes v podvečer. Lucie ví, že musí zařídit se Stypkou focení titulní stránky, pak zařídit padesát dalších focení pro různé lidi a domluvit termíny. Já budu vědět, že píšu do lednového čísla napůl s Jiřím Štickým tradiční velký článek o největších a nejzajímavějších byznys obchodech uplynulého roku, takže si domluví schůzky v EPH, PPF, u Tykače, u toho a tam toho. Začnu je obcházet a sbírat informace.

Michal ví, že už mu přišla povídka na leden a nějaké texty už jsou hotové, takže na nich začne pracovat.

Takhle se každý stará o sebe. Když se v redakci potkáme, tak to nějak probereme. Já se samozřejmě chodím kolegů zeptat, jak jim to jde, v jaké jsou fázi. Občas má někdo potřebu se sám podělit.

V tomhle se ta práce strašně liší od všech jiných redakcí, kde jsem kdy působil. Pro všechny redakce je běžné a nutné, aby měly nějakou strukturu. Systémy porad, systémy editování, systém schvalování stránek. To vše je v denících a na webe extrémně pečlivě přichystané, protože to musí jet jako továrna. My máme jinou periodicitu a dělají to lidé, kteří nepotřebují žádné vedení. To je naprostá výjimka. I když máte dobrou redakci, jako jsme měli v Mladé frontě, tak tam máte hromadu lidí, kterým musíte relativně přesně říkat, co mají udělat. Napiš tohle takhle a tak dál. Tady to nepotřebujete. Domluvíme se s Tomášem, že

udělá rozhovor s Ivou Janžurovou a pak s velkým nadšením zjišťujete, že ho udělal fakt skvěle a úplně jinak, než by ho udělal někdo jiný. Ale rozhodně se ho nechodím dopředu ptát, jestli má připravené otázky, nebo o čem si s ní bude povídat. Předpokládám, že jeho ambice je přinést co nejlepší rozhovor a odevzdat to nejlepší, co umí. Vlastně to funguje tak, že si ti lidé dělají, co chtějí.

Jak funguje spolupráce s externisty?

Bud' to si o texty řekneme my, nebo dostáváme nabídky jak textů, tak fotografií. Samozřejmě když máme nápad na nějaké téma a víme, že máme externího autora, který je v tomhle oboru dobrý, tak ho oslovíme, jestli to pro nás udělá. Ale stává se že v uvozovkách přijdou i lidé z ulice a nabídnou nám článek nebo téma, nám se to zalíbí, dohodneme se na zpracování, oni to napíší, my to zredigujeme, vytiskneme, pošleme honorář.

Zahraniční externisty má hlavně na starost Adéla, protože je u nás přes ty zahraniční věci, a je to také oběma směry. Bud' nás osloví někdo, nebo oslovujeme my různé žurnalisty, o kterých víme, že jsou dobří a že by nám mohli k něčemu být.

Jak probíhají uzávěrky?

Zpravidla míváme uzávěrku ve středu, před tím, než další pondělí vyjdeme. Většinou je to tak, že od pátku předchozího týdne hodně zabereme, lámou se články, máme dva externí korektory, kteří k nám docházejí. Každý si to čte v jiné fázi, takže každý text projde minimálně trojím čtením. Nejprve v počítači, pak na papíře a ještě jednou v pdf. Přesto se tu a tam stane, že se něco zkazí, ale to je většinou tím, že tam zanášíme na poslední chvíli nějaké opravy. No a pak méně disciplinovaní autoři, jako jsem třeba já, jsou tu víkend před uzávěrkou do noci a píší, protože to nemají hotové včas. Velmi často se mi stává, že tady o takových sobotách a nedělích potkávám s Jiřím Štickým. Pravděpodobně to souvisí i s tím, že máme oba relativně ještě malé děti a ne dost klidu na psaní, zatím co Kmentovi děti jsou dospělé, takže se Jardovi pracuje doma přece jen lépe než mně za stavu deset a sedm.

V pondělí a úterý je tu redakce celá, nebo skoro celá. Když už jsou texty zlomené, tak jednotlivé stránky pověsíme na zeď. Pak se zabýváme umístováním inzerce, aby to vypadalo dobře, kontrolou a schvalováním titulků, popřípadě přehazování materiálu, aby to hezky ladilo k sobě. Takové běžné časopisecké práce, které se podle mě dělají všude. Jen v týdenících se dělají v pátek večer a u nás jednou za měsíc, v úterý a středu. Taky je ten náš rozsah mnohem větší než běžný týdeníkový.

Reportér má i webové stránky. O ty se stará kdo?

Marek Šálek. Michal je editorem tisku, web je Markova záležitost. Někdy se samozřejmě stane, že se prohodí, protože jeden zrovna nemůže, tak mu s tím pomůže druhý s tím, že se mu to pak vrátí. Primárně je to ale takto rozdělené. Marek k nám taky původně nenastoupil jako autor, ale mysleli jsme, že bude jen editor webu. Pak se zjistilo, že článků, které nejdou do časopisu, ale jen na web není zas tolik, protože by to nebylo moc rentabilní. Tak mu k tomu přibyla i autorská činnost, což je skvělé, protože je ve skutečnosti fantastický novinář a byla by hrozná škoda, kdyby jen seděl a editoval. Popravdě Michal je samozřejmě taky dobrý novinář, ale jeho to baví, nebo se tak alespoň tváří, tak to taky tak dělá.

Jak vypadala uzávěrka prvního čísla?

Výborně, protože měla dva zábavné momenty. Všechno jsme pečlivě přichystali, až to bylo takové přepečlivé. Poslali jsme titulku do tiskárny a pak přišla Lucka Šmoldasová a řekla: "Hele, na titulce je chyba." Já na to, že je to blbost a ať neotravuje s nesmysly. Jenže ta chyba tam vážně byla. U popisku k Vladimírovi 518 byl překlep. Myslím, že ve slově "nejzajímavějším" chybělo nějaké písmeno, kterého si nikdo nevšiml i přes to, že jsme to všichni viděli asi padesátkrát. Takže jsme volali do tiskárny, jestli už to mají rozjeté, oni nám naštěstí řekli, že ne, tak jsme to vyměnili. To byl pravděpodobně pánbůh doma, protože tohle by byla prostě ostuda jako prase. Tři čtvrtě roku si pan mistr chystá časopis a neumí ve finále vydat titulní stranu bez chyby hned u prvního čísla.

Druhá věc, která na tom byla zábavná, že jsme asi týden před vydáním prvního čísla měli mít hotový web, což naši programátoři, jiné, než máme teď, nestihli. Nebyl hotový ani v noci, když jsme vyšli. Takže jsem si nervozitu z čekání na vyjetí prvního čísla zkrátili tím, že jsme do půl šesté do rána opravovali nějaké bugy a faily na webu, který se stejně nakonec rozběhl až ve středu, i když číslo vyšlo v pondělí. Takže první uzávěrka byla nepochybně dramatická.

Kolik řádově stálo založení magazínu Reportér?

Dvacet milionů. Respektive tolik jsem si na to musel půjčit. Přesněji si je půjčila firma Reportér magazin s. r. o..

V jakých číslech je od té doby Reportér?

Pro nás je nejvíce zajímavé tohle období v roce, protože prodáváme nejvíce předplatného a já na to každý den koukám, jak jsme na tom ve srovnání s loňskem. Vloni jsme byli hrozně úspěšní a letos je těžké to překonat, ale snad se to povede.

Momentálně je to tak, že 2018 a 2019 jsme určitě v černých číslech, to znamená nad nulou, ale ne moc. Jsme schopní splácet úroky a pomalu se blížíme k tomu, že budeme schopní splácet i tu samotnou jistinu. Nejvíce jsme samozřejmě prodělaly v prvním roce, když se to rozjíždělo. Pak se to hospodaření postupně rok od roku zlepšovalo a my věděli, že zhruba po třech letech chceme být nad nulou. Což se skutečně stalo. Takže jsme dva roky nad nulou, což není nic super, ale je fajn, že jsme schopni se sami uživit, nepotřebujeme si nikde nic půjčovat nebo čekat na to, že nás někdo s něčím zachrání. Postupem času nějakým způsobem, těžko říct jakým, jestli si na to budeme postupně vydělávat nebo třeba hypotetická možnost, jestli k nám někdo malý podílem nevstoupí a tím bychom z toho mohli zaplatit dluh, to nevíme. Ale jsme si celkem jistí, že se časem zbavíme i toho, co dlužíme, a že to bude dál nějak pokračovat. Samozřejmě stát se může lecos. Zadrhne se ekonomika, zhorší se inzertní příjmy. Na druhou stranu si myslím, že jsme v pozici, kdyby se nám jednorázově stala nějaká nepříjemnost, tak bychom z někoho nějakou pomoc dostali. Mohli bychom jít požádat o nějakou krátkou výpomoc někoho, kdo nás rád čte a má hodně peněz, ale rozhodně na tom nechceme zakládat svoji existenci. Já osobně si myslím, že k nezávislosti časopisu patří i to, že si na sebe umíte vydělat a nepotřebujete na to žádné donátory, byť sebelépe motivované, protože pak máte pocit, že byste k nim měl být třeba ohleduplnější než k jiným.

Hořejší, Petr. Poláček, Tomáš. Osobní rozhovor, Praha 12. února 2020.

PH: Chtěl jsem, aby bílá mohla být na obálce kompletní a člověk tam mohl být jakoby vykrytý. (Příloha makety)

TP: Tohle vzniklo třeba v červenci.

PH: Možná ještě dřív. Potom jsme hledali, jak to udělat, protože ten člověk by musel pokaždé sedět a těžko by se to rozvíjelo. Pak k tomu přišel TonoStano a říkal, že by bylo lepší, kdybychom člověka fotili ze shora. Dokázal to on, který dělal první dvě nebo tři obálky. Pak si to vzala na starost jeho kolegyně nebo žačka.

Vzpomenete si na jméno?

PH: Johana Pošová. Fotila mi jedno číslo a už bylo cítit, že je to špatné. To bylo číslo s Dušanem Pařízkem (fotografie Reportéra č.3). Ona ho vyfotila tak, že je opřený o stěnu, jenže jak ležel, tak se mu měnil obličej, rozevíral se mu oblek, vypadalo to neforemně, takže jsme se na to vykašlali.

Vzpomenete si, kdy to bylo

TP: Já myslím, že v lednu, když fotil Petra Čech. Proto je dobré, že víme přesně, od kterého čísla to dělá Tomáš Třeštík. Tehdy jsme nutně potřebovali člověka, který má zkušenosti i s rychlým focením, a napadl nás Tomáš, který má za sebou léta v reklamkách, že by zvládl focení v improvizovaných podmínkách v Londýně na zahradě Petra Čecha. Dalo by se říct, že do začátku roku 2015 jsme to fotili ze shora, a v březnu bylo číslo s Petrem Čechem. To bylo první focení od Tomáše a od té doby udělal šedesát titulek. Hlavně proto, že jsme potřebovali někoho, kdo to zvládne v rychlosti a za improvizovaných podmínek, protože jsme nevěděli, kolik nám Petr Čech dá času. Tomáš byl schopný přivést tam pozadí a odfotit to během dvaceti minut. Osvědčil se, začalo ho to hrozně bavit. Byl pyšný na to, že nedělá jen komerční věci, ale i novinářské.

PH: Druhá věc, kterou Tomáš přinesl, jsou pidižvíci. V rozhovoru je vždy fotka přes dvě strany, ale ten člověk tam hraje minimální roli. To je vlastně Tomášovo poznávací znamení. V podstatě se dá říct, že je to takovéhle. Víc to bylo spíš dříve, že se na to specializoval. Ale když se teď na to dívám, tak zjišťuji, že se to ne vždy povede. Člověk tam má podřadnější roli. Tomáš do fotky dodává svůj pocit z té osoby. Někdo je focen přes ulici

na balkoně, kdy je tam spousta toho domu a mezi tím malinkatý člověk. Není to ale stoprocentní, někdy je tam více textu, takže se fotka musí zmenšovat a tak.

Proč má Reportér oranžovou?

PH: Oranžová je čistě proto, že je to hezká barva, líbí se Čendovi a není to ta červená, který je všude a která se používá, když chce člověk udělat něco výrazného.

TP: Když ses ptal na to, čím je Reportér specifický, tak určitě také v tom, že nás mají rádi fotografové. Tady mají totiž šanci, že ta fotka bude výborně rozpálená, že se o ni dobře postaráme. To podle mě v žádném jiném českém časopise není.

PH: Všichni si to pochvalují.

TP: Každý fotograf je šťastný, že v Reportérovi to bude jeho fotce slušet a dostane velký prostor.

PH: Zaprvé dostane prostor a za druhé ty fotky vybíráme způsobem, kdy nemusí být jednoznačné, o čem vlastně je, ale že je hezká na pohled. Třeba tohle je normální fotka z Profimedia a nikde by podle mě takhle velká nebyla (příloha fotka Pavla Béma - Nový reportér). A protože občas dělám i to, že jsou články čistě textové, tak můžu ušetřit to, že na stránku hodím velkou fotku.

Musil, Michal. Osobní rozhovor, Praha 17. prosince 2019.

Vy jste v Mladé frontě Dnes pracoval jako zástupce šéfredaktor.

Zástupce šéfredaktora, pak jsem byl dál členem vedení redakce, ale ta funkce se jmenovala Vedoucí newsroomu. Což znamenalo, že jsem měl na starost všechny editory zpravodajských oddělení s výjimkou sportu, nebo nějakého specifického oddělení. Ale hlavně šlo o domácí oddělení. Prostě všichni editoři byli sjednoceni do jednoho útvaru s tím, že já je řídil, dělal rozpis služby a pak to zahrnovalo mou přítomnost při vydáních. Tohle jsem dělal a na konci jsem měl na starost přílohu Kavárna, kterou ale pak nové vedení zrušilo bez náhrady. Nicméně zástupce šéfredaktora je také pravda. Byl jsem zcela jednoznačně formálně zástupce šéfredaktora od roku 2006 do roku 2011.

S příchodem finanční krize utrpěl inzertní průmysl propad. V regionu střední a východní Evropy došlo k odchodu mediálních domů a média přecházela do rukou soukromých vlastníků. Napadlo Vás, že k tomu dojde i v Mafře?

Nenapadlo mě úplně to, že to koupí Andrej Babiš, ale napadlo mě, a o tom jsem přemýšlel už dlouho, že to spěje k nějakému průšvih. Na jednu stranu byli vydavatelé skvělí v tom, že tu neměli žádnou politickou nebo ekonomickou agendu s výjimkou tiskárny a inzertního trhu. Vysloveně se zajímali a byli aktivní pouze v oboru médií. Takže co se týče nějakých politických tlaků, tak byli prostě zlatí. Když dostal ředitel Karl Hans Arnold stížnost od premiéra tak mu to normálně preposlal a vůbec se tím nezabýval.

Bohužel, na druhé straně bylo vidět, že vedení té firmy není schopno dohlédnout a docenit to, že se situace v oboru zásadně mění a ten model, který fungoval dřív, přestává fungovat. To znamená digitální svět, odchod reklam do sociálních sítí a Google, a na tohle nebyli schopni reagovat. Občas tam byla i jistá míra popírání toho problému. Někdy absurdní debaty o tom, že největším nepřítelem Mafry je iDNES, protože bere čtenáře...chápu, proč se takhle díváte, já se díval úplně stejně. Kdyby nebyl iDNES, tak by si čtenáři kupovali Mladou frontu a náklad by byla stejný. Přišlo mi, že se to vyvíjí k nějaké formě průšvih, ale nevěděl jsem, jak ten průvih bude vypadat.

Samozřejmě už průvih byl, že kontinuálně od roku 2008 tam probíhaly další vlny šetření, propouštění, a tak dále.

Jak jste se dozvěděl o změně vlastníka Mafry?

Dozvěděl jsem se to víceméně ve stejné době jako Robert Čásenský. To datum si pamatuju z poměrně pochopitelných důvodů, jelikož mám ten den narozeniny. On tehdy odešel k řediteli na poradu, kam šli jen šéfové. Nicméně už v tu chvíli, kdy tam odešel, tak to tak začalo vypadat, protože to bylo po tweetu Zítřka asi něco koupím. Pak se ale ukázalo, že to není Ringier oproti původním předpokladům. Do toho mi kolega říkal, že potkal Johannese Werleho a říkal mu: "Co se děje, kupuje nás Babiš?" On mu na to neodpověděl a řekl mu jen, že bude porada. To mi řekl ještě před tím, než to bylo oznámeno jemu a šéfům redakcí. Já už jen tehdy šel za nějakými kolegy a řekl jsem jim: "Přátelé, nechci vás strašit, ale mám pocit, že nás kupuje Babiš."

Chtěl jste pak v Mafře setrvat?

Byl jsem naprosto přesvědčen, že tam nebudu. Formálně jsem odešel ke 30. prosinci 2013 kdy mi byl ukončen zaměstnanecký poměr, a pak jsem tam ještě dva měsíce dodělával Kavárnu. Vlastně ještě měsíc jsem byl jejím editorem a pak už jsem tam jenom psal zápisníky. Pak Kavárnu stejně nástupkyně Roberta Čásenského zrušila. Nicméně v tu chvíli jsem věděl, že tam nebudu. Otázka zněla kdy a kam.

Hlavním problémem bylo původně z Vašeho pohledu to, že byl Andrej Babiš politik, nebo oligarcha?

To je složitá otázka. Nechci úplně hypoteticky říkat, co by se stalo, kdyby to koupil Andrej Babiš a v tu chvíli by neměl hnutí ANO, ale kombinace těch dvou faktorů mi přišla zásadní. Pořád si myslím, že ačkoliv oligarchizace médií sama o sobě je problém, tak vždycky záleží na tom, jestli ten oligarcha má nějakou politickou agendu, nebo ne. Je problém PENTA, je problém Bakala a Křetínský, z různých důvodů. Já si myslím, že je to zajímavá otázka speciálně u Zdeňka Bakaly, protože to, jakým způsobem byl udržován jeho obraz médií, speciálně pražskými, nejenom jeho, tak je strašně kontrastní s tím, jaký obraz měl v regionu Moravskoslezském. Nemůžu říct, že na tom obrazu moravskoslezském by nebyly věci, které stojí zcela jednoznačně za úvahou. Tohle potom podle mě mělo vliv i na volební výsledky mnoha lidí.

Nicméně máme tady nějakou úroveň oligarchů, ale pak tady máme úroveň oligarchů typu Andreje Babiše, který je výš nejen proto, že je miliardář, ale má i politické hnutí.

A zůstal byste tedy v Mafře, kdyby Andrej Babiš neměl politické angažmá?

To je dobrá otázka. Já jsem o tom nikdy takto hypoteticky neuvažoval, na druhé straně jsme se o projektu Reportéra bavili ještě před tím, než přišel Andrej Babiš. Roku 2011 byl založen Nadační fond Reportéra, takže by na to nakonec stejně došlo. Vzhledem k tomu, že se Reportér stejně připravoval, tak kdyby to koupil Andrej Babiš, tak by to patrně pro mě bylo povzbuzení k tomu, abychom do toho šli. Ale tím, že ta situace byla konkrétní, že to byl Babiš, miliardář s rozsáhlým byznysem a k tomu šéf politické strany, tak mi okamžitě bliklo, že tam pracovat nebudu.

Když ke změně vlastnictví domu, Karel Hvižd'ala byl pověřen sepsáním kodexu s jednotlivými šéfredaktory, mezi nimiž byl i Robert Čásenský. Věřil jste tehdy Andreji Babišovi, že bude kodex dodržovat?

Ne. Naprosto ne. Od chvíle telefonátu kolegovi Káralovi to pro mě bylo úplně jasné. Řeknu to úplně upřímně. Strašně zajímavá byla scéna, kterou i popisuje kolega Kmenta ve své knize Boss Babiš, kdy přišel na onu poradu. Já musím říct, a tohle jsou věci, které se čas od času stávají, že já jsem v osobním kontaktu s ním... a byl to můj první a poslední osobní kontakt, protože jsem mnohem spíše jako editor a reportéra jsem přestal dělat dávno v době, kdy Andrej Babiš teprve pracovala na Lovochemii nebo něco takového. Takže mě překvapilo jeho chování a musel jsem mu přiznat, že má jisté charisma. Což bylo fascinující, protože já mám podobný zážitek z roku 1992, když jsem začínal dělat novináře. Tehdy jsem byl reportér, když jsem v hloučku novinářů hovořil s Vladimírem Mečiarom v Národní radě Slovenské republiky. To byla jen jedna taková věc. A i navzdory tomu, že jsem si říkal, že s tím člověkem je legrace, tak i přes to jsem ani na vteřinu neuvažoval, že bych tam zůstal.

Robert Čásenský si po tom všem pronajal na Žižkově v Praze kancelář, kde začal realizovat Reportéra. Vy jste se k němu přidal hned po svém odchodu?

Ne, v podstatě to bylo tak, že jsem měl ještě někdy, mám pocit, že v povánočních dnech, službu za vedení. Nevím, jak to vycházelo se Silvestrem a Novým rokem, ale myslím, že ten týden nezačínal hned druhého ledna, ale třetího, nebo čtvrtého. A pak jsem rovnou začal pracovat v té kanceláři, které jsme posměšně přezdívali chráněná dílna.

Jak se k Vám dostal nápad o Reportéru?

O tom, že něco bude, se mluvilo už dřív. Ale přímo ten nápad, který v základních konturách odpovídá této podobě, tak to bylo někdy zhruba měsíc nebo dva týdny před nákupem Mafry. Řekl mi to u sebe doma na balkoně.

Za předpokladu, že by nedošlo ke změně vlastníka Mafry, jak dlouho by podle Vás trval přechod k Reportéru?

Na to asi nedovedu odpovědět. Spíš si myslím, že by k tomu došlo tak jako tak, protože kdyby ta akvizice nepřišla...ale zase je to jen kdyby, protože když se podíváte na vývoj na celém tom trhu, nejen českém, ale střední a východní Evropy, tak kdyby to nekoupil Babiš, tak by ho mohl klidně koupit někdo jiný, třeba mnohem horší. Takže si myslím, že by to nastalo taky. Jednak by došlo a akvizici Mafry, protože se nedomnívám, že by tady chtělo RBVG dále působit. Ale i za předpokladu, že by tu chtělo dále působit, tak by se ta firma pořád zmenšovala a zmenšovala a já si nemyslím, že by byl dobrý nápad tam pak zůstat. Tím, že to Babiš koupil tak to do jisté míry usnadnil. Patrně ne pro čtenáře nebo širokou veřejnost, ale pro kolegy novináře, speciálně z Mafry to byl naprosto jednoznačný důvod pro odchod jinam.

O koupi Mafry se podle některých lidí vědělo již dopředu. Respektive tak, že Andrej Babiš nekoupí Ringier, jak se spekulovalo, ale Mafru.

Ano, bylo to tak, že se mluvilo o Ringieru. A v pátek před tím mi Robert říkal, že se po Praze povídá, že Andrej Babiš ve skutečnosti koupí Mafru. Já strávil víkend přemýšlením, jestli to tak opravdu je. Nebo spíš přemýšlením, co bych mohl pak dělat. Jenže přišlo pondělí a objevily se zprávy, že kupuje Ringier a objevil se tweet o koupi. Takže jsem pak nějak vypnul a nemyslel na to.

Jak probíhal sběr kapitálu? Hlavním krokem bylo podle Čásenského nabídnutí brandovaných čísel firmám.

Ano, bez toho by nejspíš Reportér nebyl. Jeden z hlavních momentů také byl, že tehdejší marketingový šéf Erstepremier Havelka se k tomu postavil pozitivně. Ta věc, že jsme našly firmy, které byly ochotny to dávat svým klientům znamenalo důležitou věc pro inzerenty, kterým jsme říkali, že tu máme od počátku tuhle kvalitní čtenářskou strukturu.

V nadačním fondu, založeném v roce 2011, jste byl kromě Jiřího Bárty a Roberta Čásenského také Vy. Jak velký podíl měl fond na sběru kapitálu?

Nějaký podíl na tom měl, ale rozhodně neměl takové výkony, jaké jsme si původně představovali. Ale podle mě tam řádově nějaké příspěvky v prvním roce dohromady pár stovek tisíc dávaly, ale přesně to si opravdu nepamatuju.

Kdy a jak začala samotná realizace magazínu?

Prvním úkolem bylo umožnění existence brandovaného vydání. Další byla příprava makety, jak by měl Reportér vypadat graficky. Následně se sestavovala redakce, byť v některých případech to bylo jasné, myslím v případě Jardy Kmenty, který to už věděl docela dlouho. Takže jsme sestavili tým a jednu z první poradu jsme měli ještě v té chráněné dílně, dvě následně v nějakých restauracích tady v okolí.

Jak to bylo s marketingem? Podílel jste se na něm?

Podílel jsem se na sociálních sítích, jelikož jsem zakládal nějaké účty, ale už ne třeba na televizní reklamě a podobně.

Působíte dost na Twitteru. Co vy a Facebook?

Facebook je u mě jiná kapitola, jelikož mě nebaví. Otázka je, jestli mě baví Twitter jako sociální síť. Twitter je ale sociální síť, která je pro mě zdroj informací, docela zajímavých. Facebook to tak nemá a doba, kdy to byla sociální síť bez feedu, respektive se tam příspěvky řadily chronologicky a opravdu se zobrazovaly jen příspěvky vašich přátel, tak ta doba je pryč.

Pobízel jste nějak kolegy z redakce, aby se v rámci Reportéra na sociálních sítích více angažovali?

Myslím, že jsme si to tehdy nějak řekli a myslím, že v souvislosti s tím si kolega Kmenta založil profil na Twitteru a Facebooku. Možná jsem někoho upozornil, aby ty příspěvky sdílel, ale probíhalo to do značné míry samovolně. Nemusel jsem to nikomu říkat, protože když máte malý tým a jste na stejné lodi, tak těm lidem to dojde.

Jak se liší původní podoba Reportéra od té dnešní? Na začátku to měl být politicko-investigativně-byznysový magazín.

V tomhle ohledu se to určitě posunulo. Po mém soudu k lepšímu i v jedné věci, kterou považuji za silnou stránku Reportéra - my se nesnažíme vykreslovat svět a Česko tak, že se řítí do horoucích pekel, protože takový obraz, ke kterému mají novináři sklony, ostatně jsem tyto sklony měl i já, není pravdivý. Máme tu spoustu lidí, kteří jsou úspěšní a dělají nějakou dobrou věc, nebo něco, co se jim povedlo a ten svět, jakkoliv velké problémy má, není jenom černý. Což je hlavně také dojem, který vytvářejí sociální sítě.

Z Vašeho pohledu editora, byl by Reportér tam, kde je teď, kdyby měl tu původní podobu?

Popravdě nevím. Je možné, že by to oslovilo jinou skupinu čtenářů, ale za sebe si myslím, že by ta situace byla spíše horší. Ale myslím si, že kdyby v našem týmu nebyl Tomáš Poláček, tak by to bylo mnohem horší.

Na jakou cílovou skupinu měl Reportér směřovat?

Ta cílová skupina se podle mě nijakým zásadním způsobem nelišila, protože to vždycky měli být spíše vzdělanější lidé, ochotni číst dlouhé texty. Takže lidé, kteří ocení to, že je obsah kvalitní. Tam myslím, že k žádnému zásadnímu posunu cílové skupiny nedošlo. Spíše došlo k posunu v tom, co jsme se rozhodli, že jim budeme nabízet.

V čem je Reportér jedinečný?

Pro mě je těžké ho nějak vychvalovat. Ale Reportér je jedinečný v tom, že se zaměřuje na texty, které jsou do hloubky i za cenu, že jsou dlouhé, ale opravdu se z nich dozvíte něco, co Vám buď přinese nové informace nebo kontext. O to se snažíme, ale jelikož se nerad chválím, tak neříkám, že se nám to vždycky podaří. A ta druhá věc je, že současně neříkáme, že je tu vše super a pokud jde o nynější lidi, kteří jsou v současné době u moci, tak to podrobujeme docela tvrdé kontrole. Na druhé straně se snažíme nebýt hysteričtí a konečně, ta poslední věc, snažíme se mluvit o tom, že tu je spousta lidí, kteří i navzdory tomu politickému vedení se snaží o něco dobrého a stojí za to o tom psát a vidět to.

Jak se liší práce editora Reportéra a šéfa newsroomu Mladé fronty Dnes?

Když jsem dělal šéfa newsroomu, tak tam jsem dělal rozpisy editorů, což byla docela složitá práce, při tom počtu, který se neustále zmenšoval. Také to znamenalo, že Vy tam jste a hlídáte příchozí aktuální zprávy, jestli se dostanou do vydání a jestli mají patřičný prostor, případně když se něco stane tak organizujete překopání celého čísla. Některé vybrané dny jsem tam byl až do noci.

Tady práce editora spočívá především v tom, že primárně edituji texty, zajišťuji jejich harmonogram, aby mi nějak chodily, a samozřejmě se věnuji tomu, jak jsou texty v čísle naskládány. Také vyřizuji nabídky od lidí, kteří by chtěli něco napsat, což je také nesrovnatelné s Mladou frontou Dnes, že máme externí autory, kteří s námi spolupracují relativně trvale. Pak jsou ale i lidé, kteří k nám přijdou a nabídnou jednu nebo dvě věci, kterou napsali, ale byla to jen jednorázová spolupráce.

To je asi zásadní odlišnost. Pouze v jedné věci je to totéž, ale v celku malé, protože jsem jako vedoucí newsroomu editoval nějaké texty, ale zdaleka ne všechno. Tady se textům věnuji mnohem víc a mám mnohem víc času s tím pracovat a více je zdokonalovat. Ne u všech autorů je to potřeba, ale u všech textů provádím factchecking, podle toho, jak autora znám. Vždycky provádím factchecking týkající se jmen a časových údajů. Někdy i to, jestli věc, která je v textu popsána, se opravdu takhle stala, pokud je to možno z otevřených zdrojů zjistit.

Když jsem byl ještě zástupce šéfredaktora, tak to bylo úplně jiné, protože jsem měl na starost různá oddělení. Za tu dobu, co jsem pracoval, se ne vždycky ta oddělení nějak proměňovala, a tam jsem dbal o věci týkající se dělání supervizora šéfům jednotlivých rubrik, dohlížení na rozpočet a tak. Práce v Reportéru je hodně odlišná od toho, co jsem dělal dřív. Nejvíce se to podobá práci, kterou jsem od roku 2003 do 2006 dělal v Týdnu, kdy jsem byl opravdu editor, pak zástupce šéfredaktora a měl jsem na starost podobu složení magazínu a editace textů. V tomhle se to podobá nejvíce.

Ohledně factcheckingu, jak probíhá ověřování informací, například u investigativních článků?

Probíhá to asi následujícím způsobem. Samozřejmě některé věci se ověřit dají, protože části té věci byly třeba někde nějakým způsobem publikovány a jinde se ověřují tím způsobem, že znám autora, takže tam je nějaká důvěra. Investigativní materiály pro nás píší

bud' členové redakce nebo autoři, které velmi dobře znám. Nestává se, že by přišel jen tak někdo, koho neznáme, a nabídl nám investigativní práci. Nicméně i za předpokladu, že máte důvěru k autorům a víte, co od nich můžete čekat nebo se na ně spolehnout, tak jsou samozřejmě věci, kdy se ptám lidí, jestli je to patřičně vyfytrované. Nepožaduji, aby mi říkali, kdo je jejich zdroj, ale předpokládám, že kolega Čásenský ví, kdo to je.

Nastala někdy situace, že po vydání čísla přišla stížnost ohledně chybných informací v textu?

Nestalo. Asi se stalo, z čehož mám pak špatné spaní, že tam vyšla nějaká nepřesnost týkající se vedlejší informace typově počtu obětí při střelbě v Charlie Hebdo nebo něco takového. Ale že by se někdy stalo něco takového v jádru článku, tak to ne. A pokud je mi známo, tak tu nikdy nebyly ani žádné soudní problémy s jedinou výjimkou, ale to rozhodně neskončilo u soudu nebo nějaké omluvy. Byl to tuším Martin Dvořák, bývalý šéf dopravního podniku. A pak se vlastně stala ještě jedna věc, a to bylo v textu kolegy Kmenty o tom, co dnes dělají důstojníci StB. Ten text vyšel po mém soudu někdy buď koncem roku 2014 nebo 2015, a byl tam přehled těch lidí. S některými mluvil, ale ne se všemi. A jeden z těch lidí, který by měl dnes podnikat a byl jedním z důstojníků, měl úplně shodné datum narození, ale tvrdil, že to nebyl on. Akorát to jednání s jeho právníkem bylo trochu záhadné, protože probíhalo strašně dlouho, a z hlediska ochrany osobnosti podle občanského zákoníku, když porušíte osobnostní práva a napíšete nějakou věc o někom, která není pravdivá, tak ve chvíli, kdy jste liknavý k vyřizování této věci, tak to potom trvá déle a déle. Nicméně jsme tehdy otiskli, že se omlouváme, protože jeho jméno se shodovalo s oficiálními údaji svazků zveřejněných Ministerstvem vnitra nebo Archivem bezpečnostních složek.

Tohle byla asi jediná věc, co se takhle stala. Tam jsem ale bohužel neměl šanci to odhalit, protože se to shodovalo s registrem svazků. A myslím, že nic podobného se tu nestalo.

Jak často jsou porady a účastníte se všech?

Porady jsou dvakrát týdně, v úterý a pátek. Snažím se účastnit všech, pokud třeba nejsem někde v cizině nebo tak něco. Myslím, že bych to i spočítal. Tak devadesáti procent porad zúčastnil.

Jak porady probíhají?

Neprobíhají vždy stejně, ale klíčové je, že některé porady jsou delší a důležitější, a to jsou porady většinou po vydání, kdy se plánuje nové číslo. Ale spíš se neplánuje, ale finalizuje nový plán, který se stanovil už dříve. Pak se samozřejmě probírají čísla dopředu, byť ne samozřejmě úplně detailně. Typově třeba předminulý týden, v pátek, co už bylo prosincové vydání v tiskárně, tak jsme probírali lednové číslo, trošku jsme ho předělávali, už docela detailně, a pak jsme se v základních obrysech bavili o čísle únorovém. Základní obrysy znamenají hodně s kým je rozhovor, kdo je na titulce, protože ne vždy je to člověk, s kým je rozhovor, a co je hlavní materiál čísla. Tyhle věci se plánují o dvě až tři čísla dopředu. Pak jsou samozřejmě někdy i další typy porad, a to se bavíme výhledově o tom, koho bychom chtěli dát na titul, na co bychom se chtěli výhledově podívat. Ne vždycky se to samozřejmě stane. V těchto věcech se plány mění a aktualizují podle situace. Někdo s námi třeba mluvit nechce, někdo něco nestíhá, ale porady probíhají víceméně takhle.

Podílíte se nějak na layoutu titulní strany?

Já jsem kdysi dospěl k názoru, a to ne tady, ale na počátku svého novinářského působení k tomu, že mě vždy fascinovalo, kolik mých kolegů novinářů a šéfů mají pocit, že strašně moc rozumí grafice, takže já se do těchto věcí pokud možno nepletu.

Co jdete dělat po poradě?

Záleží na tom, jaká je to porada, ale většinou jdu něco redigovat, jindy vezmu plán, který jsem si vytisknul, dělám si poznámky, co tam bude jinak. Takže tenhle plán si updatuji a všechny ty věci si přenáším na Google disk, kde je sdílený plán, do kterého se mohou podívat všichni.

Kromě editorské činnosti zastáváte v magazínu i práci redaktora. Jak si strukturujete práci?

Špatně. Tím, že jsem editor, tak to mám trochu jinak než kolegové. Respektive tam tolika texty nestíhám přispívat, samozřejmě mám ale výhled o tom, co bych chtěl napsat. Samozřejmě, že nemám v hlavě jen jeden text, který bych chtěl psát. Snažím se to vždy rozvrhnout tak, abych ty podklady a informace měl nabrány první týden po vydání, a pak si vždy říkám sám sobě, že by bylo super, kdybych to napsal ten první týden po vydání. Ale jak už to tak bývá, ať už kombinací toho, že přijde nějaká jiná věc, kterou musím udělat od

žádostí o grant až po něco na web, tak pak to samozřejmě nestíhám a doháním to až, řekněme deset dnů před vydáním.

Magazín Reportér má i web. Podílíte se i na editaci webu?

Někdy ano, ale primárně má tyto věci na starost kolega Marek Šálek. Samozřejmě to ale někdy dělám taky. Například teď o víkendu tam vyšel text od manžela naší relativně stále spolupracovnice Anastázie Harris o britských volbách. Kolega Marek byl o víkendu na reportáži, tak jsem se nabídl, že to udělám. Pak jsem to poslal jemu a Nastě, aby se na to podívala, jestli je to v pořádku. Tímhle způsobem se na webu nárazově podílím.

Jak funguje spolupráce s externisty?

Pokud nám někdo něco nabídne, a ta nabídka je zajímavá, tak to zkusíme dál a není potřeba, aby ten člověk měl nějakou novinářskou praxi. Samozřejmě je potřeba, aby člověk uměl psát. I když mohou i případy kdy člověk neumí psát, ale zažil nějakou zásadní událost. Třeba pro nás psal jeden člen speciálních jednotek, který slouží v Afghánistánu a zabývá se také vojenskou historií. Ten napsal hodně zajímavý článek o izraelských parašutistech, kteří se v roce 1948 vycvičili na území Československa. To byl člověk, kterého já ani neznám, jeho pravé jméno zná Jarda Kmenta, protože by neměl veřejně vystupovat. Rozhodně to není tak, že by nám někdo poslal nabídku textu, a my ho s tím poslali do háje, protože ho neznáme.

Jak funguje spolupráce se zahraničními externisty?

Spolupráce se zahraničními externisty probíhá tak, že je oslovuji já, případně Adéla Dražanová. Pokud pro nás napíše něco někdo ze zahraničí, tak tyto věci řeším hodně s Adélou, protože pracovala jako zahraniční reportérka a následně vedla spojenou zahraniční rubriku MF Dnes, iDNES a Lidových novin dohromady. Tím, že je to její práce, tak zná spousty zahraničních autorů, co pro nás něco napíší. Například když byla v roce 2015 Řecká krize a nebylo jasné, jestli nebude Grexit, tak její známý Giorgos Christides, napsal text, kde popisoval tuto věc na pozadí řecké mentality. To byl třeba známý Adély Dražanové.

V jakých jazycích vám texty ze zahraničí chodí?

Já si myslím, že jsme tu žádný jiný text než v angličtině, případně slovenštině, neměli. Někdy to dáváme na překlad, někdy to překládáme sami.

Jak probíhá sběr materiálu pro tištěné vydání?

Jedna věc je text, na který jsem tu já, a pak je tu kolegyně Lucie Šmoldasová, která má na starosti spoustu věcí. Mimo jiné od komunikace s předplatiteli a čtenáři, která je hrozně důležitá, a naštěstí pro Reportér a naneštěstí pro ni je té komunikace stále víc. Nicméně jedna z jejích prací je produkce fotografií. To znamená, že také chodí na porady, a vždycky si píše, co je to za text a jestli je potřeba, aby to někdo nafotil a pak fotografa sežene. Nemáme fotografa, který by pro nás dělal na stálý úvazek, ale máme stálý okruh fotografů, kterým tu práci nabízíme. Tohle má na starosti ona.

Já se pak starám o stránku textovou. Když článek zedituju, tak to vždycky jednak posílám kolegovi grafikovi, případně máme i Jarmilu, která nám pomáhá s grafikou, když je uzávěrka. Často jim to posílám, a říkám tomu předlomení, což znamená, aby se na to podívali ještě před tím, než text přečtou jazykový lektor, které máme také externě. Takže oni připraví grafickou stránku a když je text přečten od jazykového lektora, to je první kolo čtení, tak to zalomí na stránku.

Pak probíhají další dvě čtení jazykových lektorů a pak samozřejmě vždycky i to, že v nějaké fázi, někdy i třeba na dvakrát, to posílám autorům zpátky, aby se na to podívali.

Vždycky se může stát, že tam i editor nějakou věc zvorá, nebo jenom posunu mírně význam něčeho, což je ale také nepřesnost. Takže když se snažíte zabránit chybám a nepřesnostem, tak tohle je metoda kterou jsem asi vyvinul já tady, ale snažím se to dál a dál zdokonalit. Třeba vím, že pokud je to text, na kterém jsem dělal hodně úprav, tak ho posílám ještě před zlomením, a v případě, že je od kolegů kteří píšou dobře, ale najdu tam nějakou faktickou chybu, tak jim ji jen pošlu do mailu a text pak pošlu ve finální fázi.

Jak u Vás vypadá uzávěrka?

U některých textů si musím domluvit, aby mi přišly hned po napsání, abych měl co dělat a průběžně to posílám kolegovi grafikovi a jazykovému lektorovi a průběžně se to láme. Některé věci se dodělávají až při uzávěrce, protože se to nestíhá z objektivních důvodů, někdy se to dodělává, protože si autoři berou zbytečně moc práce a chtějí toho napsat hodně. Jindy se to nestíhá, protože ti autoři to nejsou schopni odevzdat o něco dříve.

Jak jsou stanovené deadliny?

Je to tak, že každý autor má svůj individuální deadline, který já stanovuji podle svého harmonogramu. Takže některé rubriky typu třeba střední Evropa, případně některé věci z počinů, tak jim řeknu typově, když vycházíme třeba v pondělí třináctého, tak aby to odevzdali v pátek patnáctého. Pak jsou věci, které dohodneme na poradě až při novém vydání, takže řeknu: "Chápu, teď na tom musíš pracovat, takže stačí, když mi to odevzdáš deset dnů před vydáním." Prakticky ten víkend předcházející víkendu, po němž vycházíme. Pokud tam není nějaká věc související s letními nebo jarními prázdninami, tak vycházíme vždy v pondělí a většinou to bývá druhé pondělí v měsíci.

Když jste zmínil letní prázdniny, poznamenává nějak obsah Reportéra tak zvaná "okurková sezona"?

Vůbec ne. Pokud si dobře vzpomínám, tak okurková sezona samozřejmě není mýtus. Ono to fakt pochází z dob, kdy v létě byly dovolené a byla dlouhá parlamentní a celkově politická dovolená a ty zprávy byly hodně postaveny na politickém zpravodajství, tudíž nebylo o čem psát. Ale já si pamatuji, že okurková sezona, za tu dobu, co dělám novináře, což je zhruba 28 let, mi přijde pořád menší a menší.

Další věc, někdy minimálně od minulé dekády, i v denících ty prodeje v dobách, kdy měla být okurková sezona, byly lepší. Lidé si kupovali a chtěli si číst více než v listopadu. Navzdory tomu, že v listopadu se toho dělo mnohem víc. Ale tím, že začala vznikat fragmentizace médií a lidé měli nějaké svoje odborné kanály a podobně, tak v listopadu a na začátku prosince neměli pocit, že si musí číst deníky. Naopak v létě, když jezdí na dovolené, si je kupují. Mám pocit, že u Reportéra je to velmi podobné. U nás ta vydání v létě jsou hodně jsou hodně důležitá. Máme tam i nejlepší prodeje, protože si to lidé kupují na prázdniny. A v prosinci si dávají předplatné pod stromeček. Prosinec souvisí s tím, že je pro nás hrozně skrze předplatné pod stromeček a také s tím, že lidé jezdí různě na hory, kde si čtou.

Došlo někdy k situaci, kdy to vypadalo, že se vydání čísla odsune?

To naštěstí ne, ale krize samozřejmě byly. Typově, že máte za čtyři dny poslat číslo do tiskárny a chybí vám pět velkých materiálů. Víkend před uzávěrkou nikdy nikam nejezdím ani si nic neplánuju, protože vím, že nejspíš v sobotu odpoledne budu muset začít pracovat a v neděli celou. Jindy byla krize, když byl Tomáš v Kongu a posílal článek odněkud z chatrče, který byl o třetinu delší než se vešlo. Samozřejmě tím, že byl v Demokratické republice

Kongo, tak jsem se s ním nemohl nijak spojit, takže jsem se k tomu musel dostat a začít to sám krátit. To byla třeba krize, která úplně změnila plány a pak jsme to tu dodělávali do noci. Ale pozdější vydání čísla se nikdy nestalo. Také by to z finančního hlediska byl dost problém.

Jak vypadala první uzávěrka?

Já sám z toho byl dost nervózní, protože když máte první číslo, tak hrozně záleží, jestli se to povede a jaký na to bude ohlas. Čili kdyby byl ohlas špatný, tak se to pak nebude vyvíjet úplně dobře. My měli všechno připraveno relativně brzo, což si myslím, že žádné další číslo už takhle připravené nebylo. Což samozřejmě také souvisí s tím, že kdyto bylo první číslo, tak jsme na tom pracovali od června, a vycházeli jsme od patnáctého září 2014. Ale pak přišla taková věc, kdy málem na titulní straně vyšla chyba. Čehož si všimla Lucie Šmoldasová. Nejvtipnější na tom je, že tu stranu četlo nějakých deset lidí a nevšimli si toho.

Pak ale mnohem chaotičtější bylo spuštění nového webu, což souviselo s tehdejší firmou, která se nám o to starala, kde web měl být spuštěn o měsíc dříve, ale byl spuštěn nějakých dvacet čtyři hodin po vydání čísla. Ačkoliv je pravda, že jsme těm lidem měli tu zakázku na web dát nějak písemně, a nenapadlo nás, že to takto nebude fungovat. A samozřejmě jsme si ten web měli prozkoušet mnohem dřív. Ale přiznám se, že tohle byla nějaká moje první velká práce se zakázkou od IT firmy, protože některé věci opravdu nefungovaly a vypadaly hrozně blbě. Oni sami říkali, že to první vydání připraví sami, což neudělali.

Čí byl nápad, že bude Reportér mít webové stránky, když je na nich mnohem méně obsahu, než v tisku?

Já myslím, že to byl můj nápad. Souviselo to s tím, když jsem pracoval v Mladé frontě, tak v dobách, kdy Mafra vydělávala skvělé peníze, jsem lidi neustále otravoval s tím, že přichází nová digitální éra. Chtěl jsem, a samozřejmě jsem to i říkal, že by bylo nejlepší, kdyby Mladá fronta a iDNES byla jedna redakce, což dodnes myslím není. Tehdy to ale bylo ještě absurdnější v tom, že MF Dnes a iDNES měli dva šéfredaktory a ti spadali pod ještě jiné šéfy uvnitř vedení. Málo lidí to vědělo, ale vznikly tam dvě paralelní redakce, mezi nimiž byla na poli informací konkurence. Párkrát se stalo, a to se logicky muselo stát, že lidi z tisku měli nějakou informaci, kterou by mě okamžitě zveřejnit, protože bylo zcela jasné, že se to nedá schovat do vydání, které vychází třeba za šestnáct hodin. Oni si to schovali a tím pádem to jako první vydala konkurence.

Z tohoto důvodu jsem říkal, že tam má být web a že nemáme mít jen aplikaci na mobilní zařízení a tablety. V jednu chvíli, kdy se jednalo s onou IT firmou, tak zazněla myšlenka, jestli web má cenu a myslím, že jsem to byl já, kdo říkal, že je nemožné web nemít.

Další věc, upřímně řečeno, stejně musíte mít web, který se vám stará o předplatitele. Kdyby tam bylo samozřejmě více originálního obsahu, tak je to lepší. Ale i tak v nynější podobě, kdy je tam toho originálního obsahu relativně málo, protože na to nemáme kapacity, a protože Marek Šálek se sice stará o web, ale zároveň je plnoprávným redaktorem, tak si s webem můžeme hrát a dělat různé marketingové akce. Třeba to, co děláme před Vánoci, že vybereme patnáct nebo dvacet článků, které otevřeme. A samozřejmě to dáme na sociální sítě. Bez webu by to dělat nešlo. Nebo článek kolegy Kmenty ze zářijového vydání, který popisoval vztahy mezi Babišem a Zemanem, tak tam jsme se rozhodli, že tohle je věc, na které v souvislosti s výročím ukážeme čtenářům, co děláme. A tím, že je tam i reklama, tak to má i nějaký finanční přínos. Není to nic zásadního z hlediska reklamního rozpočtu, jelikož reklama v tisku nebo aplikaci je neskonale zásadnější.

Poláček, Tomáš. Osobní rozhovor, Praha 12. února 2020.

Do Mladé fronty jsi nastoupil v roce 2000. Jaké tam byly tvé začátky?

Tehdy jsem byl studentem žurnalistiky ve druhém ročníku. Vzpomínám si, že moje spolužačka Alice Horáčková, se kterou jsme v Praze v Krči byli sousedé, mě potkala a říkala, že v Mladé frontě se uvolnilo místo pro hudebního redaktora v pražské příloze. Dnes už to vůbec není pravda a nikdo tomu neuvěří, ale tehdy byla v pražské příloze strašná spousta redaktorů. Třeba tři lidé jenom na kulturu. A vážně se tam našlo místo pro člověka, který by dělal hudbu. Tomu jsme se zasmáli, protože jsem v té době měl červené dredy a vypadal jsem dost bláznivě. Tak jsem si říkal, že mě nevezmou, ale nakonec mě přijali do redakce. Takže jsem v roce 2000 nastoupil do Mladé fronty jako redaktor specializující se na kulturu, hlavně muziku v Praze. Vzpomínám si, že hned od začátku mi občas dávali i jiný typ práce, takže jedna z prvních věcí, které jsem dělal, bylo pokrývání demonstrací proti zasedání Mezinárodnímu měnovému fondu, které se tehdy v září 2000 konalo v Praze, na které přijela spousta demonstrantů, aktivistů a radikálů z celé Evropy. O tom mě poslali napsat reportáž. V té době jsem se začal měnit i lidsky, protože o pár týdnů dřív bych tam pravděpodobně já jako anarchista také demonstroval proti kapitalismu a tak. Tady už jsem se ale stal novináře, takže jsem pak nikdy demonstrovat nešel. Čili až do povodní v roce 2002 dělal v pražské příloze převážně kluby. Ale evidentně ve mně někdo tušil nějaký potenciál, takže moji šéfové přemýšleli o tom, jestli mě nedat nějakou jinou práci, než muziku v příloze. Hlavně po povodních, kdy zrovna byla potřeba každá ruka, mě poslali na nějaké evakuace, ať už z člunu v centru Prahy nebo letecké z vrtulníku v nižších Čechách. Asi jsem udělal docela dobré články, protože tehdejší šéfredaktor Mladé fronty, Pavel Šafr, mi po povodních někdy na konci srpna 2002 vzápětí nabídl místo v magazínu. Ve čtvrtěčném magazínu Mladé fronty jsem pak strávil 12 let.

Tam ses zaměřoval na rozhovory a reportáže?

Nikdy jsem nechtěl být specialista na jedno z toho, takže jsem byl hrozně šťastný z toho, že mi umožňují střídát žánry. Jeden týden jsem dělal reportáže a druhý týden rozhovor. Celých těch dvanáct let jsem to mohl střídát. Občas nějaká témata, jako třeba nejlépe placení čeští sportovci. Takže na sedm stran něco takového, co jsem střídal s rozhovory a reportážemi.

12 let jsi byl striktně jen v magazínu?

Pokud bylo potřeba pomoci něčemu v deníku, tak jsem psal i tam. Ale jinak vesměs jen čtvrtěční magazín.

V roce 2013 koupil Andrej Babiš vydavatelství Mafra. Měl jsi podobné domněnky jako Robert Čásenský nebo Michal Musil o tom, že k této změně dojde?

Vůbec. Byl jsem na jiné pozici, než oni. Čenda byl šéfredaktor, Michal jeho zástupce, já jen redaktor. Takže jsem nic takového nevěděl. Dělal jsem si s voji práci a o tohle jsem se nezajímal. Pro mě nebyl největší šok to, že Andrej Babiš kupuje Mafru, ale to, že chce odejít Robert Čásenský, který byl pro mě podstatnou osobností těch novin. Vždycky jsem ho měl rád, věřil jsem mu, vážil jsem si ho, dal mi velké příležitosti. Bez něj bych nejel stopem do Pekingu na olympijské hry. Výborně se mi s ním pracovalo. To mi na tom všem bylo nejvíce líto, že odejde.

Jak ses o tom dozvěděl?

Zrovna jsem byl na jedné ze svých bláznivých reportáží, pěšky z Nazaretu do Betléma, když mi to napsali. Čendovi jsem tehdy psal sms zprávu, že jestli opravdu odejde, tak ať si na mě někdy vzpomene, že bych rád šel za ním. Nebylo to ale tak, že bych se strašně bál Babiše, ale tím, že jsem měl rád Roberta.

A jak ses dozvěděl o Andreji Babišovi?

Pamatuju si, že byla tehdy plná kuřárna a lidé to hrozně řešili, ale pro mě to nebyl zas tak strašný šok. Říkal jsem si, že počkáme, co se bude dít a pokud tam zůstanou lidé, kterým věřím, tak se nic tak strašného neděje. Vůbec jsme nevěděli, co se stane. Já si říkal že, jestli vydrží Čásenský, tak tam samozřejmě zůstanu, a jestli taky vydrží ti lidé, které mám taky rád, jako třeba Martin Moravec z magazínu. A jestli odejdou, tak to bude blbě a pokusím se také odejít. Pro mě se rozhodování netočilo kolem Andreje Babiše jako spíš kolem kolegů, kterých jsem si vážil. Moc jsem to neřešil. Dělal jsem jinou práci než oni, nevěnoval se politice ani ekonomice.

O odchodu Čásenského jsem se tedy dozvěděl v listopadu, kdy jsem mu naprosto zoufalý psal esemesku, že je mi to extrémně líto a kdyby někdy zakládal něco jiného nebo šel jinam a potřeboval člověka mého typu, tak bych za ním šel.

Po Robertu Čásenském přišla do Mladé fronty Sabina Slonková. Jaké po jejím příchodu proběhly změny?

To pro mě bylo hrozně nešťastné období. Z mého pohledu coby redaktora magazínu to bylo nešťastné, protože v tandemu s Jiřím Kubíkem neměla představu, jak magazín funguje a nastala naprostá anarchie. Co se týče vedení čtvrtletního magazínu, který do té doby podle mě dobře fungoval, tak vyhodili Martina Moravce, což pro mě byla další důležitá osobnost, jako Robert Čásenský. V tu chvíli jsem byl opravdu našťvaný a už jsem jen doufal, že se naskytne nějaká příležitost jít jinam. Bez Martina a Čendy se mi tam pracovat nechtělo.

Čili Moravec byla poslední kapka.

To jsem tam ještě asi pět měsíců vydržel. Čenda mi řekl někdy v dubnu, že zakládá Reportéra a výpověď jsem podal někdy v dubnu nebo květnu. Těch několik měsíců práce v magazínu pro mě bylo dost těžkých. Bez Martina Moravce a bez nějaké koncepce, protože Sabina a Jirkou tu koncepci pro fungování magazínu v té době marně hledali.

Kořeny magazínu Reportér sahají do roku 2011, kdy se zakládal Nadační fond Reportéra. Věděl jsi už tehdy, že Robert Čásenský něco připravuje?

O tom vůbec nic nevím.

Jak vypadal tvůj přestup z Mladé fronty do Reportéra?

Přestup vypadal tak, že si mě Čenda zavolal někdy koncem dubna nebo začátkem května do kavárny Slavie. Řekl mi, co chystá a pikantní na tom bylo, že jsem do té kavárny šel naprosto rozhodnutý o tom, že za ním do magazínu půjdu. Když jsem po hodině ze Slavie odcházel, tak jsem mu řekl, že za ním do magazínu nepůjdu, protože to první, co mi představil, bylo na můj vkus strašně intelektuální, a to jsem dělat nechtěl. Jeho představa byla tehdy jako velmi náročné čtení. Takže jsem mu řekl, že do toho nemůžu, protože nejsem typ novináře, co by dělal intelektuální časopis. Po týdnu se mi ozval, že to přehodnotil, a že mým námitkám rozumí a pokusíme se to nějak prosvětlit, zlehčit. Aby si tam našel svoje články člověk třeba i mého typu. Abych se v té původní koncepci, kterou mi původně ukázal, a která byla strašně vážná, chytrá a intelektuální, nějak našel. Říkal mi: „Ber to tak, že ty jsi cílová skupina, takže zkus psát pro lidi, jako jsi ty.“

Zároveň mi řekl, že budu vlastně dělat stejnou práci, jakou jsem dělal v magazínu jenom s tím, že nebudu muset dělat, a to v tom magazínu často bylo, různé populární

celebrity. To pro mě byl výhodné, protože jsem na to nikdy nebyl. Nikdy jsem nijak extra nemiloval dělat rozhovory s velkými celebritami. Čili práce zůstala stejná, dělám pořád rozhovory a reportáže, ale ubyly mi tyhle v uvozovkách Lucie Bílé, které jsem dělal poměrně často v Magazínu DNES. Baví mě víc rozhovory s Lucií Dusilovou než s Lucií Bílou. Takhle bych to řekl.

Hlavní rozdíl mezi prací v Magazínu DNES a Reportérem je tedy jaký?

Děláme méně těch v uvozovkách televizních témat. Ve čtvrtěčném magazínu, kde je dodnes televizní program, jsme museli dělat i něco, co se týkalo televize. To tu vůbec není. Museli jsme reagovat na oblíbené pořady typu Superstar. Logicky jsme se tomu tedy tím pádem věnovali. Dělali jsme rozhovor s Anetou Langerovou, pak nějakou tou druhou, s Benem Cristovaeem. Jak byla první řada Superstar populární, tak jsme to vyčerpali, jak jsme mohli. Třeba pět článků během několika týdnů na tohle téma. Tohle v Reportéru nemusím. Dívat se na to, čemu se momentálně daří v televizi a přizpůsobovat se tomu.

Jak probíhá výběr tvých rozhovorů pro Reportéra?

Většinou něco navrhnou a musí se to probrat na poradě a schválit. Zásadní je na tom Čenda, který musí říct, jestli se mu to líbí. Samozřejmě se k tomu mohou vyjádřit všichni, ale poslední slovo má Čásenský. Tohle se tedy řeší třeba šest nebo sedm týdnů dopředu na poradě. Jestli vyjde číslo třeba desátého dubna, tak teď v půlce února intenzivně řešíme, koho dáme na obálku.

A jak probíhá výběr tvých témat reportáží?

Stejně jako u rozhovorů. Něco mě napadne a na poradě se zeptám, jestli je to pro kolegy dost atraktivní. Když řeknou, že ano, tak jdu a udělám to.

Jaká byla zatím tvoje největší reportáž v Reportéru?

Asi to stopování do Jižní Ameriky nebo přes Afriku, jelikož to bylo několik měsíců. Vyšlo to ve třech dílech po sobě. Ta první část o cestě do Ohňové země a ta druhá asi taky ve třech dílech. To byly v obou případech tři měsíce.

To byl tvůj nápad?

Tohle začalo právě v roce 2008, kdy jsem jel stopem do Pekingu. Jelikož jsem stopoval od střední školy, tak jsem dostal tenhle nápad a ukázalo se, že to má úspěch. Tehdy byli čtenáři Mladé fronty a idnesu spokojeni, projekt se jim líbil, takže viselo ve vzduchu, že to má smysl. Od té doby jsem si, s Čendovým požehnáním, udělal párkrát stopařskou expedici. Když bylo Arabské jaro, tak jsem projel sever Afriky. Jednou jsem takhle projel Kavkaz a psal jsem o tom nějaké tři týdny v Mladé frontě. Takže tak každý druhý rok jsem si udělal nějakou expedici, o které jsem psal, udělal i v Mladé frontě. Když jsem byl tehdy ve Slávii na schůzce s Robertem, tak jsem ho o to poprosil, že za ním do Reportéra půjdu, ale poprosil jsem ho o to, jestli bych to svoje celoživotní stopování nemohl uzavřít velkou cestou kolem světa. On řekl, že s tím nemá problém.

Samozřejmě nějakou tu lidskou starost o mě měl, jestli se mi něco nestane. Ale to měl i když jsem jel třeba do toho Pekingu. Už si na to zvykl. Dyť to byl on, kdo mě pouštěl do Pekingu. Tehdy jsme vůbec nevěděli, jestli do Číny vyjedu, jak to bude vypadat. Dneska jsme samozřejmě zkušenější. Strach měl i když jsem jel přes Libyi. Postupně si zvyknul. Ale on je ten typ, který to prožívá a bojí se, aby se někomu něco nestalo. Určitě není klidný, když redaktora pošle do Libye nebo do podobné země. Vždycky mi říká, abych byl opatrný a sázel na jistotu místo nějakého riskování. Třeba když jsem byl v Kongu, což na té cestě byla asi nejtěžší země, tak mi psal, ať to přejezu nějakým autobusem, že nemá smysl cokoli riskovat. Problém byl v tom, že autobusy nejezdily. Takže jsem stejně nakonec musel jet dál stopem. Takhle mi vždy radí, abych se choval tak, abych se neohrozil.

Jak probíhá příprava na takovou reportáž?

Člověk si musí sehnat víza a vyrazit. U mě to není nijak extra složité. Já byl vyhlášený jako novinář tím, že nečerpám z nějaké hluboké přípravy, ale že píšu spíš o svých pocitech, hodně subjektivně o tom, co vidím, slyším a zažívám, než abych se snažil někde vysvětlit historii projížděných území a podobně. Takže žádné velké přípravy co se týče studia zemí, nemám. Jde o to sehnat víza a vyrazit. Domluvit to doma, aby to zbytek rodiny beze mě nějak zvládl. Žádné těžké přípravy na to nemám.

Takže přípravy na reportáže z Česka také neprovádíš?

Vždycky se člověk trochu připravuje. Když jedu třeba do Osoblahy, tak se podívám do Newtonu, kde najdeš články za posledních zhruba 25 let. Na něco zásadního o Osoblaze se podívám, podle třeba klíčových slov nebo jmen důležitých lidí. Třeba padesát článků o Osoblaze, co vyšly za posledních 25 let si nastuduju. Nějaká střední příprava v podobě pěti nebo sedmi hodin tam je. Přečtu si několik desítek článků na zvolené téma, takže úplně bez přípravy tam nejedu. Zase to ale není tak, že se týden uzavřel do četby nějakých historických knih. Najdu si články, které napsal třeba Respekt nebo Reflex, magazín Mladé fronty nebo Lidovek.

A příprava na rozhovory vypadá jak?

Prakticky to samé. Najdu si v Newtonu rozhovory, které s tím člověkem vyšly za posledních x let, klidně i za 25 let, pokud je to starší člověk. No a ty si přečtu, pokud to teda dává smysl. Pokud to není rozhovor z bulváru nebo nějakého Pestrého světa, tak si přečtu třeba i padesát nebo sto rozhovorů, kde si podtrhávám poznámky a na základě toho tvořím vlastní otázky, abych nenutil tu osobu do nějakého opakování se a vyhnul se otázkám, které mu už někdo položil. Takže opět takových šest, osm hodin příprav v podobě četby starých rozhovorů, podtrhávání si v nich a na základě toho tvorba vlastních otázek.

Porady jsou v redakci v úterý a pátek. Jak vypadá tvoje práce po poradě?

Většinou jdu dělat připravený rozhovor, reportáž nebo psát. Většinou dělám tři, někdy čtyři články do měsíce. Většinu času prostě píšu s tím, že tři, čtyři dny v měsíci jsem v terénu, kdy dělám rozhovory nebo reportáž.

Jaroslav Kmenta pracuje z domova v Nymburce. Kde své texty vytváříš ty?

V redakci. Jsem tu docela rád, takže tu trávím každý všední den.

Napsal jsi čtyři knihy - STOP, Afrika, Vytroubený mozek a Štafetu.

Štafeta nikdy nevyšla jako kniha. Spíš to byla jen e-kniha, kterou nabízel idnes. Ale nikdy to nevyšlo papírově. Byla to taková sranda, kdy jsem ve sto dnech udělal sto krátkých rozhovorů. Idnes to pak jako e-knihu prodával za zhruba padesát korun.

Pomineme-li Štafetu, první knihu STOP jsi napsal z vlastní iniciativy, nebo tě k tomu někdo přiměl?

Z vlastní iniciativy. Tehdy k tomu hodně přispělo to, že se začalo dost dařit různým startovačům, hithitům a podobně. Pokud by nebylo tohle, tak bych do toho nešel. Ale říkal jsem si, že by pro mě bylo i dost motivační vyhlásit pro knihu sbírku. Tehdy jsem dal hodně malou cílovou částku, třeba sto padesát tisíc. Ta se vybrala a tím pádem jsem si sám na sebe upletl bič tím, že jsem to musel napsat. Prostě jsem si řekl, že vyzkousím sílu Hithitu. Taky to bylo dané tím, že mám kamaráda, který Hithitu šéfuje a možná mi tehdy řekl, že si to mám zkusit, jestli o takovou knihu bude zájem. Takže slovo dalo slovo asi s Pavlem Eichlerem, který Hithit provozuje. Ten v tom hrál asi velkou roli, v roce 2015 byl crowdfunding hodně oblíbený. Takže jsem si ověřil, že zájem o knihu je, vybral třeba dvě stě tisíc a napsat jsem ji musel.

Jak dlouho ti trvalo knihu napsat?

To je těžké. Vrátil jsem se na konci srpna 2015 a bylo jasné, že to musí jít na Vánoční trh. Měsíc před Vánoci se prodá extrémní množství knih, takže bylo potřeba to odevzdat třeba do pěti týdnů. Tehdy to bylo dost těžké období a vzpomínám si, že jsem na tom nebyl moc dobře. Devadesát dnů jsem stopoval a pak pět nebo šest týdnů seděl a psal. Pak jsem byl asi na čtvrt roků úplně vycucaný a mimo.

Afriku jsi napsal za stejnou dobu?

To už jsem si trochu prodloužil. Tehdy jsem se vrátil s malárií podle mě v prosinci, 2017. třeba čtrnáct dnů jsem byl ještě dost nemocný, takže jsem začal psát až koncem ledna a odevzdal to někdy na konci března.

A knihu o Lacu Déczim jsi psal jakým způsobem?

Byl jsem za ním v Connecticutu. Ta kniha je vlastně o tom, popisuje desetidenní pobyt mě a mého tehdy čtyřletého syna v Connecticutu v New Haven, kde Laco bydlí. Kniha je vlastně spojením rozhovoru a toho, jak tam žije a všeho, co tam během deseti dnů zažíváme. Takže jsme to vše nabrali během návštěvy.

Oproti jiným knihám je takhle rozdílná v tom, že ji vydávalo nakladatelství Albatros. Byl jsem tam někdy na přelomu července a srpna 2017. Prvního října jsem to musel odevzdat a v listopadu to vyšlo. U vydání jsem ale nebyl, protože jsem byl zrovna v Africe. Uprostřed

léta jsem to v Connecticutu nabral, prvního října odevzdal v Albatrosu, ti to v půce listopadu 2017 vydali.

Afrikou jsi tedy uzavřel stopařskou činnost?

Nevím. Pořád říkám, že jo, ale třeba se ještě něco stane. Pokud by nějaké moje dítě chtělo jet na cestu se mnou, tak rád pojedu. Občas jsem od té doby stopoval, právě s dětmi. Ale nejspíš jsem už ukončil to, že ze stopování píšu dlouhé reportáže. Na stopování jsem ale úplně nezanevřel. S dětmi jsme byli na dovolené v pár zemích a vždycky jsme stopovali - v Maroku, Jordánsku, Indii a vždy jsme šli na stopa. Žádné články jsem z toho už ale nepsal.

Jak máš stanovené deadliny?

U nás to není nijak striktní. Samozřejmě když mám tři články za měsíc, nemůžu poslat všechny tři čtyři dny před uzávěrkou. Když mám tři články, tak je dobré poslat jeden deset dnů před uzávěrkou, další sedm dnů předem a další pět dnů, aby měl editor a grafik čas na svou práci jako je pročení, lámání a podobně. Vždycky jde o dohodu s editorem, Michalem Musilem, a taky mě uhání grafik, že by to chtěl mít včas a začít lámat články.

Jak si obstaráváš fotografie?

To se řeší na poradě, kdo by mohl co fotit. Hlavně titulní rozhovory u nás fotí Tomáš Třeštík.

Zmiňoval jsi, že původní podoba Reportéra měla být úplně jiná.

Dlouhé eseje, v kultuře zaměření na výtvarné umění. Celé to působilo velmi vážně a velmi intelektuálně. Vzpomínám si na dlouhé eseje a hodně se chtěli věnovat dění ve střední Evropě, monitorovat situaci v okolních zemích a podobně. Připadalo mi to těžké. Byl jsem zvyklý, a jsem dodnes, na magazín Mladé fronty, že se má psát, aby to bavilo každého. Původní idea, kterou jsem slyšel od Čendy, mi připadala vyloženě pro inteligentní lidi. Mám rád, když se časopis dělá chytře, ale aby ho zvládli číst i ti, kteří nijak výrazně inteligentní nejsou.

Čí nápad byl dát na obálku prvního čísla Vladimíra 518?

To se dohodlo na poradě. Měli jsme užší výběr, ale nakonec nám z toho vyplynul Vladimír, protože si myslím, že jsme tím chtěli naznačit, co jsme. Je to tak trochu hvězda, trochu alternativa, kluk našeho věku. Připadalo mi to docela vhodné, že tím naznačíme, co

jsme zač. Bylo by špatné začít nějakou velkou celebritou, ale zase jsme nemohli začít někým úplně neznámým. Chtělo to někoho, kdo je ve středu, aby ho spousta lidí znala, ale zároveň nebyl úplně profláknutý a vykecaný. Takže nám z toho vyšel on, ještě k tomu, že umí zajímavě vyprávět, dobře vypadá a tak. Vždycky jsme si říkali, že chceme podchytit naši generaci. Tehdy bylo Čendovi 40 a mně nějak 36.

Je podle tebe v současné podobě Reportéra dostatečný prostor pro lehčí témata?

Já budu vždycky ten, kdo bude bojovat za co nejvíc srandy a tak. Nemám moc rád, když je čtyřicet stran po sobě velmi těžkých témat. Takže vždy budu ten, kdo bude podporovat i vtipné věci, dejme tomu. Umím si představit, že by se v Reportérovi místo pro lehčí nebo vtipnější články klidně mohlo najít. Ale jsme tu v pěti nebo šesti lidech, a každý na to má jiný pohled. Nicméně i tak je to mnohem blíže tomu, co jsem chtěl, než původní idea, kterou jsem slyšel od Čendy na jaře 2014.

Jsem trochu jiný typ než třeba Michal Musil. Ten vyloženě miluje články, které jsou velmi sofistikované, naučné. Vždycky se ale musí najít nějaký kompromis. Já mám rád spíš reportáže, když je to pestré, když se člověk zasměje. Michal se u článků rád něco dozví a poučí se. Kdybych já měl svůj časopis, tak bych se snažil nějak proporčně ještě trochu víc takové té mladistvé srandy. Asi to slovo sranda používám špatně, ale kdybych já byl šéfem, tak by to bylo určitě o pár procent méně moudré, než je to dnes. Zároveň to ale respektuji a líbí, se mi, jak to ostatní dělají. Jen nejsem stejný typ redaktora, jako Michal Musil. Kdybych byl šéfem, tak by tam té srandy bylo o pár procent víc. A tím nemyslím nějakou popkulturu nebo tak.

Byl jsi s nějakým vydání Reportéra nespokojen?

Člověk je vždycky s něčím nespokojen. Ještě se nestalo, že bych kvůli tomu chtěl podat výpověď. Vždycky vedeme nějaké dlouhodobé diskuze. Já bych teda určitě víc šetřil se články o Babišovi, například. Ale zároveň je tu víc lidí, kteří mají pocti, že to má smysl, dělat velké články o Babišovi několikrát do roka, tak to respektuji. Kdybych měl svůj časopis, tak bych tím asi víc šetřil, ale jsem tu šťastný, tak respektuji to, že jsem přehlasován, a že si kolegové myslí, že je dobré do Babiše jít, řešit ho několikrát do roka na velkém prostoru.

Pamatuješ si někdy v Reportéru krizovou situaci?

Máme humorný rituál, že vždy na poslední chvíli čekáme na sloupek od Martina Jaroše z Kataru. Ale myslím, že nijak vážné to nikdy nebylo. Já jako autor se občas děším, že něco nestihnu, ale nakonec to vždycky člověk nějak stihne. Někdy jsou nervy, když máme ve středu večer uzávěrku a den před tím se odevzdávají poslední články. Nikdy se ale nestalo, že bychom tu ve středu dvě hodiny před uzávěrkou neměli na nějaké stránce něco nalitého.

Kdybich byl člověk neznalý magazínu Reportér, jak bys mě přesvědčil, abych ho začal číst?

Je to dobrý formát, hezky to vypadá, vychází jednou měsíčně. Člověk doufá, že si tam najde každý aspoň pár článků. Dneska už to není běžné, ale dáváme si záležet, aby to hezky vypadalo. Myslím, že máme nejlepšího šéfredaktora, který se v České republice po revoluci vyskytl a vyskytuje. Je to bezvadný chlap a dobrý šéf, který ví, co dělá a je chytrý. Chová se velkoryse, když má třeba pocit, že má smysl zaplatit velkou reportáž. Neděláme žurnalistiku nějak levně a od stolu. Často chodíme do terénu, jezdíme a tak. Je to poctivý časopis. Jsme svobodní, nejen na politice, ale i tak, že nám šéfredaktor nechává dost volné ruce a z 90% co si vymyslíme, nám schválí. Snad je z toho cítit, že to děláme rádi a věnujeme se tomu, co nás baví. Čtenář to snad cítí.